

Světlana Levašov

Odhalení

Část 1. Dětství

2009

Anotace

Světlana znamená „Nositel světla“. Velmi zřídka se stane, aby jméno osoby, její osud a skutky tak plně souzněly, jako se to stalo v případě Světlany de Rohan-Levašov. Celý její život, od nejtělejšího dětství, byl prodchnut aspirací ke Světlu, Vědění a duchovnímu vývoji.

Že je její osud neobvyklý je to nejskromnější, co lze říci. Od úplného počátku života si musela zvykat na fakt, že se od ostatních velmi odlišovala, že mohla dělat mnoho věcí, které pro ostatní byly nedosažitelné a nepochopitelné.

Již jako velmi malá musela Světlana studovat a zvládnout své schopnosti, naučit se, jak je správně kontrolovat a používat. Zažila hořkou pachů neporozumění a nedůvěry, závisti a krutosti, osamění a zášti již jako velmi malá. Její zázračné vrozené schopnosti byly nepochopeny a popírány; musela přežít a žít v tomto světě, velmi nebezpečném a zrádném světě, obzvláště pro malou dívku...

Překlad:

Aien

Alena K.

Andrej L.

Pavel D.

Petr H.

Hox

Korektura:

Vladimíra Bičíková

Sestavení textu, publikace: leva-net (leva-net.webnode.cz)

Originál je dostupný na adrese levashov.info

Předmluva

Proč jsem se rozhodla napsat tuto knihu? Nakonec, ne proto, že bych se považovala za někoho speciálního nebo výjimečného. Jen se mi poštěstilo žít jasný a velmi neobvyklý život, a jestliže tato kniha někomu pomůže v našem krásném, ale velmi krutém světě necítit se osaměle, znamená to, že nebyla napsána zbytečně.

Zvykli jsme si ulehčovat náš život slovy: „To tak nemůže být, protože to tak nikdy nemůže být“ připraveni odmítnout vše, co nemůže být napasováno do našich „všeobecně přijímaných“ konceptů. Zvykli jsme si věřit, že všichni lidé jsou dobří, že v televizi je vždy „pravda a nic než pravda“, což činí život tak pohodlným, a cokoliv, co přináší (nebo by jen mohlo přinést) jakékoliv nepohodlí, nebo pro co ve svém „dobře organizovaném“, ale zároveň příliš problematickém světě nemůžeme najít místo, je bez nejmenších výčitek ihned odmítnuto.

Tato kniha je přesně o tomto druhu z obecných pohledů „nesprávného“ života. Je to historie „malé poustevničky“, ztracené v nepochopitelném a někdy velmi „nepříznivém“ světě lidí, která kráčela dlouhou a velmi „trnitou“ cestou a nakonec našla její pravou podstatu, porozumění životu a zázrakům, které ji po tak dlouhou dobu obklopovaly...

Jsem vděčná svému dědečkovi za ty jasné a nezapomenutelné zážitky, které naplňovaly svět mého dětství, a mimořádné zázraky, které se bohužel brzy staly „metlou“ mé dětské existence.

Jsem vděčná svému otci, bez jehož podpory bych nikdy nedokázala projít životem se vztyčenou hlavou, nikdy se nevzdát a nikdy neztratit víru v sebe. Bez jeho lásky a víry ve mne by můj život nikdy nemohl být takový, jaký je.

Jsem vděčná své matce za její nádhernou laskavost a víru ve mne, za její pomoc a odhodlanou obranu mých „neobvyklých“ schopností.

Jsem vděčná svému nádhernému synovi Robertovi za příležitost cítit se hrdou matkou, za jeho otevřené srdce a jeho talent, stejně jako skutečnost, že na této zemi jednoduše je.

A jsem z celého srdce vděčná svému skvělému manželovi, Nikolaji Levašovovi, který mi pomohl najít samu sebe v mém „ztraceném“ světě, který mi dal pochopení všeho, na co jsem hledala odpovědi mnoho dlouhých let, a otevřel pro mne dveře do neuvěřitelného a jedinečného světa Velkého Kosmu. Jemu, mému nejlepšímu příteli, bez kterého si nedokážu svůj současný život představit, věnuji tuto knihu.

Dodatek

Jak dospíváme, žijeme a stárneme, náš život se plní množstvím nám drahých (a někdy i úplně zbytečných) vzpomínek. To zatěžuje naši již tak mírně unavenou paměť, zanechávajíc v ní pouze „fragmenty“ dávno minulých událostí a rozmazané tváře lidí, které jsme potkali před dávnou dobou.

Současnost krok za krokem vytěsňuje minulost, zatěžující náš mozek, již tak dost přetížený důležitými událostmi dneška, a naše zázračné dětství a mládí, tak drahé našemu srdci, postupně ustupuje do pozadí, přehlušeno proudem „důležitých událostí“ současnosti...

A ať žijeme jakkoliv pestrý život a ať je naše paměť jakkoliv brilantní, nikdo není schopen s naprostou věrností rekonstruovat události, které se staly před čtyřiceti (nebo více) lety.

Z důvodů, které neznáme, někdy osoba nebo událost zanechá v naší paměti navždy nesmazatelný „otisk“ a jindy se ve věčně plynoucí řece času ztratí něco velmi důležitého a jen náhodný rozhovor se starým známým nečekaně vyvolá ze zákoutí naší paměti něco tak důležitého, že nás myšlenka, že jsme to mohli zapomenout, ohromí do hloubi srdce!

Než jsem začala psát tuto knihu, pokoušela jsem se ve své paměti obnovit vzpomínky na události, které jsem považovala za důležité nebo dostatečně zajímavé k vyprávění jiným, ale k velkému zklamání jsem poznala, že ani má výborná paměť nebude schopna zrekonstruovat mnoho detailů, zvláště dialogů, které se odehrály před tak dlouhou dobou, s dostatečnou přesností.

Proto jsem se rozhodla použít nejspolehlivější a dobře vyzkoušenou metodu – cestování v čase – za účelem rekonstrukce každé události a každého detailu minulosti s absolutní přesností, prožívajíc znovu ten den (nebo dny), kdy se události, o kterých jsem se rozhodla psát, odehrály. To byl podle mě jediný jistý způsob, jak dosáhnout zamýšleného výsledku, protože obyčejným „normálním“ způsobem je opravdu absolutně nemožné rekonstruovat dávné události s takovou přesností.

Velmi dobře chápu, že s podobnou přesností do nejmenších detailů reprodukované dialogy, postavy a dávné události mohou způsobit zmatek a možná u některých z milých čtenářů i podezření (a dá to příležitost všem „přejícím“, pokud se takoví najdou, identifikovat vše jako „fantazie“), a proto vidím jako svou povinnost zkusit všechno, co se zde bude odehrávat, v tomto dodatku nějak objasnit.

V případě mého neúspěchu bych jednoduše chtěla pozvat všechny zájemce, aby lehce poodhalili závoj času a na krátkou chvíli se společně se mnou vydali do mého podivného a někdy i trochu šíleného, ale velmi neobvyklého a barvitého života...

Светлана де Роган-Оболенская-Левашова, 2010
Světlana de Rogan-Obolenskaja-Levašova, 2010

1. Začiatok

Ohliadnuc posledné roky našich životov, vyzerá naše detstvo skoro ako rozprávka, ktorú sme počuli veľmi dávno. Teplé ruky mamy jemne hladiac pred spaním, dlhé a slnečné letné dni, nepoškvrnené starostami a inými vecami, svetlé a bez mráčikov ako naše vzdialené detstvo, sa premietajú v mysli.

Narodila som sa v Litve, v malom a nápadne zelenom meste Alitus, ďaleko od búrlivého života slávnych ľudí a „moci“. Mesto malo okolo 35 000 obyvateľov, ktorý bývali v rodinných domoch uprostred sádov a kvetinových záhrad. Starý les, ktorý sa tiahol kilometre, objímal naše malé mestečko a vytváral dojem obrovskej zelenej misky, v ktorej sa nerušene túlilo.

Bolo postavené roku 1400 litovským princom Alitisom na brehu krásnej rieky Nemunas. Presnejšie povedané, bol najskôr vybudovaný hrad a malé mestečko okolo hradu bolo dostavené až neskôr. Rieka sa točila okolo mestečka a vytvárala tak prirodzenú ochranu uprostred modrých zrkadiel troch malých trblietavých jazierok.

Ostrov na řece Nemunas

Alitus

Jedno ze tří jezer ve městě

Místo, kam jsme se obvykle chodili koupat

Bohužiaľ, dnes už zo starého hradu neostalo nič, len ruiny prežili dodnes a postupne sa menia na kopec, z ktorého vrcholu je krásny výhľad na rieku. Ruiny boli najobľúbenejším a záhadným miestom pre naše detské hry. Bolo to miesto duší a duchov, ktoré pre nás boli stále živé v týchto starých a polorozpadnutých tuneloch a ktoré hľadali svoje „obete“, ktoré by mohli vtiahnuť do ich tajomného podzemného sveta. Jedine najstatočnejší chlapci sa odvážili ísť dosť hlboko a ďaleko, aby sa neskôr vracali a strašili menej odvážnych kamarátov strašidelnými príbehmi.

2. Priateľ

Pokiaľ si dobre spomínam, tak najkrajšie spomienky na detstvo sú spojené s lesom, ktorý milovala celá naša rodina. Žili sme v jeho tesnej blízkosti a chodievali tam každý deň. Môj dedko, ktorého som zbožňovala z celého srdca, bol pre mňa ako duša toho lesa. Zdalo sa, že poznal každý strom, kvet, vtáka, alebo cestičku a mohol o nich absolútne úžasne rozprávať hodiny bez toho, aby sa opakoval, alebo ma nudil a odpovedal na moje naivné detské otázky.

Nikdy by som si za nič na svete nenechala ujsť s ním ranné prechádzky.

Boli pre mňa rozprávkový svet, ktorý som s nikým nezdierať. K mojej veľkej ľúlosti som pochopila, kto môj starý otec skutočne bol až o veľa rokov neskôr, ale potom bol najbližšou, najteplejšou a najviac krehkou osobou s jasne žiarivými pohľadom, ktorý ma naučil načúvať prírode, hovoriť k stromom a chápať spevu vtákov. Vtedy som bola iba malé dievča a uprímne si myslela, že takéto veci sú samozrejmé, alebo som o tom skrátka len nepremýšľala. Spomínam si na moje prvé zoznámenie s „hovoriacim“ stromom. Bol to starý obrovský dub, priveľký pre malé detské ručičky.

Vasilij Nikandrovič Serjogin

Vieš, aký je veľký a aký druh to je ? Načúvaj mu. Načúvaj... jemný a obklopujúci hlas môjho starého otca zašepkal. A ja som počula.

A akoby to bolo včera, živo si pamätám ten pocit, neporovnateľný s ničím iným, s prívalom niečoho neuveriteľne obrovského a hlbokého. Bol to pocit zvláštnej vízie vzdialených životov, ktorá sa mi začala zrýchľovať pred očami a hlboké pocity radosti a smútku, príliš hlboké a komplikované pre malé dieťa. Mne známy a obvyklý svet zmizol a namiesto toho sa všetko mihotalo a prepletalo v nezrozumiteľnom víre zvukov a pocitov. Necítila som žiadny

strach, iba obrovské prekvapenie a priala som si, aby to nikdy nekončilo.

Dieťa nie je dospelý. Nepremýšľa o veciach ako o zlých, alebo aké by nemali byť (podľa našich „akceptovaných“ predstáv). Preto sa mi nezdalo divné, že to bol úplne iný svet, ktorý bol veľmi vzrušujúci a krásny. A tento svet mi ukázal muž, ktorému moje malé detské srdce dôverovalo so všetkou svojou prirodzenosťou, čistotou a otvorenou jednoduchosťou.

Vždy som milovala prírodu. Bola som tesne spojená s jej prejavmi, nezávisle na mieste, čase, alebo priania kohokoľvek. Od skorých začiatkov

môjho sebauvedomenia sa naša neskutočne stará záhrada stala mojím obľúbeným miestom mojich každodenných hier.

Až do teraz si pamätám do najmenších detailov ten pocit jedinečného detského potešenia, ktorý som vždy zažívala bežiac tam v slnečné letné ráno! Ponorila som sa do toho známeho a zároveň tajuplného a stále meniaceho sa sveta vôní, zvukov a absolútne nenapodobiteľných zmyslov; svet ktorý bohužiaľ rastie a mení sa tak ako rastieme my a meníme sa a neskôr nemáme ani čas ani silu zastaviť a počúvať našu dušu.

Neustále napredujeme v divokom víre dní a udalostí, prenasledujeme svoj sen a snažíme sa „dosiahnuť niečo v tomto živote“ za každú cenu. A postupne zabúdame (ak sme si vôbec spomenuli) ako nápadne krásny môže byť kvitnúci kvet, ako úžasne vonia les po daždi, alebo aké môže byť niekedy neskutočne hlboké ticho a ako naša duša vyčerpaná každodenným závodom potrebuje jednoducho **odpočinok**.

Obvykle som vstávala veľmi skoro. Ráno bolo mojou obľúbenou časťou dňa (čož sa nanešťastie totálne zmenilo keď som vyrástla). Milovala som načúvanie rannému prebúdzaniu ospalého kraja z ranného chladu; pozorovanie, ako prvé kvapky rosy žiarili visící na okvetných lístkoch a potom spadli ako malý diamant hviezdy s najľahším vánkom. S radosťou jsem pozorovala probouzení **života** do nového dne. Byl to doopravdy **můj svět**. Milovala jsem ho a byla si naprosto jistá, že se mnou bude navždy.

V té době jsme bydleli ve starém dvoupodlažním domě obklopeném obrovskou starou zahradou. Má matka každý den odcházela do práce a otec převážně setrval doma, nebo odjížděl na cesty kvůli své profesi novináře místních novin, jejichž jméno si bohužel nepamatuji. Proto jsem trávila skoro celý den s dědečkem a babičkou, rodiči mého otce (jak jsem se dozvěděla později, byli to jeho pěstouni).

Matka, otec, babička a já

Otec po pneumonii, matka a já

3. První vlaštovky

Mojí druhou největší zálibou bylo čtení, které zůstalo mou velkou láskou navždy. Naučila jsem se číst ve třech letech, což, jak se později ukázalo, bylo na tento věk velmi brzy. Když mi byly čtyři, byla jsem už náruživou čtenářkou mých milovaných pohádek (na což dnes doplácet moje oči). Zbožňovala jsem být se svými hrdiny. Soucítla jsem s nimi a plakala, když se jim nedařilo, byla jsem rozhořčena a cítila křivdu, když vítězilo zlo... A když měly pohádky šťastný konec, vše naopak zářilo v jasných barvách a můj den se pak stal opravdovým svátkem. Veselo i smutno je při vzpomínkách na tyto obdivuhodně čisté dětské dny, kdy se všechno zdálo možné a vše bylo naprosto skutečné. Natolik skutečné, že jsem si to tehdy ani nepřipouštěla.

Stalo se to, když jsem s obvyklým nadšením četla jednu ze svých oblíbených pohádek. Vcítila jsem se do ní tak jasně – vzpomínám si, jako by to bylo včera. Obvyklý svět okolo mě najednou zmizel a já jsem se ocitla ve své milované pohádce. Mám na mysli – skutečně ocitla. Vše okolo bylo zcela opravdové, pohybující se, měnící se... a naprosto úžasné. Nevěděla jsem přesně, kolik času jsem strávila v tom podivuhodném světě, ale když to najednou zmizelo, zůstala uvnitř jakási bolestně hluboká, zvonivá prázdnota... Zdálo se, jako by náš „normální“ svět najednou ztratil všechny svoje barvy. Tak jasné a pestré bylo moje předchozí zvláštní vidění. Nechtěla jsem se s ním rozloučit, nechtěla jsem, aby to skončilo... Cítila jsem se najednou tak odstrčená, že jsem se usedavě rozplakala a běžela si postěžovat na svou „nenahraditelnou“ ztrátu každému, koho jsem v ten moment našla.

Moje maminka, která byla naštěstí v té chvíli doma, trpělivě vyslechla moje popletené naříkání a pak jsem jí musela slíbit, že se o svou „neobyčejnou“ novinu zatím nebudu dělit s kamarády. Když jsem se udiveně zeptala proč, rozpačitě odpověděla, že to zatím bude naše tajemství. Samozřejmě jsem souhlasila, ale zdálo se mi to trochu zvláštní, protože jsem byla zvyklá se se

svými kamarády otevřeně o všechny své novinky dělit, a teď to bylo najednou kdovíproč zapovězeno. Postupně se na moje podivné „dobrodružství“ zapomnělo, protože v dětství každý den přináší něco nového a neobvyklého. Nicméně jednoho dne se to stalo opět a pak už se to opakovalo téměř pokaždé, když jsem začala něco číst. Úplně jsem se ponořila do svého podivuhodného pohádkového světa, který se mi zdál mnohem **reálnější** než všechny ostatní obvyklé „reality“. Svým dětským rozumem jsem nemohla pochopit, proč moje maminka projevuje pro má zanícená vyprávění stále méně a méně nadšení...

Chudák moje hodná maminka!... Teprve teď, po tolika letech, si dovedu představit, co musela prožít. Byla jsem jejím třetím dítětem (po mém bratru a sestře, kteří zemřeli při porodu), jež se najednou do něčeho, **aniž kdo věděl do čeho**, ponořila a nehodlalo odtamtud vyjít!... Dodnes jsem jí vděčná za její bezbřehou trpělivost a snahu porozumět všemu, co se se mnou tehdy a v následujících „ztřeštěných“ letech mého života dělo. Myslím, že v mnohém jí pomohl můj dědeček. Stejně tak jako pomáhal mně. Byl vždy se mnou a jeho smrt se pro mě stala opravdu nejtrpčí a nenahraditelnou ztrátou mého dětství.

4. Ztráta

Palčivá, neznámá bolest mě vrhla do cizího, studeného světa dospělých lidí, nedávajíc mi už žádnou možnost vrátit se zpět. Můj křehký, zářivý, pohádkový, dětský svět se rozbil na tisíc kousků, které (odkudsi jsem to věděla) se mi už nikdy zcela nepodaří složit dohromady. Samozřejmě jsem pořád ještě zůstávala malým šestiletým dítětem se svými sny a fantaziemi, ale současně jsem už s jistotou věděla, že **ne vždy je tento náš neobyčejný svět tak pohádkově půvabný, a jak je vidět, ne vždy je v něm také bezpečno žít...**

Pamatuji si, jak jsme doslova několik týdnů před tím děsivým dnem seděli s dědečkem na zahradě a naslouchali západu slunce. Dědeček byl kvůli něčemu tichý a smutný, ale jeho smutek byl velmi hřejivý a jasný a k tomu tak nějak hluboce laskavý... Teď chápu, že už tehdy věděl, že velmi brzy odejde... Ale já jsem to tehdy bohužel nevěděla.

„Někdy za mnoho, mnoho let... až tu s tebou už nebudu, budeš pozorovat západ slunce, poslouchat stromy... a možná taky občas zavzpomínáš na svého starého dědu,“ zurčil tichým potůčkem dědečkův hlas. „Život je velmi cenný a krásný, děvenko, i když časem se ti bude zdát krutý a nespravedlivý... Ať se s tebou stane cokoli, pamatuj si, že nejdůležitější je pro tebe tvoje čest a tvoje lidská důstojnost, které ti nikdo nemůže vzít a nikdo je nemůže snížit, kromě tebe... Toto stráž, děvče, a nenech se nikým zlomit, vše ostatní v životě je jen doplněk...“

Houpal mě jako malé dítě na svých suchých a vždy teplých rukou. Bylo to tak zvláště poklidné, že jsem se bála dýchat, abych náhodou nevyplašila ten

kouzelný okamžik, kdy se vyhřívá a odpočívá duše, kdy se celý svět zdá být ohromným a neobyčejně laskavým... Když tu mi najednou došel smysl jeho slov! Vyskočila jsem jak rozčepýřené kuře, zalykajíc se rozhořčením, a jako naschvál, nenacházela jsem v ten okamžik ve své „vzbouřené“ hlavě potřebná slova. Bylo to tak urážlivé a naprosto nespravedlivé!.. Proč měl zrovna v takový kouzelný večer najednou potřebu zavést řeč na to smutně **nezbytné**, co (i já už jsem to chápala) dříve nebo později bude muset nastat?! Moje srdce to nechtělo slyšet a nechtělo takovou „hrůzu“ přijmout. Ale bylo to naprosto přirozené. Vždyť my všichni, dokonce i děti si nechceme přiznat ten smutný fakt, že předstíráme, jako by k tomu **nemělo nikdy dojít**. Může se to stát **někomu, někde, někdy**, jenom **ne nám**... a **nikdy**... Samozřejmě veškerý půvab našeho krásného večera kamsi zmizel a už nebyla chuť dál o něčem snít. Život mi opět dával ponaučení, že i kdybychom se snažili sebevíc, **tak dalece už nám právo řídit věci v tomto světě dáno nebylo**...

Smrt mého dědečka pořádně otrásla celým mým životem, a to v pravém smyslu toho slova. Umřel na mých dětských rukou, když mně bylo všeho všudy šest let. Stalo se to časného slunečného rána, kdy se vše okolo zdálo tak šťastné, přívětivé a laskavé. Na zahradě radostně pokřikovali první probudivší se ptáci a vesele si sdělovali poslední novinky. Narůžovělé svítání sotva otevřelo své ranní rosou umyté oči, ještě zhýčkané posledním ranním snem. Vzduch voněl obdivuhodně „lahodnými“ vůněmi letního dovádění květů. Život byl takový čistý a úchvatný!.. Ani si nebylo možno představit, že by do takového pohádkově kouzelného světa mohlo najednou bezcitně vtrhnout neštěstí... Prostě **na to nemělo žádné právo!!!** Ne nadarmo se ale říká, že neštěstí chodí vždy nezváno a nikdy se neptá na dovolení vstoupit. Tak i k nám přišlo v to ráno, bez zaklepání, a hravě zničilo můj zdánlivě dobře chráněný, laskavý, slunečný, dětský svět, zanechávajíc pouze nesnesitelný žal a strašnou prázdnotu mé první ztráty v životě...

To ráno jsme s dědečkem jako obvykle chtěli jít do našeho oblíbeného lesa na jahody, které jsem měla moc ráda. V klidu jsem na něj čekala na ulici, když jsem náhle dostala pocit, jako by od někud zavanul pronikavý ledový vítr a na zem sestoupil ohromný černý stín. Vypadalo to děsivě a osaměle... V domě v tu chvíli nikdo kromě dědečka nebyl a já jsem se rozhodla jít se podívat, jestli se s ním něco nestalo. Dědeček ležel na svém lůžku, byl velmi bledý a já jsem z nějakého důvodu rázem pochopila, že umírá. Vrhla jsem se k němu, obejmula ho a začala s ním třást, snažíc se vrátit to zpět... Potom jsem začala křičet, volat o pomoc. Bylo to velmi zvláštní. Nikdo mě kdovíproč neslyšel a nepřicházel, i když jsem věděla, že všichni jsou někde poblíž a musí mě jistě slyšet. Tenkrát jsem ještě nechápala, že to křičela moje duše... Objevil se u mě příšerný pocit, že se čas zastavil a že my dva se v tu chvíli nacházíme mimo něj. Jako by nás oba někdo umístil do skleněné koule, ve které nebyl život ani čas... Najednou jsem

pocítila, jak se mi na hlavě ježí vlasy. Nikdy nezapomenu na ten pocit, ani kdybych byla naživu sto let!.. Uviděla jsem průzračnou zářící podstatu (сущность), která vystoupila z těla mého dědečka, připlula ke mně a začala se do mě měkce vlévat... Zpočátku mě to velmi vylekalo, ale pak jsem najednou ucítila konejšivé teplo a nějak jsem pochopila, že se se mnou nemůže nic špatného stát. Ona esence se linula zářivým proudem, lehce a měkce se do mě vlévala a stávala se menší a menší, jako by po troškách tála... A já jsem cítila, že je moje tělo ohromné, vibrující a neobyčejně lehké, takřka létající. Byl to okamžik splynutí s něčím mimořádně významným, všeobjímajícím, s něčím pro mě neuvěřitelně důležitým.

Ale potom nastala strašná, všepohlcující bolest ztráty... Přivalila se jak černá vlna, která s sebou brala jakoukoliv moji snahu jí vzdorovat... Během pohřbu jsem tak plakala, že se moji rodiče začali bát, že onemocním... Žal se zcela zmocnil mého dětského srdce a nechtěl odejít... Svět se zdál strašidelně studený a prázdný... Nemohla jsem se smířit s tím, že dědečka teď pochovají a já už ho nikdy neuvidím!.. Zlobila jsem se na něho za to, že mě opustil a zlobila jsem se na sebe, že jsem ho nedokázala zachránit. Život byl krutý a nespravedlivý... A já jsem ho (*život*) nenáviděla za to, že jsem ho musela pohřbívat. Určitě proto to byl také můj první a zároveň poslední pohřeb, kterého jsem se v celém svém životě zúčastnila...

5. Realita

Potom jsem ještě velmi dlouho nemohla přijít k sobě, byla jsem uzavřená a spousta času jsem trávila o samotě, čímž jsem do hloubi duše rozesmutňovala své blízké. Ale život šel pozvolna dál. Po nějaké době jsem začala potichoučku vycházet z toho hluboce izolovaného stavu, do kterého jsem se sama uvrhla a z kterého vyjít, jak se ukázalo, nebylo vůbec jednoduché... Moji trpěliví a milující rodiče se mi snažili pomoci, jak mohli. Ale při vší snaze nevěděli, že už jsem nebyla sama, že se mi po všech mých prožitcích najednou otevřel ještě neobyčejnější a fantastičtější svět než ten, ve kterém jsem už nějaký čas žila. Svět, který svou krásou překonával jakékoliv vysněné fantazie a který mně věnoval se svou vzácnou esencí můj dědeček... Bylo to ještě mnohem zvláštnější než to, co se se mnou dělo dříve. A to proto, že tentokrát už se mi nechtělo se o to s někým dělit...

A tak dny ubíhaly. Ve svém každodenním životě jsem byla absolutně **normálním** šestiletým dítětem, které má svoje radosti a smutky, touhy a starosti a neuskutečnitelné duhové dětské sny... Honila jsem se za holuby, zbožňovala jsem procházky s rodiči k řece, hrála jsem s kamarády dětský badminton, pomáhala jsem, podle svých možností mamince a babičce na zahradě, četla jsem své oblíbené knihy, učila se na fortepiano. Jinými slovy, žila jsem normální,

běžný život všech malých dětí. Problém byl pouze v tom, že životy jsem v té době měla už **dva**... Žila jsem jakoby ve dvou zcela odlišných světech: První – to byl náš běžný svět, ve kterém všichni každý den žijeme, a druhý – to byl můj vlastní „tajný“ svět, ve kterém žila pouze moje duše. Bylo pro mě stále složitější pochopit, **proč to, co se dělo se mnou, se nedělo s žádným z mých kamarádů?** Stále častěji jsem si všímala, že čím více jsem se dělila o své „neuvěřitelné“ příběhy s kýmkoliv z mého okolí, tím častěji byla z jejich strany patrná zvláštní odcizenost a nedětská ostražitost. To ubližovalo a bylo mi z toho velmi smutno. Děti jsou zvědavé, ale nemají rády nepochopitelné. Vždy se svým dětským rozumem snaží co nejrychleji přijít všemu na kloub, a to stylem: „co to je a s čím se to jí?“... Ale pokud to nemohou pochopit, stává se to pro ně v jejich každodenním prostředí „cizorodým“ a velmi rychle to upadá v zapomnění. A takovým „cizorodým“ jsem se pomalu začala stávat i já...

Začala jsem postupně chápat, že maminka měla pravdu, když mi radila, abych nevyprávěla svým kamarádům o všem. Ale stejně jsem nemohla pochopit, **proč to nechtějí vědět!** Vždyť to bylo tak zajímavé! Tak jsem krok za krokem došla ke smutnému zjištění, že nejsem úplně stejná jako ostatní. Když jsem se na to jednou maminky přímo zeptala, odpověděla mi, že nemusím být smutná, ale naopak, mám být hrdá, protože mám zvláštní talent. Upřímně řečeno, nechápala jsem, co že je to za talent, před kterým uhýbali všichni moji přátelé?

Ale taková byla realita a já jsem s ní musela žít. Proto jsem se jí pokoušela přizpůsobit a snažila jsem se, abych se v okruhu svých známých a přátel šířila o svých zvláštních „možnostech a talentech“ co nejméně... Ačkoli občas mi něco mimovolně uniklo, když jsem třeba věděla, co se stane v ten či onen den s nějakým mým kamarádem, a chtěla jsem ho varovat. Ale oni k mému velkému údivu **dávali přednost tomu nic nevědět** a zlobili se na mě, když jsem se jim snažila něco vysvětlit. Tehdy jsem poprvé pochopila, že **ne všichni lidé rádi slyší pravdu, a to i tehdy, když by jim ta pravda mohla pomoci**... A tento objev mě, bohužel, ještě více rozesmutnil.

6. První kontakt

Šest měsíců po smrti mého dědečka se stala událost, která si zasluhuje, dle mého názoru, zvláštní pozornost. Byla zimní noc (a zimy byly v té době v Litvě velmi chladné!). Sotva jsem ulehla ke spánku, když jsem najednou pocítila podivné a velmi jemné „zavolání“. Jako by mě někdo volal odněkud zdaleka. Vstala jsem a šla k oknu. Noc byla velmi tichá, jasná a klidná. Silná sněhová pokrývka zářila a přelévала se jiskrami po celé zahradě, jako by na ní odlesk hvězd tkal svou třpytivou stříbrnou pavučinu. Bylo takové ticho, jako by svět ztuhl v jakémsi zvláštním letargickém snu... Najednou jsem přímo před mým oknem uviděla zářivou postavu ženy. Byla velmi vysoká, více než tři metry,

naprosto průzračná a třpytila se, jako by byla utkána z miliard hvězd... Pocítila jsem zvláštní teplo, které od ní vycházelo a které mě zahalovalo a jakoby někam zvalo. Neznámá pokynula rukou, vyzývající mě, abych ji následovala. A já jsem šla. Okna v mém pokoji byla velmi velká a nízká, nestandardní podle běžných měřítek. Dole dosahovala téměř až na zem, takže jsem mohla volně kdykoliv vylézt ven. Následovala jsem svou návštěvnici, nepocítujíc ani nejmenší strach. A co bylo velmi podivné – absolutně jsem necítila zimu, ačkoliv na ulici bylo v té chvíli dvacet pod nulou a já jsem byla jen ve své dětské noční košilce.

Žena (pokud je ji možno tak nazvat) opět pokynula rukou, jako by mě vyzývala, abych ji následovala. Velmi mě překvapilo, že **normální** měsíční svit najednou změnil svůj směr a následoval neznámou, jako by tvořil svítící cestičku. A já jsem pochopila, že mám jít právě tudy. Tak jsem následovala svou návštěvnici až do lesa. Všude byl takový tísnivý, ztuhlý klid. Vše okolo se třpytilo a přelévalo v mlčenlivém svitu měsíce. Celý svět jako by strnul v očekávání toho, co mělo každým okamžikem nastat. Průzračná postava pokračovala dále a já jako očarovaná za ní. Neobjevil se žádný pocit chladu, ačkoliv, jak jsem si později uvědomila, šla jsem celou cestu naboso. Zvláštní bylo i to, že se mi chodidla nebořila do sněhu, ale jako by plula po povrchu, nezanechávající ve sněhu žádné stopy... Nakonec jsme došly na nevelkou kruhovou mýtinu. A tam... osvětleny měsícem, stály v kruhu nezvykle vysoké zářivé postavy. Velmi se podobaly lidem, ale byly naprosto průzračné a nehmotné, stejně jako moje neobvyklá návštěvnice. Všichni byli v dlouhých rozevlátých oděvech podobných bílým třpytivým plášťům. Čtyři postavy byly mužské s úplně bílými (možná šedými), velmi dlouhými vlasy staženými na čele jasně zářícími obručemi. A dvě postavy byly ženské a velmi se podobaly mé návštěvnici. Měly také dlouhé vlasy a uprostřed čela zářící krystal. Vycházelo od nich stejné uklidňující teplo a já jsem nějakým způsobem chápala, že se mi nemůže nic špatného stát.

Nevzpomínám si, jak jsem se ocitla uprostřed toho kruhu. Pamatuji si jen, jak najednou od všech těch postav vyšly jasně zářící zelené paprsky a spojily se přímo na mně, v blízkosti mého srdce. Celé moje tělo začalo tiše „znít“... (nevím, jak přesněji popsat můj tehdejší stav, protože to byl právě pocit zvuku uvnitř). Zvuk byl stále silnější a silnější, moje tělo se stalo lehoučkým a já jsem najednou visela nad zemí stejně jako oněch šest postav. Zelené světlo, které už zaplňovalo celé moje tělo, začalo být až nesnesitelně jasné. Objevil se pocit neuvěřitelné lehkosti, jako kdybych už měla vzlétnout. V hlavě mi náhle vzplanula oslňující duha, jako by se otevřely dveře, a já jsem spatřila nějaký zcela neznámý svět. Byl to velmi zvláštní pocit – jako bych ten svět znala už velmi dávno a zároveň **ho neznala nikdy**. Jak mi později vysvětlil můj muž, uviděla jsem **Svatou Daarii**, vzdálenou a obdivuhodnou pravlast našich předků. Ale tehdy jsem byla malým děvčátkem a viděla jsem jenom křišťálové město

mimořádné krásy, podobající se jednomu z podivuhodných měst mých pohádek... Potom tato vidění náhle zmizela a objevila se jiná, už zcela nepochopitelná. Před mýma očima protékal mohutný jiskřivý potok jakýchsi neznámých znaků, podobajících se zvláštním a velmi krásným písmenům... (která jsem poznala mnohem později při čtení starobylých slovanských Véd). Uviděla jsem ohromné křišťálové schodiště, tak vysoké, že vznikl dojem, jako by vedlo do nikam. A jeden ze šesti ukázal, abych po něm šla nahoru.

Obklopilo mě šest vysokých postav...

Bylo to neobvyklé – necítila jsem svoje tělo, bylo zcela nehmotné! Na samém vršku čekalo šest dalších vysokých světelných postav, na hlavě jedné z nichž se třpytila koruna neobyčejné krásy. Zářila a přelévala se milióny barev (které jsem na Zemi nikdy neviděla) a celou dobu měnila tvar. Potom jsem samozřejmě poznala, že to byly energetické struktury velmi vysoké podstaty (сущности), které nejčastěji připomínají korunu, ale tehdy to bylo absolutně zcela neobyčejné a až bolestně krásné...

Opět jsem se nějak ocítila v kruhu, jen postav teď okolo mě bylo už dvanáct. Opět byl slyšet zvláštní zvuk. A uviděla jsem se v podivném křišťálovém vejci, které bylo jakoby složeno z brilantových krystalků. Postavy někam zmizely, zůstala jsem jen já jediná. Najednou každý z těch krystalků začal jasně zářit a já jsem se cítila naprosto „děravá“. Jako kdyby se v mém těle otevřely milióny dírek, kterými do mě z každého krystalku proudila jakási

podivná hřejivá hudba. Bylo mi tak zvláště dobře, že se mi chtělo plakat... Víc už jsem si nepamatovala. Probudila jsem se ráno ve svém pokoji, dobře si uvědomujíc každou podrobnost, která se předešlé noci udála. Naprosto jistě jsem věděla, že to **nebyl sen ani moje fantazie**, ale že to bylo **skutečné a reálné** – jako to se mnou bylo vždy. Kdyby se mi o tom přece jen chtělo pochybovat, následující události by dočista setřely i moje nejskeptičtější dětské myšlenky, pokud by takové vůbec byly.

7. Test

Moje neobvyklé vycházky se teď opakovaly každou noc. Už jsem si ani nelehala ke spánku, ale s netrpělivostí čekala, až v domě konečně všichni usnou a všechno se pohrouží v hluboký noční klid, abych se mohla (bez obav, že mě někdo přistihne) opět zcela ponořit do toho neobyčejného a záhadného „jiného“ světa, ve kterém jsem si už téměř navykla pobývat. Čekala jsem, až se objeví moji noví „přátelé“ a na pokaždé znovu darovaný zvláštní pocit zázraku. A i když jsem nikdy nevěděla, kdo z nich přijde, vždycky jsem věděla, že **určitě přijdou**... A kdokoliv z nich by přišel, znovu by mně věnoval další pohádkové okamžiky, které bych velmi dlouho a pozorně uchovávala ve svých vzpomínkách, jako v kouzelné truhličce, od které mám klíče jenom já...

Ale jednoho dne se neobjevil nikdo. Byla velmi temná bezměsíční noc. Stála jsem přitisknutá čelem k chladnému okennímu sklu a hleděla do zahrady přikryté třpytivým sněžným hávem. Snažila jsem se zahlédnout nějaký známý pohyb, cítila jsem se velmi opuštěná a dokonce trošičku „zrádně“ odvržená... Bylo mi smutno a hořko a chtělo se mi plakat. Věděla jsem, že ztrácím něco pro mě neuvěřitelně důležitého a drahého. Snažila jsem se dokazovat si, že je vše v pořádku a že se jen trochu opozdili, ale v hloubi duše jsem se velmi bála, že už třeba nepřijdou nikdy... Bylo to smutné a bolestivé, nechtěla jsem tomu uvěřit. Moje dětské srdce se s takovou hroznou ztrátou nechtělo smířit a nechtělo si přiznat, že to jednou bude **muset** nastat. Jen jsem ještě nevěděla kdy. Divoce se mi chtělo odsunout ten nešťastný okamžik co možná nejdál!

Náhle se za oknem začalo cosi měnit a povědomě mihotat! Nejprve jsem si pomyslela, že to nakonec bude snad někdo z mých „přátel“, ale místo známých světelných bytostí jsem spatřila zvláštní „křišťálový“ tunel, který začínal přímo u mého okna a pokračoval kamsi do dále. Samozřejmě, v prvním okamžiku jsem se do něj bez rozmýšlení chtěla hned vrhnout...

Ale najedou mi přišlo trošku zvláštní, že nepocítuji to obvyklé teplo a klid, které doprovázelo každý příchod mých „hvězdných přátel“. Zatímco jsem o tom přemýšlela, „křišťálový“ tunel mi před očima začal tmavnout a proměňovat se v temnou „trubku“ s dlouhými pohyblivými se chapadly uvnitř. Hlavu mi sevřel bolestivý nepříjemný tlak, který rychle přerostl v divokou vrávající se bolest

hrozící úplně rozdrtit můj mozek. Tehdy jsem poprvé pořádně pocítila, jak krutá a silná může být bolest hlavy (která mě v budoucnu, už ze zcela jiných příčin, bude ztrpčovat život celých devatenáct let). Bylo mi naprosto příšerně. Nebylo nikoho, kdo by mně mohl pomoci... Celý dům už spal. A i kdyby nespál, stejně bych nemohla nikomu vysvětlit, co se tady vlastně stalo... Tehdy, propadajíc už skutečné panice, jsem si vzpomněla na bytost s překrásnou korunou a v duchu jsem ji zavolala o pomoc... Zdálo by se – hloupost?.. Nicméně bolest hlavy okamžitě ustoupila, přenechávajíc místo divokému nadšení, to když jsem opět spatřila už známé zářivé město a své nádherné, neobyčejné přátele. Všichni se kvůli něčemu velmi hřejivě, jakoby s uznáním, usmívali, vyzařující okolo svých jiskřivých těl obdivuhodně jasné zelené světlo. Jak se později ukázalo, aniž bych tehdy měla jakékoliv podezření, prošla jsem ten večer **prvním testem ve svém životě**. Těch ovšem později bude ještě velmi, velmi mnoho. Tenkrát to byl teprve začátek...

Byla jsem jen malým dítětem a nemohla jsem ještě tušit, že v těch „jiných“ neuvěřitelně krásných a „čistých“ světech se mohou nacházet také špatné, jak říkáme „černé“ podstaty, které loví taková „zeleňoučká“ sotva vylihnutá ptáčata (jakým jsem v té době byla) jako rybu na háček a s radostí požírají jejich bujnou životní sílu anebo je prostě připojí ke svému „černému“ systému už navždy. A bohužel, najde se jen málo takových „ptáčat“, která by byla schopna se někdy osvobodit, pokud neví jak a nemají k tomu potřebný potenciál. Proto jsem si tehdy těžko mohla představit, jaké jsem měla štěstí, když jsem v potřebnou chvíli nějakým způsobem **dokázala uvidět** zcela něco jiného než to, co se mi někdo tvrdošijně pokoušel vsugerovat... (Myslím, že jsem sama nechápala, že už tehdy jsem byla schopna **proskenovat** vznikající situaci.) A nebýt mého obdivuhodného „korunovaného“ přítele, kterého jsem velmi vyděšená pohotově přivolala, kdo ví, v jakém ze vzdálených „černých“ světů by teď moje duše přebývala, pokud by dnes vůbec ještě byla naživu...

Proto tedy bylo v srdcích mých „hvězdných přátel“ tolik radostného tepla a světla. Myslím ale, že to byla bohužel také jedna z hlavních příčin našeho rozloučení. Shledali, že už jsem schopná **myslet samostatně**. Ačkoli já jsem si to tak úplně nemyslela...

8. Rozloučení

Přiblížily se ke mně dvě ženské podstaty, které jako by mě objímaly z obou stran, i když jsem to vůbec necítila fyzicky. Objevily jsme se v neobvyklé stavbě, která vypadla jako obrovská pyramida, jejíž stěny byly zcela pokryty cizími a neznámými nápisy, ale při pozorném pohledu na ně jsem pochopila, že jsem už stejná písmena viděla, když jsme se poprvé setkaly. Stály jsme uprostřed pyramidy a já jsem najednou pocítila podivný „elektrický proud“

přicházející z podstat obou žen přímo do mě. Ten pocit byl tak silný, že jsem se houpala ze strany na stranu, a zdálo se, že ve mně něco počalo růst. Pak mužská podstata se zářící korunou ke mně vztáhnula ruce a svět se změnil. Oslnivé širokříšťálové tornádo kolem mě začalo rejdit a úplně mě „izolovalo“ od mých přátel. Když se rozpadlo, byla kolem mě podivná, černá a obnažená Země. Byla jsem uprostřed ničeho a naprosto sama, ale z nějakého důvodu jsem se nebála. Cítila jsem, že se mi snaží něco ukázat a že se musím snažit co nejvíce, abych to viděla. Najednou se do mého srdce vloudil hrozný pocit naprosté prázdnoty: nebylo tam nic – žádné světlo, zvuky či opora pod nohama. Vznášela jsem se v „prázdnotě“...

Jediná věc, kterou jsem viděla před sebou, byla svítící koule (teď už chápu, že to byla Země) a bylo tam jasné „vajíčko“, uvnitř planoucí zeleným ohněm. Pak začalo růst a měnit se a bylo stále jasnější a průzračnější. Stovky zelených „mostů“ se z něj natáhlo na všechny strany a na každém konci byla „další“ Země. Nevím, jak jinak si to vysvětlit, ale byly to opravdu naše Země, jen každá z nich vypadala docela jinak, jako by byla v jiném čase nebo rozměru. Nechápala jsem, co to bylo, ale věděla jsem, že si to musím zapamatovat a udělat to nejlepší pro to, aby se to uskutečnilo. Vše náhle zmizelo a já jsem znovu našla samu sebe v té samé obrovské pyramidě a viděla všechny mé zářící „přátele“. Bylo jich tam opět dvanáct a znovu, stejně jako na poprvé, udělali kruh a já jsem byla uvnitř. Jenže tentokrát jsem kromě tepla, které vyzařovali, cítila zvláštní hluboký smutek a pochopila jsem, že se přišli rozloučit.

K mému velkému překvapení jsem to vnímala velmi klidně, jako bych věděla, že to nebude trvat věčně. Každý z nich ke mně přišel a položil svou pravou ruku na mou hrud' a já cítila úžasné teplo a klid. Dotek každé podstaty na mně zanechal jinou zářící barvu a nakonec se mé tělo rozsvítilo dvanácti překvapivě jasnými, měnícími se barvami. Zase jsem v sobě slyšela zvláštní hudbu a všechno zmizelo a nic víc jsem si nepamatovala.

9. Probuzení

Pomaloučku jsem se vracela domů s pocitem ztráty a štěstí zároveň. Když jsem se tam dostala, narazila jsem na obrovské překvapení: v mém pokoji na mě čekala matka, téměř na pokraji mdlob. Svět se obrátil vzhůru nohama a já jsem spadla z mého „zářícího snu“ rovnou dolů do nelítostné reality. Nechtěla jsem lhát, ale vůbec jsem nevěděla, co říct. Cítila jsem také, že moje matka velmi dobře **věděla**, že se to nějak týká mých „zvláštních talentů“, rozhovoru o nichž se bohužel ani ona, ani já nebudeme schopny vyhnout.

K mé obrovské úlevě té noci neřekla nic. Možná nevěděla, co říct. Ale další den ráno byla okna v mém pokoji pečlivě přibítná. Moje matka se nezmínila o incidentu pár týdnů, jako by mi dávala čas, abych si uvědomila, co jsem

„udělala“, což mi nepomáhalo cítit se ani o trochu lépe. Můj otec byl na výletě za jeho reportérskou prací a já jsem doufala z celého srdce, že se tak nějak všechno usadí a zapomene před jeho příchodem, ale to se nestalo. Jednou ráno před odchodem do práce moje matka řekla, že se mnou chce mluvit. Samozřejmě že pro mě nebylo velkým tajemstvím, o čem chtěla mluvit...

Jako obvykle byla moje matka něžná a láskyplná, ale cítila jsem celou svou bytostí, že ji tato událost tísní a opravdu neví, jak náš rozhovor začít. Mluvily jsme po velmi dlouhou dobu. Udělala jsem to nejlepší, abych jí vysvětlila, jak moc to všechno pro mne znamená a jak hrozně bych se cítila, kdybych to ztratila. Ale zdálo se, že tentokrát jsem jí opravdu nahnala strach, a řekla, že pokud nechci, aby řekla všechno mému otci, až se vrátí domů, musím jí slíbit, že něco takového už se nikdy nebude opakovat.

Nechápala, že tato moje bizarní „překvapení“ se nestávají z mé vůle a téměř nikdy jsem nevěděla, kdy se to či jiné „překvapení“ opět stane. Ale protože mi na názoru mého otce záleželo víc než na čemkoliv jiném, slíbila jsem matce, že neudělám nic podobného, pokud by to záviselo jen na mně.

10. Každodenní život

Stejně jako všechny ostatní děti jsem chodila do školy, psala své domácí úkoly, hrála si s mými „obyčejnými“ přáteli a nekonečně postrádala své další, neobvyklé a zářící „hvězdné přátele“. Komplikace se bohužel objevily ve všech směrech také ve škole. Začala jsem ji navštěvovat, když mi bylo šest (normálně děti v bývalém SSSR začínaly školu v sedmi letech), protože testy ukázaly, že bych mohla jít přímo do 3. – 4. třídy, což zajisté nikoho nepotěšilo. Moji přátelé ze školy se usnesli, že mi všechno přichází až příliš snadno, a jejich matky mě z nějakého důvodu neměly moc rády. Takže se ukázalo, že jsem byla skoro pořád sama také ve škole.

Měla jsem ve škole pouze jednu jedinou skutečnou kamarádku, dívku, se kterou jsem seděla v lavici. Seděli jsme spolu po celých dvanáct školních let, ale

vztahy s ostatními dětmi nedopadly z nějakého důvodu nijak dobře. A ne proto, že jsem nechtěla, nebo proto, že jsem to nezkusila, naopak, zkoušela jsem. Ale vždycky jsem měla velmi zvláštní pocit, jako bychom žili na různých pólech. Nikdy jsem nedělala své domácí úkoly, nebo lépe řečeno jsem je udělala, ale trvalo to jen pár minut. Moji rodiče je samozřejmě vždy kontrolovali, ale protože tam většinou nebyly žádné chyby, měla jsem spoustu volného času. Navštěvovala jsem hudební školu (studovala jsem hru na klavír i zpěv), malovala, vyšívala a hodně četla. Ale i tak jsem měla spoustu volného času navíc...

Bylo to v zimě. Všichni kluci z okolí lyžovali, protože byli všichni starší než já (a tak byli přesně mými nejlepšími přáteli v té době) a já jsem se musela spokojit se sáňkováním, které bylo podle mého názoru dost dobré jen pro děti. A rozhodně jsem zoufale chtěla lyžovat!

Konečně se mi nějak podařilo uprosit matčino měkké srdce a ona mi koupila nejmenší lyže, jaké byly vůbec k dostání. Byla jsem v sedmém nebi! Okamžitě jsem spěchala podělit se o novinky s přáteli, naprosto připravena vyzkoušet své nové akvizice ještě ten den. Většinou odcházeli lyžovat do velkých kopců v blízkosti řeky, kde kdysi býval knížecí hrad. Ledové kopce byly velmi vysoké, a jak by se na lyžaře slušelo, měl by mít alespoň nějaké počáteční znalosti, které já bohužel neměla.

Ale neměla jsem v úmyslu se v tomto směru vzdát. Když jsem konečně udýchaná a zpocená (s ohledem na teplotu 25 °C pod nulou!) vyšplhala za ostatními nahoru, byla jsem upřímně řečeno vyděšená. Romas, jeden z chlapců, se mě zeptal, jestli bych se chtěla dívat na ně, jak jedou první. Samozřejmě jsem řekla, že ne, a vybrala si nejvyšší kopec. A „trest“ mě nenechal dlouho čekat... Sotva si dnes vzpomenu, jak jsem získala odvalu odrazit se a jet dolů. Co si pamatuji přesně, tak to je skutečná hrůza z divokého hvízdání větru v uších a

obraz velmi rychle se blížících stromů na okraji lesa. Měla jsem štěstí, nevjela jsem do stromu, ale přímo sebou plácla do obrovského pařezu. Moje ubohé nové lyže byly na padrt' a vyvázla jsem šťastně jen s malým zraněním, které jsem, hoříc rozhořčením pro svou krátkou, ale velmi jasnou lyžařskou „kariéru“, ani necítila. Mnohem později jsem si lyžování moc oblíbila a mohla trávit lyžováním hodiny s tátou v zimním lese, ale nikdy jsem si neoblíbila ledové kopce.

Po takovém tíživém fiasku s mým „sportovním dobrodružstvím“ jsem neměla žádné úmysly dělat nějaké zimní sporty. Proto jsem se, abych naplnila zbytek svého volného času, snažila co nejvíce číst. A tady se znovu stalo něco nového a zcela nečekaného.

Probírala jsem se lekcemi, které jsem neměla ráda, a byla jsem dychtivá je dokončit, jakmile to bude možné. Najednou jsem si všimla, že jsem četla až příliš rychle. Zdálo se, že jsem nečetla jako všichni, jak je to obvyklé – horizontálně, ale vertikálně – shora dolů. Nejdříve jsem byla velmi překvapená. Bylo to neobvyklé a trochu divné, ale protože jsem byla už zvyklá na různé podivnosti, zkusila jsem to znovu. Byla to pravda, čtení mi šlo mnohem rychleji. Od toho dne jsem četla téměř vždy „shora dolů“, ale z nějakého důvodu se mé oči tím unavily mnohem dříve. Ale bylo to rychlejší a tento způsob „rychlého čtení“, jak jsem mu říkala, mi v budoucnosti zachránil spoustu času. Ostatní „divy“ pokračovaly také, ale už jsem se stala opatrnější a nijak jsem nespěchala se o ně podělit, ani se svým nejbližšími. Zpočátku jsem kvůli tomu byla trochu smutná a zahořklá, ale pak jsem si na to zvykla a zdálo se mi, že život by měl být přesně takový, alespoň ten můj. Samota není určena pro dítě, stejně jako dítě není stvořeno pro ni. Bohužel, život někdy může být docela nelítostná záležitost a nevěnuje vůbec pozornost tomu, zda se nám to líbí nebo

ne. Nebo se to také může stát z důvodů, které jsou nám v současnosti skryty, a jejich smysl se vyjasní později a může pak i významně překvapit nebo nás nechat smutně hádat: „Co by se stalo, kdyby...“

11. Sousedé

Má „šestá“ zima neochotně ustoupila a zanechala za sebou rozervané brázdy na jinak panenské a čisté tváři země. Sněhové závěje se nemilosrdně „potopily“ a ztrácejíce zářivou bělost se měnily ve špinavé kusy ledu. Ty ostýchavě tály a dávaly život četným zurčícím potůčkům, které si hravě šeptaly mezi sebou a radostně běžely po svazích a stezkách, které se již tu a tam začínaly zelenat. Dny byly jasné, svěží a panovalo bezvětří. Jaro důvěřivě vydechovalo své „zelené“ vůně do vzduchu, téměř všude se rozprostřelo neskutečné teplo a probouzelo stále ospalou zemi ze zimního spánku. Znovu se rodil nový život...

Stejně jako všechny děti jsem jaro zbožňovala. Vypadali jsme jako malí medvídci, kteří vylézají po dlouhém zimním spánku ze svých „dopat“ a radostně nastavují smějící se tváře k polibku prvních slunečních paprsků. To dobré slunce se rozjasnilo potěšením a „malovalo“ na naše tváře a nosy pihy, které vykouzlily vřelé úsměvy ve tvářích našich matek. Dny se postupně prodlužovaly a více a více starých žen z naší ulice vycházelo ze svých domů s malými lavičkami, aby si sedly na verandu a užívaly teplé sluneční paprsky. Milovala jsem naši dobrou a klidnou ulici. Nebyla ani moc široká, ani moc dlouhá. Byla taková, jak jsem ji vždycky nazývala, domovská. Jeden její konec se táhl k lesu a ten druhý k nedozírnému lánu kopretin. K mé velké lítosti tam mnohem později postavili nádraží. Pouhých dvacet domů stávalo v té naší zelené ulici. Byl to „požehnaný“ čas, kdy nebyly žádné televizory (měli jsme ho první, když mi bylo devět) a lidé se prostě stýkali mezi sebou.

Velmi dobře jsme se všichni znali a žili jako jedna velká společná rodina. Někdo byl velmi milován a někdo méně, ale každý věděl, že v případě, že by nastal problém, by mu všichni pomohli. Tak se nikdy nestalo, že by někdo někdy zůstal stranou. I ti „nejnepříjemnější“ sousedé by nabídli svou pomoc, i když později by si zajisté tak či onak nenechali ujít sebemenší příležitost zmínit se, že tehdy a tehdy.... V žádném případě se nesnažím vám vyobrazit romantickou idylu místa a času, ve kterém jsem žila, nebo snižovat smysluplnost jakéhokoli „pokroku“. Ale nemohu zapomenout, o kolik vřelejší a čistější byli lidé, když jejich duše a mysl nebyly zatíženy strašákem „závoje prosperity“ a „duševní špíny“, k níž „pokrok“ vede. V naší ulici nás bylo dvanáct chlapců a čtyři dívky, všichni jsme byli různého věku a měli jsme různé zájmy. Avšak jednu část dne jsme měli všichni rádi – večer, když jsme se všichni sešli, abychom udělali něco, čeho by se mohli zúčastnit jak dospívající, tak i malé

děti. Naši ubozí rodiče zjistili, že je velmi obtížné „přitáhnout“ nás domů, odtrhující nás od nějakého (vždy vzrušujícího, samozřejmě!) nedokončeného příběhu nebo hry.

Tak i zde ve zdánlivě neškodném zákoutí mého života mám další hořkou lekci, kdy by bylo lepší, kdybych si držela své zvláštní „schopnosti“ jen sama pro sebe. Ukázalo se, že bez ohledu na to, jakou hru jsme hrály, jsem vždycky věděla její výsledek předem. Ať to byla hra na schovávanou, hádanky nebo jen vyprávění. Zpočátku jsem si byla upřímně jistá, že to ve skutečnosti mělo být takhle. Byla jsem ráda, když jsem vyhrála (což bylo téměř vždy), ale nebylo mi zcela jasné, proč to vyvolávalo „slepou zuřivost“ mých přátel, ačkoli obvykle se ke mně chovali velmi dobře. Až jednou večer jeden z nich nakonec „vybouchnul“ a po mém dalším úspěchu mi temně řekl:

– Nebudeme si s tebou hrát, dokud nám nepřestaneš ukazovat ty svoje ošklivé „triky“.

Byl to pro mě docela šok, protože jsem žádné „triky“ neukazovala. Už vůbec ne ty ošklivé, a nemohla jsem pochopit, o čem to mluví. Nikdy jsem o tom, jak umím předvídat jednu nebo více odpovědí, nepřemýšlela. Byla to pro mne naprosto normální věc, ale jak se ukázalo, ne zcela normální pro ostatní. Přišla jsem domů hrubě uražená a zavřela se ve svém pokoji pro pocit, že je mi velmi dobře být úplně sama, ale moje babička měla dobře vyvinutý smysl pro všechna má neúspěšná „dobrodružství“. Vždycky věděla, když se něco pokazilo, a bylo úplně zbytečné to popírat.

Vstoupila do mého pokoje téměř okamžitě a našla mě v slzách. Nikdy jsem nebyla nijak ubřečená, ale bylo to pro mě vždy těžké vydržet hořkou chuť nespravedlivých obvinění, zvláště když přišla od mých nejbližších přátel. Ve skutečnosti to můžou být jen vaši nejbližší přátelé, kdo vás mohou ranit, protože jejich slova jdou přímo do srdce.

– No tak, no. Uvidíš, že čas půjde dál a všechno bude zapomenuto – tišila babička mou bolest – urážka není jako kouř a tvoje oči ti nevykouše.

No ano, oči mi asi nevykouše, ale určitě s každým dalším pokleskem spravedlnosti ukousne kus srdce, tím jsem si jistá! Byla jsem ještě dítě, ale už jsem hodně věděla o „je lepší neukazovat“, nebo „je lepší o tom nemluvit“ a naučila jsem se neukazovat. Po tomto incidentu jsem se opravdu snažila neukazovat, že vím víc než ostatní, a všechno bylo v pořádku. Ale bylo to opravdu v pořádku?

Pokračování...

Pozn. překl.: Následující události se odehrávají, když je Světlaně deset let. V první polovině knihy Světlana popisuje události od svého narození do věku deseti let, své neobvyklé zážitky, jak přišla na své neobvyklé schopnosti, naučila se „navštěvovat“ různé „úrovně“ Země (mentální, astrální, ...) a co zde zažila. Kapitola 35 – Izidora začíná v okamžiku, kdy se se svou přítelkyní Stellou dostane po vyčerpávajícím „dobrodružství“ do jedné z mentálních úrovní Země...

35. Izidora

Po pravdě řečeno, vůbec jsem neměla chuť jít na procházku, po všem tom, co se stalo, jsem byla velmi unavená... Ale nechat Stellu samotnou jsem také nechtěla, proto jsme se rozhodly pro střední cestu, aby oběma bylo dobře. Krátká procházka udělá dobře našim unaveným mozům, dá odpočinout našim utrápeným srdcím a..... tichem a klidem mentální úrovní.

Pomalu jsme se couraly ponořeny do laskavého stříbrného zadumání, úplně jsme uvolnily své předrážděné nervy a oddaly se úžasnému, s ničím nesrovnatelnému zdejšímu klidu... Najednou Stella vzrušeně zvolala:

„Jé! Podívej se, co je to za krásu!“

Rozhlédla jsem se kolem a najednou pochopila, o čem mluví... Bylo to opravdu neobyčejně krásné!... Jako by si někdo hravý postavil nádherné, nebesky modré, krystalové království!... Udiveně jsme prohlížely neuvěřitelné velké krajkové ledové květy,

Co to bylo?! Komu se tak líbil tento ledový květ?..

A proč tu nikdo nikde nebyl, nikdo nás srdečně nevítal?... Bylo to trochu divné, protože obvykle byli hospodáři všech těchto divných světů velmi pohostinní a dobrosrdeční, s výjimkou jen těch, kteří se objevili právě v zázvěti (to znamená, kteří právě zemřeli) a ještě nebyli připraveni k loučení s pozůstalými, nebo prostě dávali přednost přežívání v obzvlášť těžké osobní osamělosti.

„Co myslíš, kdo žije v tomto zvláštním světě?“ bůhví proč se zeptala šeptem Stella.

„Chceš se podívat?“ navrhla jsem neočekávaně.

Nechápu, kam se poděla všechna moje únava a proč jsem okamžitě zapomněla na předsevzetí, která jsem si dala před minutou: neplést se do takových velmi nepravděpodobných událostí nejméně do zítřka, a když už, tak dokud si aspoň chvíli neodpočinu. Ale stejně se to znova stalo, zase mne přemohla moje nenasytná touha po dobrodružství, kterou jsem se nenaučila ovládat, zvlášť když to bylo tak neodolatelné. Proto jsem se, s ohledem na své zmučené srdce, snažila odpoutat a nepřemýšlet o našem nepovedeném, smutném a těžkém dni, ale najednou jsem se pohotově vrhla do nového a neznámého,

protože jsem ucítila jakési neobyčejné a úžasné dobrodružství.

Plavně jsme přibrzdily přímo před vchodem do toho překvapivého ledového světa, když tu se náhle zpoza jiskřivého modrého stromu vynořil člověk. Byla to velmi zvláštní dívka – vysoká a urostlá a velmi krásná, vypadala hodně mladě, skoro dětsky, nebýt jejích očí... Zářily tichým smutkem a byly hluboké jak studna s čistou pramenitou vodou... A v těch zvláštních očích se tajila taková moudrost, jaké my se Stellou ještě dlouho nedosáhneme.

Bez jakéhokoli překvapení naším zjevením se neznámá teple usmála a tiše se zeptala:

„Copak, maličké?“

„Prostě jsme šly kolem a chtěly jsme si prohlédnou tady tu krásu. Promiňte, jestli rušíme...“, zakoktala jsem nejistě.

„Ale co! Pojd'te dovnitř, tady to určitě bude zajímavější...“ pokynula s úsměvem neznámá.

Bleskově jsme kolem ní proklouzly dovnitř, neschopné zakrýt vzrušení a očekávání něčeho opravdu velmi, velmi zajímavého. Uvnitř se to ukázalo natolik překvapivé a zarážející, že jsme zůstaly stát s otevřenou pusou jak hladová jednodenní písklata, neschopné slova.

Nic, co by se mohlo nazvat podlahou, ve dvorci nebylo...Všechno se vznášelo v jiskřivém vzduchu a budilo dojem třpytivé nekonečnosti. Jakési fantastické sezení, podobné skupině velkých oblaků jemně se houpajících ve vzduchu, chvílemi mizících a zase se objevujících, jako by na sebe upozorňovaly a zvaly k posezení.

Jiskřivé „ledové“ květy, blýskavé a měňavé, zkrášlovaly vše kolem, ohromující různorodostí forem a vzhledem tenoučkých, jakoby šperkům podobných úponků.

„Pojd'te, hosté moji, dědeček bude nevýslovně potěšen návštěvou,“ srdečně řeklo děvče a proklouzlo kolem nás.

Vtom jsem pochopila, proč se nám dívka jeví tak zvláštní – podle toho, jak se neznámá pohybovala, za ní vlál třpytivý plášť z jakési zvláštní namodralé materie, blýskal se a ovíjel její křehkou postavičku jako smršť a provázel ji jako závoj stříbrného pylu.

Ani jsme se nestačily podívat, když tu jsme uviděly velmi vysokého šedivého starce, hrdě sedícího na překrásném křesle, jako by tím podtrhoval pro neznalé svůj význam. Naprosto klidně sledoval náš příchod, bez údivu a projevu jakéhokoli citu kromě teplého přátelského úsměvu.

Bílý, stříbrně třpytivý oděv starce splýval s jeho dlouhými vlasy a propůjčoval mu vzhled dobrého ducha. Jen oči, stejně tajemné jak oči naší krásné neznámé, udivující bezmeznou trpělivostí a moudrostí, nás přiměly schoulit se před nekonečností, která se v nich odrážela.

„Bud'te zdraví!“ přivítal nás stařec, „co vás k nám přivedlo?“

„I vy buďte zdrav, dědečku!“ radostně pozdravila Stella.

Poprvé za celou dlouhou dobu, co se známe, jsem uslyšela, že zareagovala vykáním.

Stella měla takový směšný zvyk, že všem tykala, jako by tím chtěla zdůraznit, že všichni lidé, které potkala, ať dospělí nebo ještě malé děti, jsou pro ni dobří, staří známí a že všem odkrývá svoji širokou duši.

Tím si přece získávala okamžitě a úplně nejnepřístupnější a nejosamělejší lidi a jen velmi okoralé duše k ní nenašly cestu.

„A proč je tu u vás taková zima?“ začala se podle svého zvyku vyptávat.

„Myslím tím, proč je tu u vás všude takové ledové světlo?“

Děvče se udiveně podívalo na Stellu.

„Nikdy mě to nenapadlo...“ řeklo zamyšleně.

„Nejspíš proto, že **tepla** máme dost do konce našeho života. Na Zemi nás upálili, víš...?“

„Jak – upálili?!..“ zaraženě na ni koukla Stella, „doopravdy upálili?...“

„No, ano. Prostě jsem tam byla vědmou – dělala jsem hodně..., jak celá moje rodina. Tady dědeček – on je vedun a máma byla tenkrát nejsilnější vědmou. To znamená, že viděla, co jiní vidět nemohli. Viděla budoucnost tak, jak my vidíme přítomnost. A minulost také...“

A vůbec, mnohé mohla a mnohé znala, nikdo neznal tolik, co ona. Obyčejným lidem to viditelně vadilo, oni neměli rádi nikoho z „vědoucích“...I když, pokud potřebovali pomoc, to chodili, zvláště k nám. A my jsme pomáhali...A potom ti samí, kterým jsme pomohli, nás zradili...“

Dívka-vědma se potměšilými očima zadívala kamsi do neznáma, na okamžik neviděla a neslyšela nic kolem, utekla se do svého dalekého světa. Celá se schoulila a otrásla křehkými rameny, jako by si vzpomněla na něco obzvlášť příšerného, a tiše pokračovala:

„Tolik století uteklo a dodnes všechno cítím, jak mě plameny spalují... proto je tu patrně tak chladno, jak říkáš, děvenko,“ obrátila se dívka přímo na Stellu.

„Ale ty nemůžeš být vědma (čarodějnice),“ přesvědčeně vyhrkla Stella.

„Čarodějnice bývají staré a strašlivé a velmi zlé. Je to tak napsané v našich pohádkách, které mi četla babička. A ty jsi hodná! A tak krásná!“

„Pohádky si vzájemně odporují...“ smutně se usmálo děvče-vědma.

„Vždyť lidé si je přece vymýšlejí...a nás popisují jako staré a strašné.. a to se někomu velmi hodí... Lehčí je vysvětlit nevysvětlitelné, lehčí je vyvolat nepřátelství...V tobě by přece také vyvolalo větší soucit upálení mladé a krásné než staré a škaredé, je to tak?“

„No, stařenek je mi také líto.. jen ne těch zlých, samozřejmě,“ řekla Stella se sklopenými očima.

„Každého člověka je mi líto, když umře tak strašnou smrtí,“ pokrčila

ramínky, jak by se opičila po dívce-vědmě a pokračovala:

„A tebe opravdu upálili?!.. Úplně živou? Moc to bolelo?.. Jak se jmenuješ?“

Slova se z ní sypala jak z kulometu a nebyla k zastavení, bála jsem se, že se hostitelé rozzlobí a místo vítaných hostů nás budou považovat za otravy, kterých se budou chtít co nejrychleji zbavit. Ale nikdo se neurazil. Oba, stařec i jeho krásná vnučka se usmívali, odpovídali na všechny otázky a zdálo se, že naše přítomnost jim opravdu působila potěšení...

„Jmenuji se Anna. A mě opravdu upálili, když... Ale to bylo už moc dávno, téměř před pěti sty lety...“

Dívala jsem se celá šokovaná na tu zvláštní dívku, neschopna od ní odtrhnout oči, a představovala si, jaké hrůzy musela snést tato neuvěřitelně krásná něžná duše..

Upalovali je pro jejich Dar!!! Jenom proto, že mohli vidět a dělat víc než jiní! Jak mohli LIDÉ páchat něco takového?!

Přestože jsem už dávno pochopila, že žádné zvíře není schopné činů, které někdy dělá člověk, bylo to natolik děsivé, že jsem na okamžik pocítila nechut' nazývat se také člověkem...

Bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem slyšela o opravdových vědmách a vedunech, v jejichž existenci jsem vždy věřila...

A když jsem uviděla na vlastní oči opravdovou vědmu, přirozeně se mi prudce zachtělo se jí na vše a hned vyptat! Moje neuhasitelná zvědavost mne uvnitř hryzala, třásla jsem se netrpělivostí vyptávat se teď hned a na všechno!..

Aniž bych si toho všimla, natolik jsem byla ponořena do nového cizího světa, který se mi neočekávaně odkryl, a proto jsem nebyla schopna správně reagovat na najednou objevenou představu..., kolem mého těla vzplál úžasně skutečný požár!...

Řvoucí oheň „olizoval“ moji nechráněnou kůži plamennými jazyky, hořel jak smyslů zbavený... Divoká, nepředstavitelně prudká bolest mi zaplnila hlavu a pronikla do každé buňky! Vzrostla do nekonečna a zaútočila na mne jako vichřice nepoznaného utrpení, které nebylo možné ani přijmout ani zastavit. Oslepující oheň zkroutil moje nelidsky trpící tělo do bolestné křeče, zabraňující nadechnutí! Chtěla jsem křičet, ale hlas nebylo slyšet... Svět se rozsypal na malé kousky a zdálo se, že už se nikdy nesloží zpět. Tělo vzplálo jak pochoděň a zpopelňovalo zároveň moji umučenou duši. Najednou... hrozný výkřik a ocitla jsem se k svému obrovskému údivu zpět ve svém pozemském těle, jektala jsem zuby z té nesnesitelné bolesti. Ještě otřesena jsem stála a nechápavě se rozhlížela kolem, neschopna pochopit, kdo a proč mi mohl toto udělat.

Přes divoký úlek se mi podařilo se dát dohromady, trochu se uklidnit. Zamyslela jsem se a pochopila, že to bylo jen neskutečně věrohodné a reálné

vidění, které detailně zopakovalo hrůzu, kterou kdysi zažilo děvče-vědma.

Bez ohledu na ještě živé děsivé prožitky jsem se pokusila vrátit do pohádkového ledového paláce ke své opuštěné a již velmi znepokojené kamarádce. Ale kvůli něčemu se nic nestalo... byla jsem vyždímaná jak citron, nezbývalo mi sil myslet na nějaký „výlet“. Rozzlobila jsem se na sebe pro svou slabost a znova se pokusila dát dohromady, když mne náhle čísi neznámá síla doslova vtáhla zpět do „ledového“ sálu, kde vzrušeně pobíhala poskakovala moje věrná kamarádka Stella.

„Co se stalo? Hrozně jsem se vylekala! Co se s tebou stalo? Ještěže ti pomohla, jinak bys ještě bůhvídkde létala!“ zadýchaná spravedlivým rozhořčením vykřikla.

Sama jsem úplně nechápala, jak se mi to mohlo stát, když k mému překvapení zazněl laskavý hlas neobyčejné paní „ledového zámku“:

„Drahoušku, vždyť ty jsi také Daryňa!... Jak ses dostala sem, když jsi živá?! Ještě pořád cítíš bolest?“ udiveně jsem přikývla, „Co s tebou? Nemohu se na to dívat!...“

Dívinka Anna vzala do dlaní mou ještě ohněm rozbolenu hlavu a já za krátko ucítla, jak ostrá bolest ustupuje a za chvíli zmizela docela.

„Co to bylo?“ omámeně jsem se zeptala.

„Prostě jsi se podívala do mé minulosti, ale ještě se neumíš ochránit, a tak jsi vše pocítla. Jsi velmi zvědavá a všetečná, v tom je tvoje síla i slabost. Jakže se jmenuješ?“

„Světлана,“ zasípala jsem, „a toto je Stella. Proč říkáte, že jsem Daryňa? To je už podruhé, co mi tak někdo říká, chtěla bych vědět, co to znamená. Pokud je to možné.“

„Ty opravdu nevíš?... zeptala se dívka-vědma udiveně. „Daryňa je – dávající všem a strážící svět. A občas zachraňující svět.“

„No, teď bych potřebovala zachránit sama sebe,“ osmělila jsem se. „A co mohu „dát“, když sama ještě nic neumím, a když to dělám, je to chyba na chybě... Nic neumím!“ Zamyslela jsem se a hořce dodala:

„Nemá mne kdo učit! Ledaže babička a ještě Stella. A já bych se tak chtěla učit!...“

„Učitel se objeví, když je žák připraven, drahoušku,“ tiše se usmál stařec.

„Ty se ještě nevyznáš sama v sobě, ani v tom, co už jsi objevila.“

Abych neukázala, jak se mě jeho slova dotkla, rychle jsem změnila téma a dívence-vědmě položila otázku, která mi vrtala hlavou:

„Promiňte mi mou opovážlivost, Anno, ale jak jste mohli zapomenout na takovou strašnou bolest? Je vůbec možné něco takového zapomenout?“

„Ale já jsem nezapomněla, drahoušku. Prostě jsem ji pochopila a přijala... Jinak by nebylo možno dál existovat.“ smutně potřáslо děvče hlavou.

„Jak je možné to pochopit?! Co je k chápání na bolesti?“ nenechala jsem se

zastavit. „Co znamená, že jste se museli něco určitého naučit? Promiňte, ale nikdy jsem nevěřila na takové „učení“! Podle mne jen neschopní „učitelé“ mohou využívat bolest!“

Třásla jsem se vzrušením, neschopna zastavit svoje rozběhnuté myšlenky! Ať jsem dělala co chtěla, nemohla jsem se uklidnit. Hořce jsem litovala dívenku-vědmu, ale současně jsem chtěla o ní všechno vědět, a to znamenalo jí pokládat mnoho otázek, které jí mohly působit bolest.. Připomínalo to krokodýla, který žere svoji oběť a zároveň nad ní prolévá krokodýlí slzy.

Ale jakoby mi nebylo rady, nemohla jsem se zastavit. Bylo to poprvé v mém krátkém životě, kdy jsem se nestarala o to, že mohu svými otázkami způsobit člověku bolest. Velmi jsem se za to styděla, ale zároveň jsem chápala, že mluvit s ní o tom je pro mě nesmírně důležité, a pokračovala jsem v otázkách „hlava nehlava“.

Ale k mému velkému překvapení a štěstí to dívence-vědmě nebylo nepříjemné, dále klidně odpovídala na moje naivní dětské otázky bez nejmenší nervozity.

„Pochopila jsem příčinu těchto událostí a také to, že to byla pro mne evidentně zkouška. Když jsem ji složila, otevřel se mi tento nádherný svět, ve kterém teď s dědečkem společně žijeme. A ještě mnoho jiného...“

„Bylo opravdu nezbytné projít takovým utrpením, abyste se sem dostali?! užasla Stella.

„Myslím,...že ano. I když to nemohu říct najisto. Každý má svoji cestu...“, řekla Anna. „Ale hlavní je, že jsem tím vším prošla a vydržela. Moje duše zůstala čistá a dobrá, nezanevřela jsem na svět a na své mučitele. Pochopila jsem, proč nás zničili... nás Jiné, které oni nazývali veduny a vědmami. A někdy taky „d'áblové děti“. Prostě se nás báli. Báli se, že jsme silnější než oni, a toho, že nás nechápali. Nenáviděli nás za to, že UMÍME, za náš DAR a ještě nám taky hodně záviděli. Málokdo věděl, že i naši vrazi se tajně u nás chtěli učit tomu, co umíme, ale nepovedlo se jim to. Je jasné, že to byly úplně černé duše.“

„Jak – učili se?! Copak vás sami neproklínali? Copak vás neupálili proto, že vás považovali za služebníky d'ábla?“ zeptala jsem se zaraženě.

„Tak to taky bylo,“ souhlasila Anna. „Jen ze začátku nás zvěřsky mučili, aby se dozvěděli tajné vědění, známé jen nám. A potom nás už jen upalovali a mnohým vytrhli jazyk, aby neprozradili, co s nimi prováděli. Tak se zeptejte mámy, ta hodně zažila, mnohem víc než ostatní. Proto odešla daleko, po smrti, sama si mohla vybrat, což žádný z nás nemohl.“

„A kde je teď tvoje máma?“ zeptala se Stella.

„Někde v neznámých světech, kam já se nikdy nedostanu!“ zašeptala Anna se zvláštní hrdoostí v hlase. „Ale občas ji zavoláme a ona přijde. Má nás ráda a nezapomíná na nás.“ Najednou se zářivě usmála a dodala: „Mluví o takových zázracích, že bych je moc ráda viděla!“

„Copak ona ti nemůže pomoci se tam dostat?“ podivila se Stella.

„Myslím, že ne,“ rozesmutnila se Anna, „byla ze všech na Zemi nejsilnější a její výsledek byl mnohem strašnější, opravdu si zasloužila více. A talentovaná určitě byla mnohem víc.“

„Proč byla nutná tak tvrdá zkouška?“ zeptala jsem se opatrně. „Proč byl váš osud tak zlý? Vždyť jste nebyli špatní, pomáhali jste druhým, kteří neměli tento Dar. Proč to s vámi museli provádět?“

„Myslím, že proto, aby se naše duše posílila... Aby mohla hodně vydržet a nezlomila se. I když těch, které zlomili, bylo také mnoho... Oni proklínali svůj Dar. A před tím, než umřeli, se ho zřekli.“

„Jak je to možné?! Copak je možné se ho zříci?“ Stella nadskočila překvapením.

„Kdyby jen možno, děvenko... kdyby jen možno!“ tiše řekl pozoruhodný stařec, který nás až do této chvíle jen tiše pozoroval, ale nezasahoval do našeho hovoru.

„Vidíte! I dědeček vám to potvrdil!“ pousmála se Anna, „Nejsme všichni připraveni k takové zkoušce... málokterí přestojí takovou bolest. Není to jen v tělesné bolesti, ale v síle našeho lidského ducha... Vždyť po skončení tělesné bolesti zůstala hrůza z prožitků, která ještě po smrti těžce sedí v naší paměti a jako červ požírá poslední drobků naší statečnosti. Právě tento strach zlomil mnoho lidí, kteří prošli touto hrůzou. Stačilo je už na onom (posmrtném) světě malinko vystrašit a hned se vzdávali a stávali se z nich poslušné loutky v cizích rukách. A ty ruce samozřejmě už zdaleka nebyly „světlé“. Však se taky brzy potom objevilo na Zemi mnoho černých mágů, temných čarodějů a jim podobných, když se sem zase vtělili. Říkali jsme jim „mág na provázku“. Však jsme tu zkoušku v žádném případě nesložili zadarmo. Dědeček tím vším také prošel, ale on je velmi silný, mnohem silnější než já. Uměl „odejít“ a nečekal na konec, máma to také uměla, jenom mně se to nepodařilo...“

„Jak „odejít“?!.. Umřít dřív, než ho upálili?.. To je možné?“ zeptala jsem se šokovaně. Dívenka přikývla.

„Ale ne každý to umí. Musíš mít hodně odvahy, aby se člověk odhodlal přerušit svůj život... Mně prostě chyběla.. Ale dědeček to dokázal!“ hrdě se usmála Anna.

Všimla jsem si, jak hluboce miluje toho moudrého, vlídného starce. Na kratičký okamžik jsem pocítila její smutek, jako by se do její duše vrátil nevyléčitelný stesk...

„Já jsem taky měla velmi zvláštního dědečka,“ řekla jsem najednou velmi tiše, hořkost mi stáhla hrdlo, že jsem nemohla pokračovat.

„Mělas ho hodně ráda?“ zeptal se dědeček s účastí. Jen jsem přikývla a zastyděla se za takovou slabost...

„Kým byl tvůj děda, děvče?“ zeptal se stařec laskavě. „Nevidím ho.“

„Nevím, kým byl... Nikdy jsem to nevěděla. Ale myslím, že ho nevidíte proto, že po smrti přešel žít do mne. A pravděpodobně proto já mohu dělat to, co dělám, i když toho zatím umím moc málo...“

„Ne, děvče, on ti jen pomohl se „otevřít“. A všechno děláš ty a tvoje bytost. Máš velký „Dar“, děvče.“

„K čemu je mi ten Dar, když ho neumím používat a nic o něm nevím?“ vzlykla jsem trpce, „...když jsem dnes nemohla zachránit svoje kamarády?“

Zkroušeně jsem dosedla na sedačku, ani jsem si nevšimla její zářivé krásy, celá na sebe rozzlobená za svoji bezmocnost, a potlačovala slzy, které se mi hrnuly do očí.... Rozhodně jsem nechtěla plakat v přítomnosti těch překvapivých, statečných lidí!... Abych se trochu vzpamatovala, začala jsem v myšlenkách přebírat střípky neočekávaně získaných informací, abych si je uložila do paměti, nezapomněla ani jedno důležité slovo, neztratila ani jednu chytrou myšlenku.

„Jak umřeli vaši kamarádi?“ zeptala se dívka-vědma? Stella vytáhla obrázek (fotku).

„Mohli přežít,“.... smutně pokýval hlavou stařec, „nebylo to nevyhnutelné.“

„Jak to, že nebylo?!“ poposedla vzrušeně nevěřící Stella. „Zachraňovali přece druhé dobré lidi! Neměli volbu!“

„Promiň mi, děvenko, ale VOLBA JE VŽDY! Je důležité se jen umět správně rozhodnout... Podívej...“ a stařec ukázal to, co mu před minutou ukazovala Stella.

„Tvůj kamarád voják chtěl bojovat se zlem tak, jak s ním bojoval na Zemi, ale to už je jiný život (život po životě), zákony v něm platí úplně jiné. A taky jiné zbraně... Jenom vy dvě jste postupovaly správně. A vaši kamarádi udělali chybu. Mohli by ještě dlouho žít... Každý člověk má ale právo svobodné volby, každý má právo se rozhodnout, jak prožije svůj život. V případě, že ví, co by mohl dělat, zná všechny možné cesty. A vaši kamarádi je neznali. Proto udělali chybu a zaplatili za to nejvyšší cenu. Měli ale překrásné, čisté duše, proto na ně můžete být hrdé. Jenomže už je nikdo nikdy nemůže vrátit...“

Já a Stella jsme současně zesmutněly. Ve snaze nás rozveselit, Anna řekla:

„Nechcete, abych zkusila pozvat maminku, abyste si s ní mohly promluvit? Myslím, že by vás to zajímalo.“

Okamžitě jsem se nadchla pro novou možnost se něco dozvědět. Anně se očividně podařilo mne prokouknout, toto byla opravdu jediná věc, která mi mohla aspoň na chvíli dát zapomenout na vše ostatní. Moje zvědavost byla mou silnou a zároveň nejslabší stránkou, jak dívka-vědma správně řekla.

„A myslíte, že přijde?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase.

„To nepoznáme, pokud to nezkusíme, že? Za to nás nikdo nebude kárat,“ usmála se Anna účinku své nabídky.

Zavřela oči a od její štíhlounké postavy se rozvinula do nekonečna třpytivá nit. Se zatajeným dechem jsme čekaly, bály jsme se pohnout, aby to nezmizelo. Uplynulo několik vteřin a nic se nestalo. Už jsem chtěla otevřít pusu a říct, že dnes se viditelně nic nestane, když jsem náhle uviděla, jak se k nám stříbrným tunelem blíží vysoká průzračná bytost. Jak se k nám přibližovala, tunel za jejími zády mizel a sama bytost se stávala zřetelnější a podobnější člověku. Nakonec vše kolem ní vykryštovalo a před námi stála žena neuvěřitelné krásy! Zřetelně byla Pozemšťankou a zároveň v ní bylo něco, co bylo jasně už z jiného, vzdáleného světa. Ne proto, že jsem věděla, že po smrti odešla do jiných světů, ona prostě byla jiná.

„Zdravím vás, drazí moji!“ Laskavě pozdravila a dotkla se pravou rukou svého srdce.

Anna se rozzářila a její dědeček se vpil zvlhlýma očima do tváře neznámé, jako by si chtěl vrýt do paměti její okouzlující zjev do nejmenšího detailu, jako by se bál, že ji vidí naposled. Jen se na ni díval a díval, bez pohybu a bez dechu. Kráska to již nevydržela a vrhla se do jeho teplé náruče, znehybněla jako malé dítě a nasávala do sebe úžasný klid a dobro sálající z jeho milující utrápené duše.

„Ach, ty moje milá dceruško,“ ... šeptal stařec a kolébal ji v teplé náruči.

Žena jen stála s tváří schovanou na jeho hrudi, jako dítě hledající ochranu a klid, zapomněla na všechny ostatní a vychutnávala okamžik patřící jen jim dvěma.

„Ach... to je tvoje máma?“.....ohromeně zašeptala Stella. „A proč je .. taková...?“

„Máš na mysli taková krásná?“ s hrdostí v hlase se zeptala Anna.

„Krásná, určitě, ale to jsem nemyslela... ona je taková... jiná.“

Bytost byla opravdu **jiná**, jakoby utkaná z třpytivé, mihotavé mlhy, která se chvílemi rozzářila a dělala ji téměř průzračnou, tu pohasínala a její tělo se stávalo skoro fyzicky hmotným.

Její třpytivé, jak noc černé vlasy, spadaly v měkkých vlnách až po kotníky, a stejně jako tělo se zhmotňovaly a rozplývaly v jiskřivý dým. Ohromné žluté oči rysa svítily jantarovým světlem mihotajícím v tisících neočekávaných zlatých odstínech, byly hluboké a neproniknutelné jak věčnost. Na jejím hladkém, vysokém čele hořela zlatem, stejným jako její neobyčejné oči, pulzující energetická hvězda. Vzduch kolem té ženy jiskřil, zdálo se, že její tělo už už uletí do nedostupné výše jak zázračný zlatý pták. Byla opravdu neobyčejně krásná jakousi nevidanou, nepozemskou, ohromující krásou.

„Zdravím vás, maličké!“ obrátila se k nám neznámá a dodala k Anně: „Co tě přimělo mne zavolat, dítě? Něco se stalo?“

Anna se usmála, láskyplně objala matku kolem ramen a tiše zašeptala:

„Myslela jsem, že pro ně je nezbytné se s tebou setkat,“ ukázala na nás. „Mohla bys jim pomoci v tom, co se nedaří mně. Myslím si, že ony za to stojí. A

ty promiň, jestli jsem se zmýlila.“

A už radostně se obrátila na nás:

„Tak, děvčata, to je moje máma! Jmenuje se Izidora. Byla nejsilnější vědmou v té strašné době, o které jsme mluvily.“

(Měla úžasné jméno –**Iz-i-do-Ra**... Přicházející ze světla a vědění, z věčnosti a krásy, vždy se snažící dosáhnout výš... Ale to jsem pochopila až teď. Tenkrát mě prostě překvapilo jeho neobvyklé znění – bylo svobodné, radostné a hrdé, zlaté a ohnivé, jak jasné vycházející SLUNCE).

Izidora se zamyšleně usmála, pozorně se podívala na naše rozrušené obličejíčky a mně se nečekaně zachtělo se jí zalíbit. Neměla jsem pro to žádný zvláštní důvod kromě toho, že mne historie této zvláštní ženy velice zajímala a moc jsem chtěla, abych o to nepřišla. Neznala jsem jejich zvyky, nevěděla jsem, jak dlouho se neviděli, a tak jsem se rozhodla mlčet. Aby mne dlouho nemučila, začala Izidora sama hovor.

„Tak, co byste chtěly vědět, maličké?“

„Chtěla bych se vás zeptat na váš pozemský život, jestli je to samozřejmě možné. A jestli ty vzpomínky pro vás nebudou příliš bolestivé...“ řekla jsem trochu stísněně.

Hluboko ve zlatých očích jí zableskl tak prudký stesk, že bych nejradši vzala svá slova zpátky. Ale Anna mne jemně objala, pochopila, co cítím, a říkala tím, že je všechno v pořádku.

A její krásná matka se zatoulala daleko ve své těžké a ještě nezapomenuté minulosti, kde se v tomto okamžiku nacházela její hluboce raněná duše... Bála jsem se pohnout, bála jsem se, že prostě odmítne se o vzpomínky podělit a zmizí. Ale Izidora se nakonec otrásla, jako by se probouzela ze strašného snu, a už přívětivě se usmála a zeptala se:

„Co přesně byste chtěly vědět, děvenky?“

„Podívala jsem se náhodou na Annu a v okamžiku jsem pocítila všechno, co prožila. Bylo to příšerné a já nechápu, jak mohli lidé udělat něco tak hrozného?! A co z nich pak bylo?“

Cítila jsem, jak ve mně roste rozhořčení a snažila jsem se vší silou uklidnit, aby mne nepovažovali za malé dítě.

„Mám také Dar, zatím nevím, jakou má cenu a jak je silný... ještě vůbec nevím, co s ním. Ale moc bych to chtěla umět, když teď vím, že kvůli němu lidé umírali. Znamená to, že je Dar cenný, ale já s ním ještě neumím zacházet ve prospěch jiných. Přece jsem ho nedostala jen na chlubení, ne? Chtěla bych se ho naučit používat, chtěla bych vědět, jak jste to dělali vy. Jak jste žili. Jestli se vám to nezdá dost důležité, určitě se nezabiju, když se rozhodnete odejít.“

Vůbec jsem nevnímala, co plácám, byla jsem rozčilená jako nikdy. Něco vevnitř mi říkalo, že toto setkání je pro mne velmi důležité a potřebné, že se mi musí podařit „rozmluvit“ Izidoru, aby nás to obě pak nemrzelo. Ale ona, stejně

jako její dcera, neměla nic proti mojí dětské prosbě. Vrátila se v duchu do své daleké minulosti a začala vyprávět svůj příběh....

„Bylo-nebylo kdysi nádherné město – Benátky. Nejkrásnější město na Zemi, po všech stránkách, jak se mi tehdy zdálo...“

„Myslím, že vás potěší, že stále ještě je,“ vykřikla jsem. „A je opravdu krásné.“

Izidora se smutně usmála a pokynula rukou, jako by odhrnovala těžký „závěs minulosti“ a před našima okouzlenýma očima se ukázalo úžasné „vidění“...

V azurově čisté modři nebes se odrážela stejná azurová modř vody, ze které přímo vyrůstalo úžasné město. Zdálo se, že růžové kupole a běloskvoucí věže nějakým zázrakem vyrostly přímo z mořských hlubin a teď hrdě stály v paprscích vycházejícího slunce, předháněly se v množství a kráse nekonečných mramorových kolonád a třpytu mnohobarevných zářivých vitráží (okna z barevných sklíček). Lehký větřík hnal přímo k nábreží bílé čepičky střapatých vln, které se tříštily na tisíce zářivých kapek a kropily schůdky vedoucí přímo z vody. Jako dlouzí zrcadloví hadi se kroutily kanály a odrážely sluneční pablesky na sousední domy. Vše kolem bylo barevné a radostné... A vypadalo pohádkově šalivé.

To byly Benátky.... město velké Lásky, nádherného umění, město Knih a velkých mozků, úžasné město Básníků...

Já jsem znala Benátky samozřejmě jen z fotografií a obrazů, ale teď se mi zdály trochu jiné – opravdu skutečné a mnohem krásnější... skutečně **živé**.

„Já jsem se tam narodila a považovala jsem to za čest.“ Izidora promluvila tiše jak pramínek vody. „Žili jsme v ohromném paláci (jak jsme říkali nejdražším domům) v samém středu města, protože moje rodina byla velmi bohatá. Okna mojí komnaty mířila na východ přímo nad kanálem. Ráda jsem vítala svítání, sledovala, jak první sluneční paprsky blýskají na vodě ještě pokryté ranní mlhou.

Ospalí gondoliéři se vydávali na svou každodenní okružní cestu, očekávající první zákazníky. Město obyčejně ještě spalo a jen vytrvalí a nezdolní trhovci první otvírali svoje stánky. Velmi ráda jsem za nimi chodila, když byly ulice ještě pusté a hlavní náměstí ještě nebylo plné lidí. Zvláště často jsem běhala za knihkupci, kteří mne velmi dobře znali a vždy měli pro mě schováno něco „zvláštního“. Tenkrát mi bylo asi deset let, jak dnes tobě...že?“

Jen jsem kývnula očarovaná krásou jejího města, nechtěla jsem přerušit příběh, který se podobal tiché zasněné melodii...

„Už v deseti letech jsem uměla hodně... mohla jsem létat, chodit po vzduchu, léčit lidi z nejtěžších nemocí, vidět budoucnost. Moje matka mne naučila všemu, co sama znala...“

„Jak ... létat?!.. Létat ve fyzickém těle?.. Jako pták?“ zmateně vyhrkla

Stella. Já jsem velice litovala, že přerušila to kouzelně plynoucí vyprávění!.. Ale drahá emotivní Stella nebyla schopna vydržet v klidu poslouchat takovou neuvěřitelnou zprávu... Izidora se na ni zářivě usmála.. a my jsme uviděly další ještě neuvěřitelnější obrázek...

Zvláštním mramorovým sálem kroužila křehká černovlasá dívenka.. S lehkostí pohádkové víly tančila jakýsi zvláštní, jen jí pochopitelný tanec, chvílemi poskočila... a zůstala viset ve vzduchu. Potom udělala složitou piruetu a plavně udělala několik krůčků vzduchem a vrátila se zpět. Pak se vše opakovalo od začátku. Bylo to tak okouzlující a tak krásné, že jsme zatajily dech!.. A Izidora se jen malounko usmála a klidně pokračovala v přerušném vyprávění.

„Moje máma byla dědičnou vědmou. Narodila se ve Florencii – hrdém, svobodném městě..., ve kterém bylo svobody právě tolik, aby ji mohli ochránit, přestože byli pohádkově bohatí, ale bohužel ne všemocní, byli nenáviděni církví, medicejskými. Moje ubohá matka musela skrývat svůj Dar stejně jako její předchůdkyně (předkyně), protože byla z velmi bohaté a vlivné rodiny, ve které bylo víc než nežádoucí se „blýskat“ takovými znalostmi. Proto musela stejně jako její matka, babička a prababička skrývat svůj dar před nežádoucímá očima a ušima (a nejčastěji právě před přáteli). Kdyby se to dozvěděli otcové budoucích ženichů, zůstaly by do smrti svobodné (neprovdané), což se v její rodině považovalo za velkou ostudu. Maminka byla velmi mocnou, skutečně nadanou léčitelkou. Už jako mladé děvče léčila celé město, včetně velkých Medici, kteří ji považovali za svého znamenitého řeckého lékaře. Velmi brzo se slavná zpráva o máminých oslňujících léčitelských úspěších donesla k uším jejího otce, mého dědečka, který se nestavěl zrovna kladně k tomuto druhu veřejné činnosti. A moji ubohou matku se rozhodli co nejdřív vdát, aby tak zabránili hrozící rodinné hanbě celé postrašené rodiny. Byla-li to náhoda nebo tomu někdo pomohl, ale maminka měla velké štěstí, že ji provdali za úžasného člověka, benátského magnáta, který byl sám velkým vedunem... a kterého tu nedaleko vidíte...

Zářícíma zvlhlýma očima se Izidora dívala na svého neobyčejného otce a bylo jasně cítit, jak ho silně a nekonečně miluje. Byla hrdou dcerou, která nesla tento horoucí cit celými věky a také do svého nového světa otevřeně a v plné síle. V této chvíli jsem pochopila, proč se jí tolik chci podobat!... V síle lásky, v její síle vědmy a ve všem ostatním, co v sobě nesla tato jasná žena.

A začala znovu vyprávět příběh, asi si nevšimla našich přetékaných citů ani „štěněčího“ vytržení, s kterým jsme sledovaly její vyprávění.

„Tehdy maminka uslyšela o Benátkách... Otec jí vyprávěl o svobodě a kráse toho města, o jeho palácích a kanálech, o skrytých zahradách a ohromných knihovnách, o mostech a gondolách a mnohém dalším. A moje vnímavá matka se do toho zázračného města zamilovala ještě dřív, než ho uviděla.... Nemohla

se dočkat, až je uvidí na vlastní oči! Velmi brzo se jí sen splnil. Otec ji zavezl do velkolepého paláce plného věrných, mlčenlivých sluhů, před kterými nebylo nutno nic skrývat. Od toho dne se mohla věnovat své oblíbené činnosti beze strachu z nepochopení a hlavně bez ohrožení. Její život byl opravdu šťastný a bezpečný. Byli skutečně šťastný pár, kterému se přesně za rok narodila dcerka. Dali jí jméno Izidora... a to jsem byla já.

Byla jsem velmi šťastným dítětem. Pokud si vzpomínám, svět mi připadal překrásný... Rostla jsem, obklopena teplem a láskou, mezi dobrými, chápavými, milujícími lidmi. Maminka si brzo všimla, že mám mocný Dar, mnohem mocnější než ona. Začala mne učit, co sama uměla a co ji naučila babička. Později se mého „vědmího“ vzdělání chopil otec.

Děvčata, toto nevyprávím proto, že bych vám chtěla popsat svůj šťastný život, ale proto, abyste skutečně pochopily to, co přijde později... Jinak nepocítíte celou hrůzu a bolest, které musela prožít moje rodina.

V sedmnácti letech byla jsem známá daleko za hranicemi rodného města, před zájemci o výklad svého osudu jsem se neměla kam skrýt. Velmi jsem se vyčerpávala. Nic mi v podstatě nebylo, ale každodenní námaha mne vysilovala tak, že večer jsem doslova sotva stála na nohou... Otec byl vždy proti takovému „násilí“, ale maminka (která nemohla takto plně využívat svůj dar) zastávala názor, že jsem úplně v pořádku a že mám povinnost pracovat se svým talentem.

Tak uběhlo mnoho let. Už jsem sama měla svou úžasnou, milovanou rodinu, svůj vlastní život. Můj muž byl vzdělaný, jmenoval se Girolamo. Myslím, že jsme si byli souzeni, od našeho prvního setkání v našem domě jsme se neodloučili. Přišel k nám pro nějakou knihu, kterou mu otec slíbil. Seděla jsem to ráno v knihovně a studovala, jak bylo mým zvykem, něčí osud. Girolamo tam znenadání vešel, uviděl mne a úplně strnul... Jeho rozpaky byly tak jasné a milé, že jsem se rozesmála. Byl to vysoký, okatý brunet, v tom okamžiku se tak začervenal, jako když děvče poprvé potká svého ženicha... Okamžitě jsem pochopila, že to je můj osud. Brzy jsme se vzali a už nikdy nerozešli. Byl úžasným mužem, laskavým a něžným a velmi dobrým. A když se narodila naše malá dcerka, stal se taky milujícím a starostlivým otcem. Tak uběhlo deset šťastných let bez jediného mráčku. Naše milá dceruška Anna rostla jako veselé, milé a chytré dítě. A už v deseti letech se pomalu začal stejně jako u mne projevovat Dar.

Život byl zářivý a krásný. Zdálo se, že nic nemůže ohrozit náš spokojený život. Ale já jsem se bála... Už skoro celý rok jsem měla noční můry – děsivé obrazy umučených lidí, hořící ohně. Pořád se to opakovalo, opakovalo, opakovalo... div jsem se nezbláznila. Nejvíc mne ale děsil obraz strašného člověka, který přicházel do mých snů neustále a beze slova mne hltil svými hlubokými planoucímá černýma očima. Byl děsivý a velmi nebezpečný.

A najednou to přišlo... na čistém nebi mých milovaných Benátek se začaly

stahovat černé mraky. Ve městě se čím dál víc objevovaly znepokojující řeči. Lidé si šeptali o hrůzách inkvizice, o živých lidských ohních zmrazujících duši. Španělsko už dávno vzplanulo, upalujíc čisté lidské duše „ohněm a mečem“ ve jménu Krista... A po Španělsku už vzplanula celá Evropa... Nebyla jsem věřící a nikdy jsem nepovažovala Krista za boha. Jenomže on byl úžasným vedunem, nejsilnějším ze všech, co kdy žili. Měl neuvěřitelně čistou a rozvinutou (vysokou) duši. A to, co dělala církev, když zabíjela „pro slávu Kristovu“, bylo strašným a neomluvitelným zločinem.“

Oči Izidory ztemněly jako zlatá noc. Bylo zřejmé, že vše krásné, co prožila na zemi, tímto končilo a začínalo druhé, strašné a temné období, o kterém jsme se ještě měly dozvědět. Najednou se mi stáhlo hrdlo a nemohla jsem dýchat. Stella také stála tiše, bez svých obvyklých otázek, a pozorně naslouchala Izidořinu vyprávění.

„Moje milované Benátky se vzbouřily. Lidé vzrušeně reptali na ulicích, scházeli se na náměstích, nikdo se s tím nechtěl smířit. Vždy svobodné a hrdé město nechtělo přijmout pod svoje křídla kněze-inkvizitory.

Když Řím viděl, že se před ním Benátky nechtějí plazit po kolenou, rozhodl se udělat rázný krok – poslal do Benátek svého nejlepšího inkvizitora, šíleného kardinála, neúnavného fanatika, skutečného „otce Inkvizice“, kterého rozhodně nešlo nebrat v úvahu. Byl pravou rukou římského papeže a jmenoval se Giovanni Pietro Karaffa... Mně bylo tenkrát přes třicet let.“

(Když jsem začala sama zkoumat historii Izidory, která se mi zdála být zajímavým námětem k psaní, zarazil mě jeden detail: jméno Pietra Karaffy bylo známé a rozhodla jsem se ho najít mezi historicky důležitými osobami. Zaradovala jsem se, když jsem ho našla! Ukázalo se, že je to autentická historicky důležitá osoba, byl skutečným „otcem Inkvizice“, který později, po tom, co se stal římským papežem Pavlem IV., spálil na hranicích lepší polovinu Evropy. O životě Izidory jsem bohužel našla jen jednu zmínku ... V životopise Karaffy je poznámka o činnosti „benátské vědmý“, která byla považována za nejkrásnější ženu Evropy té doby. To bylo bohužel vše, co se dalo historicky ověřit.)

Izidora dlouho mlčela... její nádherné zlaté oči svítily tak hlubokým žalem, že mne doslova drtil černý stesk... Ta zázračná žena v sobě dosud skrývala prudkou, nelidskou bolest, kterou ji někdo velmi zlý kdysi přinutil prožít. Najednou mi přišlo velice líto, že teď, v nejzajímavějším místě, přestane vyprávět a my se nikdy nedozvíme, co se s ní stalo dál! Ale úžasná vypravěčka neměla v úmyslu přestat. Stále v sobě měla živé zážitky, přes které se přenášela s vypětím sil... Tehdy se její usouzená duše v sebeobraně stáhla do sebe, nepřejíc si nikoho vpustit ani nikomu nic vyprávět. Bála se probudit potlačenou žhnoucí bolest. Když nabrala dost sil, aby překonala smutek, Izidora se znova sebrala a pokračovala:

„Poprvé jsem ho uviděla na nábřeží. Procházela jsem se mezi známými knihkupci a bavila se s nimi o nových knihách. Bylo krásné počasí, jasný slunečný den, zdálo se, že žádné neštěstí nemůže narušit tak krásnou pohodu. Ale to jsem si myslela já. Můj zlý osud mi připravil něco jiného...

Klidně jsem mluvila s Francescem Valgrizim. Knihy, které vydával, obdivovala celá tehdejší Evropa. Najednou se mi sevřelo srdce a na okamžik jsem přestala dýchat... Bylo to velmi neočekávané a podle své dlouholeté zkušenosti jsem to v žádném případě nemohla přejít bez povšimnutí. Udiveně jsem se otočila – přímo na mne hleděly žhnoucí hluboké oči. A já jsem ty oči znala! Tyto oči mě mučily tolik nocí, budila jsem se zalitá studeným potem! Byl to host z mých nočních můr. Nezvaný a strašný.

Byl to člověk hubený a vysoký, ale vypadal ukázněný a silný. Jeho úzkou asketickou tvář rámovaly husté, silně prošedivělé černé vlasy a přísná krátká bradka. Rudá kardinálská sutana působila cize a velmi nebezpečně... Kolem jeho pružného těla se vznášel zvláštní zlatočervený oblak, který jsem viděla jen já. Pokud by nebyl věrným vazalem církve, myslela bych si, že přede mnou stojí Koldun...

Celá jeho postava a horoucí zuřivý pohled vyjadřoval zběsilé šílenství. A já jsem najednou pochopila, že to je proslulý Karaffa...

Nemohla jsem přijít na to, proč to ve mně vyvolalo takovou bouři (vždyť dosud nepadlo ani slovo), když tu jsem uslyšela jeho podivný chraplavý hlas:

„Vás zajímají knihy, madonno Izidoro?“

Madonnou nazývali v Itálii ženy a dívky, když jim chtěli při oslovení vyjádřit úctu.

Ztuhla ve mně duše – on znal moje jméno... Proč to? Proč jsem zajímala toho příšerného člověka?! Od silného rozrušení se mi zatočila hlava. Zdálo se, že mi někdo ocelovým stiskem drtí mozek. A tu jsem pochopila – Karaffa!!! Chtěl mne psychicky zlomit!... Ale proč?

Znova jsem se mu podívala přímo do očí – zažíhaly se v nich tisíce ohňů, které odnášely do nebe nevinné duše...

„Které knihy vás zajímají, madonno Izidoro?“ promluvil znovu jeho hluboký hlas.

„Ó, jsem přesvědčena, že ne takové, které hledáte vy, monsignore,“ odpověděla jsem klidně.

Moje duše se vyděšeně třásla jak chycený ptáček, ale věděla jsem přesně, že před ním to nesmím dát najevo. Pokud to šlo, musela jsem zůstat klidná a pokud možno se ho rychle zbavit. Po městě letěly řeči, že „šílený kardinál“ úporně sledoval svoje vyhlédnuté oběti, které později beze stopy mizely. Nikdo nevěděl kam, ani jsou-li ještě vůbec naživu.

„Jen jsem slyšel o vašem vybraném vkusu, madonno Izidoro! Celé Benátky mluví jen o vás! Rozhodnete se prokázat mi tu čest a ukážete mi, co jste tu

objevila?“

Karaffa se usmíval... Ve mně z toho úsměvu stydla krev a chtělo se mi utéct, kamkoli, jen abych už nikdy nemusela vidět tu zákeřnou, úzkou tvář. Byl to od přírody dravec a právě teď byl na lovu. Cítila jsem to každou buňkou svého těla, každým záchvěvem své duše ztuhlé hrůzou. Nikdy jsem nebyla bázlivá. Ale už jsem hodně slyšela o tomto strašném člověku a věděla jsem, že ho nic nezastaví, pokud se rozhodl mne ulovit do svých slizkých pracek. Nezastavil se před ničím, pokud šlo o takzvané heretiky. Báli se ho i králové... v určitém smyslu jsem si ho vážila.“

Izidora se usmála, když uviděla naše vyděšené výrazy.

„Ano, vážila. Ale bylo to něco jiného než myslíte. Vážila jsem si jeho důslednosti, jeho neotřesitelné víry ve svou „dobrou věc“, byl pohlcen tím, co dělal, ne jako většina jeho následovníků, kteří prostě loupili, znásilňovali a vychutnávali si to. Karaffa nikdy nikoho neoloupil a neznásilnil. Ženy jako takové pro něj vůbec neexistovaly. Byl „bojovníkem Krista“ od počátku do konce, do posledního svého dechu. Je pravda, že nikdy nepochopil, že se absolutně ve všem, co tropí na Zemi, mylí, že páchá strašné, neomluvitelné zločiny. A tak i umřel, pevně věřil ve svou „dobrou věc“.

A teď byl tento fanatický, poblouzněný člověk zjevně rozhodnut, kdoví proč, dostat moji „hříšnou“ duši.

Zatímco jsem se marně snažila něco vymyslet, přišel mi neočekávaně na pomoc můj známý, téměř přítel, Francesco, u kterého jsem si koupila pár knih. Najednou se ke mně obrátil a řekl podrážděně, jako by ztratil trpělivost s mojí nerozhodností:

„Madonno Izidoro, tak rozhodla jste se už, co se vám líbí? Moji klienti mne čekají a já nemohu ztrácet čas jenom s vámi, i když by mi to bylo příjemné.“

Udiveně jsem se na něj podívala, ale naštěstí jsem pochopila jeho riskantní úmysl – poskytl mi možnost zbavit se nebezpečných knih, které jsem držela v ruce. Knihy byly Karaffovým koníčkem, zvláště za ně nejčastěji uvázli lidé v síti, kterou na ně nalíčil tento šílený inkvizitor...

Nechala jsem většinu knih na stánku a Francesco nad tím vyjádřil hlasitý nesouhlas. Karaffa nás pozoroval. Najednou jsem pocítila, jak moc se baví touto prostou naivní hrou. Dokonale všechno pochopil, a pokud by chtěl, mohl hned zavřít do vězení mne i mého přítele. Ale z nějakého důvodu nechtěl... Bylo jasné, že si užívá mou bezmocnost, jak spokojená kočka, která si hraje s ulovenou myší.

„Monsignore, dovolíte, abych vás opustila?“ zeptala jsem se nedoufajíc v kladnou odpověď.

„To je mi moc líto, madonno Izidoro!“ zvolal s hranou lítostí kardinál. „Dovolíte, abych vás navštívil? Říká se, že máte velmi nadanou dceru, byl bych poctěn, kdybych se s ní mohl seznámit a pohovořit si. Předpokládám, že je tak

krásná jako matka...“

„Moje dcera Anna má teprve deset let, monsignore,“ odpověděla jsem co neklidněji.

Má duše křičela neuvěřitelnou hrůzou... On o mně věděl všechno! Proč? Proč mne potřeboval šílený Karaffa? Proč ho zajímala moje maličká Anna? No přece proto, že jsem byla známá jako mocná veduna a on mně považoval za svého úhlavního nepřítele!.. Vždyť pro něj nemělo význam, jak mne titulovali, pro něj jsem byla prostě vědma a ty on spaloval na hranici.

Vášnivě jsem milovala život! A chtěla jsem, jako každý normální člověk, aby byl co nejdelší. Vždyť i poslední odsouzenec, který možná sám připravoval jiné o život, lpí na každé prožité minutě vlastního života!.. Já jsem ale okamžitě poznala, že právě Karaffa mne připraví o můj krátký, nedožitý a pro mě tak cenný život.

„Velký duch se rodí v malém těle, madonno Izodoro. I svatý Ježíš byl kdysi dítětem. Velmi rád bych vás navštívil!“ Karaffa se elegantně uklonil a odešel.

Svět se zhroutil... rozletěl se na kousíčky, v každém z nich se odrážela úzká tvář chytrého dravce... snažila jsem se uklidnit a napanikařit, ale nedařilo se mi to. Moje obvyklá sebedůvěra a víra ve vlastní schopnosti se najednou zhroutila, čímž to bylo ještě strašnější. Den byl pořád takový jasný a slunečný jak před pár minutami, ale moji duši zastínil mrak. Zdá se, že jsem toho člověka už dávno očekávala. Všechny moje noční můry o ohních byly jen předzvěsti, varování... před dnešním setkáním.

Když jsem se vrátila domů, přemluvila jsem muže, aby odvezl malou Annu někam daleko, kam nedosáhnou Karaffovy zlé ruce. Sama jsem se začala připravovat na nejhorší, protože jsem věděla, že přijde co nevidět. A nemýlila jsem se...

Za několik dní moje oblíbená černá služebnice Keja (tenkrát bylo v bohatých domech v módě mít černé služebné) oznámila, že monsignor kardinál mne očekává v růžovém pokoji. A já jsem cítila, že se něco stane.

Měla jsem na sobě světle žluté hedvábné šaty a věděla jsem, že mi tato barva velmi sluší. Ale pokud byl na světě člověk, kterému jsem se nechtěla líbit, byl to určitě Karaffa. Ale na převlečení jsem neměla čas a musela jsem jít tak, jak jsem byla.

Čekal, klidně seděl opřený v křesle a studoval jakýsi rukopis, kterých jsme měli doma velké množství. „Oblékla“ jsem si přívětivý úsměv a vešla do návštěvního pokoje. Když mne spatřil, bůhvíproč se zasmál a neřekl ani slovo. Mlčení se prodlužovalo, až se mi zdálo, že kardinál uslyší jak mi hromově bije moje vylekané srdce. Ale nakonec se ozval jeho chraptivý hlas:

„Jste okouzlující, madonno Izodoro! Záříte jako toto slunečné ráno!“

„Myslela jsem si, že kardinálové nesmějí skládat dámám komplimenty!“ s největším úsilím jsem se usmála.

„Kardinálové jsou také lidé, madonno, a umění rozlišit krásu od obyčejnosti... A kde je vaše úžasná dcera? Mohu se dnes potěšit dvojnásobnou krásou?“

„Není v Benátkách, monsignore. Jela s otcem do Florencie, navštívit svého nemocného bratrance.“

„Pokud vím, není ve vaší rodině zrovna nikdo nemocen. Kdopak tak náhle onemocněl, madonno Izidoro?“ V jeho hlase zněla nezastřená hrozba...

Karaffa začal hrát s odkrytými kartami. A mně nezbylo, než se postavit nebezpečí čelem...

„Co ode mne chcete, monsignore? Nebylo by lepší to říct přímo a přestat hrát tuto zbytečnou nedůstojnou hru? Jsme dostatečně chytrí, abychom se při rozporných názorech mohli vzájemně pochopit.“

Hrůzou se mi podlamovaly nohy, ale Karaffa si toho nevšímal. Vpil se do mé tváře planoucím zrakem, neodpovídal a nevnímal nic kolem. Nechápal jsem, co se děje, a celá ta nebezpečná komedie mne stále více děsila. Vtom se stalo cosi nepředvídatelného, zcela neobvyklého, překračujícího veškeré hranice... Karaffa přistoupil až ke mně, nespouštěje ze mne oči, a skoro bez dechu zašeptal:

„Ty nemůžeš být od Boha... jsi moc krásná! Jsi čarodějnice (Kolduňa)!!! Žena nemá právo být tak překrásná! Jsi od ďábla!“

Odvrátil se ode mne a bez ohlédnutí vyběhl z domu, jako by ho honil sám Satan...

Strnula jsem v největším šoku, očekávala jsem, že uslyším jeho kroky, ale nic se nestalo. Za chvíli jsem se trochu probrala, pokusila jsem se uvolnit své zdřevěnělé tělo, vzdychla a... ztratila vědomí. Probudila jsem se v posteli, kde mne napájela horkým vínem moje milá služebnice Keja. Vtom jsem si vzpomněla, co se stalo, vyskočila jsem z postele a začala jsem rázovat po pokoji, nemohla jsem přijít na to, co mám podniknout... Čas ubíhal a bylo nutno něco udělat, nějak zachránit sebe a svou rodinu před tou nestvůrou. S určitostí jsem věděla, že veškerá hra skončila, že začal boj. Ale naše síly, k mé veliké lítosti, byly velmi nerovné... Samozřejmě bych ho mohla porazit po svém, mohla bych prostě zastavit jeho krvežíznivé srdce. A všechny ty hrůzy by hned skončily. Problém byl v tom, že ještě ve svých šestatřiceti jsem byla dobrou a čistou čarodějkou (veduňou), nikdy jsem nikoho nezabila, ale naopak – velmi často jsem život vracela. A ani takového strašlivého člověka, jako byl Karaffa, jsem nemohla opravit.

Příští ráno se ozvaly silné rány na dveře. Moje srdce se zastavilo. Věděla jsem, že je to inkvizice... Zatkli mne a obvinili z čarodějnictví, uřknutí, z ohlupování čestných občanů lživými věštbami a hereze... To byl konec.

Místnost, kam mne zavřeli, byla velmi vlhká a temná, ale věděla jsem, že

tam dlouho nezůstanu. V poledne přišel Karaffa...

„Prosím za odpuštění, madonno Izidoro, strčili vás do cizí cely. To samozřejmě není nic pro vás.“

„Proč celá ta hra, monsignore?“... zeptala jsem se a hrdě (aspoň jsem si to myslela) zvedla hlavu. „Očekávám čistou pravdu a ráda bych věděla, z čeho mne skutečně obviňujete. Moje rodina, jak víte, je v Benátkách velmi vážená a milovaná, bylo by pro vás lepší, kdyby vaše obvinění byla dobře podložena.“

Karaffa se nedozvěděl, co sil mě tenkrát stálo chovat se hrdě!.. Dobře jsem věděla, že mi už sotva kdo může pomoci. Ale nemohla jsem dopustit, aby viděl můj strach, proto jsem pokračovala a zkoušela vyvést ho z toho klidného ironického postoje, který byl jasně jeho záštitou. (A kterého jsem já v žádném případě nebyla schopná.)

„Budete tak laskav a seznámíte mě s mým obviněním nebo toto potěšení necháte svým poskokům?“

„Nedoporučuji vám se čertit, madonno Izidoro,“ klidně pronesl Karaffa. „Pokud je mi známo, celé Benátky vědí, že jste vědma. Navíc nejsilnější, jaká kdy žila. Však jste se s tím neskřývala, ne?“

Najednou jsem se dokonale uklidnila. Ano, byla to pravda – nikdy jsem neskřývala svoje schopnosti... Byla jsem na ně hrdá, stejně jako moje matka. To bych teď měla před tím šíleným fanatikem prodat svoji duši a zřít se svých schopností, zapřít, kdo jsem!?

„Máte pravdu, jsem vědma. Ale nejsem spolčena s ďáblem ani s Bohem. Mám svobodnou duši, já jsem – vědoucí. A vy mi to nikdy nemůžete vzít. Můžete mne jen zabít. Přesto zůstanu tím, čím jsem..., jenom mne v tom případě už nikdy neuvidíte...“

Naslepo jsem ho popíchla, ale nebyla žádná jistota, co udělá. Ale Karaffa najednou zbledl a já jsem pochopila, že jsem se trefila. Přestože tento nepředvídatelný člověk nenáviděl ženskou polovinu lidstva, ke mně choval zvláštní a nebezpečné city, kterým jsem zatím přesně nerozuměla. Ale hlavně, že existovaly! To bylo důležité! Vyznat se v něm mohu zkusit i později, pokud se mi teď podaří Karaffu chytit na tuto prostou ženskou lest... tenkrát jsem ale nevěděla, jakou má ten neobyčejný člověk vůli. Okamžik zmizel stejně rychle, jak se objevil. Předě mnou opět stál chladný klidný kardinál.

„To by byla obrovská ztráta pro všechny, kteří oceňují krásu, madonno. Ale přílišná krása bývá nebezpečná, protože ničí čisté duše. A zvláště vaše krása nenechá nikoho lhostejným, proto bude lépe, když prostě přestane existovat.“

Karaffa odešel. Postavily se mi vlasy na hlavě, tak hrozně vyděsil moji unavenou osamělou duši... byla jsem sama. Všichni moji blízcí a milovaní byli kdesi tam, za kamennou zdí, a já jsem nedoufala, že je ještě někdy uvidím... moje vřele milovaná malá Anna se schovávala ve Florencii u Medicejských, zoufale jsem si přála, aby se to Karaffa nedozvěděl. Můj muž, který mě

zbožňoval, jel na mou prosbu s ní a nevěděl, že mne zatkli. Neměla jsem žádnou naději. Byla jsem úplně sama.

Od toho příšerného dne začal nekonečný soud nad velikou Benátskou čarodějnicí, to znamená – nade mnou. Ale Benátky byly skutečným svobodným městem a nenechaly své děti tak lehce zničit. Inkvizici nenáviděli všichni a Karaffa s tím počítal. Proto mne soudil Nejvyšší tribunál inkvizice, který mne obvinil ze všech možných zločinů, o mnohých jsem ani nikdy neslyšela.

Jediným světlým okamžikem v té temné době byla neočekávaně silná podpora přátel, která přinutila Karaffu, aby byl mnohem opatrnější ve svých obviněních, ale to mi nemohlo pomoci dostat se z jeho nebezpečných spárů.

Čas běžel a já jsem věděla, že přichází nebezpečný moment, kdy Karaffa začne útočit. Nebylo to hezké divadlo, soud se konal skoro každý den už víc než rok. Asi bylo jejich cílem mne uklíbat a dát mi jakous takous naději, že to jednou skončí a já konečně půjdu domů... Z nějakého důvodu mne chtěli „uspat“ a přitom chystali ještě silnější úder. Ale Karaffa se zmýlil. Věděla jsem, že jen vyčkává. Jen jsem ještě nevěděla, co přijde.

Ten den nakonec přišel... ráno mi oznámili, že můj „případ“ je zvlášť vážný a místní inkvizice není schopna ho vyřešit, posílají mne do Říma, podle jasného přání samotného papeže, aby nakonec on nade mnou vynesl svůj „spravedlivý rozsudek“.

To byl konec... Nikdo na světě už mi nemohl pomoci, jestli se dostanu do rukou římské inkvizice. Karaffa jásal a slavil vítězství. Já jsem byla prakticky mrtvá.

36. Izidora – 2. Řím

Za týden se přede mnou zjevilo svaté město Řím v celé své temné velikosti...nemohla jsem posoudit krásu paláců, katedrál a kostelů, město bylo velmi chmurné a kupodivu špinavé. A pro mne bylo i městem mojí smrti, věděla jsem, že odsud Karaffovi neuteču.

Ubytovali mě v jakémsi velikém paláci, nic mi nevysvětlili, ani slovo nepromluvili. Starala se o mne cizí služebná, což zase nevěstilo nic dobrého. Ale jedna skutečnost mi dávala neurčitou naději – ubytovali mne v zámku a ne přímo v cele pro odsouzence, což mohlo znamenat, že mi ještě zbývá možnost se hájit.

Ale zmýlila jsem se...

Příští ráno se objevil Karaffa. Byl příjemný a spokojený, což pro mne bohužel nevěstilo nic dobrého.

Posadil se do křesla, aniž požádal o dovolení, čímž dal najevo, že on je tu pánem a já jen odsouzencem v krásné kleci.

„Doufám, že jste měla příjemnou cestu, madonno Izidoro?“ řekl přehnaně

zdvořilým tónem. „Co vaše pokoje? Nepotřebujete něco?“

„Ale ano! Chtěla bych se vrátit domů!“ odpověděla jsem rozmarným tónem a tím přistoupila na jeho hru. Věděla jsem, že už nemám co ztratit, protože život už ztracen byl. Nechtěla jsem Karaffovi poskytnout zadostiučinění vidět mě zlomenou, a tak jsem se snažila ze všech sil, aby nepoznal jak mi je strašně.

Nebyla to smrt, čeho jsem se bála nejvíc. Bála jsem se jen pomyslet na to, že už nikdy neuvidím ty, které tak nevýslovně nekonečně miluji – moji rodinu. Že s největší pravděpodobností už nikdy neobejmu svoji malou Annu...nikdy ji nenaučím to, co mě naučila matka...že ji tu nechám úplně bezbrannou proti zlému osudu... A že jí nikdy neřeknu nic z toho, co jsem chtěla a byla povinna jí říct.

Bylo mi líto mého úžasného muže, věděla jsem, že ponese velmi těžce moji ztrátu. Jaká prázdnota a chlad bude v jeho duši!...A já mu už nikdy neřeknu poslední...promiň.

A nejvíc jsem litovala svého otce, pro kterého jsem byla smyslem života, hvězdou, jež mu ukazovala cestu v jeho trnitém životě. Po odchodu maminky jsem se pro něj stala vším, co mu zůstalo. Tím, koho musel naučit vše, co znal, doufaje, že se jednoho krásného dne stanu tím, koho se tak úporně snažil ze mne uhníst.

A tohoto jsem se bála. Moje duše naříkala, když jsem přemýšlela o všech, které tak miluji. O těch, které tu zanechávám...ale to nebylo všechno. Věděla jsem, že mne Karaffa nenechá jen tak odejít. Věděla jsem, že mne určitě nechá hodně trpět... Jen jsem si ještě neuměla představit, jak to utrpení bude nelidské...

„To je to jediné, co vám nemohu splnit, madonno Izidoro,“ zapomněl kardinál na svůj lehký tón a odseknul.

„No nic, pak mi snad dovolíte uvidět moji malou dcerku?“ poprosila jsem, ztuhlá uvnitř marnou nadějí.

„Právě to pro vás chystáme! Ale myslím, že trochu později.“ řekl Karaffa nepřítomně, přemýšleje o čemsi jiném.

Ta zpráva mne ohromila! Měl určitě plán s mojí malou Annou!

Byla jsem připravena nést všechny hrůzy sama, ale nemohla jsem ani pomyslet na to, že by trpěla i moje rodina.

„Mám k vám otázku, madonno Izidoro. A na vaší odpovědi bude záviset, jestli brzo uvidíte svoji dcerku, nebo jestli na ni budete muset zapomenout. Proto vám radím si dobře rozmyslet, co odpovíte.“ Karaffa se stal strohým, ostrým jak nůž. „Chci vědět, kde je knihovna vašeho děda.“

Tak vida co hledal šílený inkvizitor!...Přece nebyl až tak bláznivý...Ano, měl naprostou pravdu – stará knihovna mého dědečka obsahoval úžasnou sbírku duchovního bohatství a vědění! Byla jednou z nejstarších a nejvzácnějších v celé Evropě, záviděl ji i sám velký Medici, který, jak známo, byl ochotný za vzácné

tisky prodat i vlastní duši. Ale proč po ní zatoužil Karaffa?

„Dědečkova knihovna, jak víte, byla vždy uložena ve Florencii, ale já nevím, co se s ní stalo po jeho smrti, Vaše Osvícenosti, víckrát jsem ji neviděla.“

Byla to dětinská lež a cítila jsem, jak naivně to zní...Ale jiná odpověď mne prostě tak rychle nenapadla. Nemohla jsem dopustit, aby nejvzácnější práce světových filosofů, vědců a básníků, práce velkých Učitelů padly do špinavých pracek církve nebo Karaffy. Neměla jsem právo něco takového dopustit! Ale když mě nic lepšího nenapadlo, jak tomu zabránit, plácla jsem první, co mě v tom momentě vytanulo v mojí hlavě rozpálené divokým vzrušením. Žádost Karaffy byla tak neočekávaná, že jsem potřebovala čas, abych si mohla rozmyslet, co dál. Jako by naslouchal mým myšlenkám, řekl:

„No, madonno, nechám vám čas na rozmyšlenou. A důrazně vám radím, abyste se nezmýlila...“

Odešel a do mého malého světa vstoupila noc...

Po všechn ten hrozný čas jsem se v myšlenkách radila se svým milovaným, utrápeným otcem, který mi bohužel nemohl říct nic potěšitelného kromě jedné důležité novinky, že Anna je stále ve Florencii a zatím se o ni nemusím bát.

Ale můj milovaný nešťastný muž, můj ubohý Girolamo se vrátil do Benátek s touhou mi pomoci a až tam se dozvěděl, že je příliš pozdě a že mne odvezli do Říma. Jeho zoufalství bylo nekonečné! Psal dlouhé dopisy papeži. Posílal protestní nóty „mocným světa“, kterým jsem kdy pomohla. Nic se nedělo, nic nepomohlo. Karaffa byl hluchý k úpěnlivým prosbám...“

„A copak jsi nemohla prostě zmizet?! Nebo „uletět“, když by na to přišlo?...Proč jsi něco z toho nepoužila?“ nevydržela to už Stella vzrušená vyprávěním. „Bojovat se musí až do konce! To mě babička učila.“

Velmi jsem se zaradovala, Stella ožívala. Její bojovný duch znova vítězil, když to bylo nevyhnutelné.

„Kéž by to bylo tak jednoduché!“ pokývala smutně Izidora. „Nešlo jenom o mne. Neměla jsem ponětí, co plánuje Karaffa s mojí rodinou. Velmi mě děsilo, že kdybych se neptala, nic bych NEVIDĚLA. Bylo to poprvé v mém životě, kdy mi žádné „vidění“, žádné čarodějné nadání nepomáhaly... Mohla jsem prokouknout libovolného člověka nebo jakoukoli událost na tisíc let dopředu, mohla jsem předpovědět s absolutní přesností budoucí vtělení, toho nebyl schopen žádný vedun na Zemi, ale můj Dar mlčel, pokud se to týkalo Karaffy, já jsem to nemohla pochopit! Všechny moje snahy se mu podívat do hlavy se rozsypaly při nárazu na zlatorudý ochranný štít, který se vždy objevil kolem jeho fyzického těla, a nemohla jsem ho nijak překonat. Bylo to nové a nepochopitelné, nikdy dřív jsem se s tím nesetkala. Samozřejmě, každý v mojí

rodině, včetně mé maličké Anny, si uměl kolem sebe vytvořit silnou ochranu a každý to dělal jinak, aby to byla jeho individuální ochrana pro případ, že by bylo nejhuř. Ale ať byla ochrana, jak chtěla silná, dobře jsem věděla, že se mi podaří projít ochranou kteréhokoli známého veduna, pokud by to bylo nevyhnutelné, včetně ochrany mého otce, který znal a uměl mnohem víc než já. Ale u Karaffy mi to nefungovalo...Ovládal nějakou „cizí“ sílu, velmi silnou a vytříbenou magii, s jakou jsem se nikdy nesetkala. Znala jsem všechny veduny Evropy a on mezi ně nepatřil. Věděla jsem jako všichni ostatní, že je oddaným „sluhou Pána“ a věrným „synem církve“ a podle našeho všeobecného poznání nemohl užívat to, co nazýval „projevem ďábla“, to, co jsme užívali my vědmy a veduni!...Ale co to v tom případě bylo?! Že by věrný sluha církve a velké inkvizice byl v podstatě černým Koldunem?!...Nehledě na to, že to bylo absolutně nepravděpodobné, bylo to jediné vysvětlení, na které jsem přišla, čestné slovo. Ale jak v takovém případě sloučil svoje „svaté“ povinnosti s „d'ábelským“ (jak říkal) učením?! I když to, co tropil na Zemi, bylo skutečně d'ábelské a černé...

Příští den jsem se v myšlenkách zeptala otce, co si o tom myslí:

„To není on, drahá...Někdo mu prostě pomáhá, ale já nevím kdo. Nikdo takový na Zemi není...“

Úlevu mi čas nepřinesl!..Svět se obrátil vzhůru nohama...Ale sama sobě jsem slíbila, že se vynasnažím všemi prostředky zjistit, co to používá ten „svatý otec“, který současně pronásleduje a upaluje sobě podobné.

Jestliže je to pravda a on používá „učení Ďábla“ (jak tomu říká), tak i on sám, Veliký Karaffa, musí skončit svůj „svatý“ život v ohni, společně se všemi vědmami a veduny, které nechal upálit!

Ale bohužel bylo pozdě...

Příští ráno jsem čekala Karaffu s pevným rozhodnutím zjistit, co to vlastně používá tento podivný „svatý otec“, ale Karaffa se neobjevil. Neobjevil se ani další den, ani celý další týden...Nevěděla jsem, jestli si mohu vydechnout nebo jestli chystá něco strašného pro někoho z mojí rodiny. Bohužel to nebylo ani jedno ani druhé, jak jsem se později dozvěděla...Bylo to mnohem nebezpečnější než jeho dřívější pokusy. Velmi brzy jsem podle nekonečného zvonění zvonů a tklivého zpěvu na ulicích poznala, že skončil římský papež...Tím se dala vysvětlit dlouhá nepřítomnost mého učitele. Hned následující den mi moje němá služebná, i když neochotně, přinesla lístek papíru, na kterém bylo oznámeno, že novým papežem, Pavlem IV., se stal Giovanni Pietro Karaffa – můj nejhorší a nevyzpytatelný nepřítel...

Ted' jsem mohla jenom čekat.

Za dva dni mne se zavázanýma očima převezli do nějakého paláce, který omračoval vnitřním bohatstvím a okázalou krásou. Jak jsem se dozvěděla později, byl to soukromý palác Karaffy. Objevil se až za další týden, uzavřený a nebezpečný, v záři své neomezené moci, podal mi k políbení svou pěstěnou ruku

s ohromným zářícím papežským prstenem... Poklonila jsem se hluboce, jak žádala situace, a také proto, že mi ještě nebylo jasné, jak se mám dál k němu chovat.

„Jak jste se zabydlela, madonno Izidoro? Doufám, že se vám vaše komnaty líbí?“ Karaffa byl najednou příjemný, věděl, že mne má plně ve své moci a teď mu už nikdo nebude v ničem překážet...

„Gratuluji vám k vašemu vítězství, Vaše Svatosti“ odpověděla jsem klidně se zvláštním důrazem na slově Svatosti. „Bojím se, že jsem se pro vás stala naprosto bezvýznamnou osobou, která nestojí papeži za pozornost... Předáte můj případ někomu jinému? Karaffa ztuhl. Nenáviděl můj klid. Chtěl mne přinutit, abych se bála...

„Máte pravdu, madonno Izidoro, možná přejdete k mému nejlepšímu pomocníkovi...vše bude záviset jen na vás. Přemýšlela jste o mé otázce?“

„Které konkrétní knihy vás zajímají, Vaše Svatosti? Nebo chcete najít všechny, abyste je mohl zničit?“

Překvapeně se zarazil.

„Kdo vám řekl takový nesmysl?“

„Vždyť jste přece u nás v Benátkách naházel do ohně tisíce knih!? Už nemluvíme o jiných městech...K čemu vám ještě budou potřebné...“

„Moje nejdražší čarodějko,“ usmál se Karaffa, „jsou knihy a KNIHY... a to, co jsem spálil, vždy patřilo do první kategorie. Pojd'te se mnou, ukážu vám něco zajímavého.“

Karaffa otevřel těžké pozlacené dveře a ocitli jsme se v dlouhé, úzké, temné chodbě. Vzal s sebou stříbrný svícen, na kterém hořela jedna jediná tlustá svíce.

„Pojd'te se mnou,“ krátce přikázal novopečený papež. Šli jsme dlouho, prošli jsme mnoha malými dvěřmi. Ale Karaffa šel dál a mně nezbylo než ho mlčky následovat. Nakonec jsme se ocitli u zvláštních zvukotěsných dveří bez kliky. Něco nenápadně zmáčkl a těžké dveře se odsunuly a odkryly vchod do úžasného sálu... Byla to knihovna!... Největší, jakou jsem kdy viděla! Ohromný prostor od podlahy ke stropu zaplňovaly knihy!... Zastavil se mi dech – byla mnohem větší než knihovna Medicejských.

„Co to je?“ zeptala jsem se omámeně a na chvíli zapomněla s kým tu jsem.

„To jsou KNIHY, madonno Izidoro,“ klidně řekl Karaffa, „a pokud budete chtít, budou vaše, všechno závisí na vás.“ Jeho žhavý pohled mne přikoval na místo a přinutil mě vrátit se do reality a uvědomit si, kde a s kým právě jsem. Velkolepě si pohrával s mojí bezmeznou a nekonečnou láskou ke knihám. Karaffa mne přinutil na moment zapomenout na hroznou realitu, která směřovala k tomu stát se ještě strašnější, jak se za krátko ukázalo.

Karaffovi bylo víc než sedmdesát let, i když vypadal překvapivě mladě. V

začátku naší známosti jsem přemýšlela o tom, jestli mu nepomohl některý z našich vedunů a neprozradil mu naše tajemství dlouhověkosti... Ale potom začal rychle stárnout a já jsem na to načisto zapomněla. Nyní jsem nemohla uvěřit, že tento mocný a zákeřný člověk, který měl v rukou neomezenou moc nad králi a princí, mi učinil velmi zaobalenou a mlhavou nabídku..., ve které byla možnost zahlédnout jakousi nelidsky zvláštní kapičku velmi nebezpečné lásky...!?

Všechno ve mně doslova zatrnulo hrůzou!... Jestli se nemýlím, žádná síla na Zemi mne nemohla zachránit před jeho raněnou hrdostí a pomstou jeho černé duše!

„Promiňte mi mou troufalost, Vaše Svatosti, nepochopila jsem, co tím myslíte, nebyl byste tak laskav a nevysvětlil mi to přesněji?“ zeptala jsem se velmi opatrně.

Karaffa se jemně usmál, vzal do svých elegantních štíhlých prstů mou třesoucí se ruku a tiše řekl:

„Jste první žena na zemi, madonno Izidoro, která je podle mého hodna skutečné lásky... A jste velmi zajímavá společnice k diskusím...Nezdá se vám, že vaše místo je na trůnu a ne ve vězení inkvizice?... Přemýšlejte o tom, Izidoro. Nabízím vám svoje přátelství, nic víc. Ale moje přátelství je velmi vzácné, věřte mi... Velmi toužím vám to dokázat. Ale vše bude samozřejmě záležet na vašem rozhodnutí...“ a k mému obrovskému údivu dodal: „Můžete zde zůstat do večera, pokud si přejete něco přečíst. Myslím, že tu najdete mnoho zajímavého. Až budete chtít, zazvoňte na zvonek a vaše služebnice vám ukáže cestu zpět.“

Karaffa byl klidný a odměřený, což svědčilo o tom, že si je jist vítězstvím... Ani na okamžik si nepřipustil, že bych mohla odmítnout tak „zajímavou“ nabídku... A už vůbec ne v mém bezvýchodném postavení... Zvláště toto by nejděsivější... Protože jsem se samozřejmě chystala odmítnout. Jenom jak to udělat!? O tom jsem dosud neměla nejmenší představu.

Rozhlédla jsem se kolem – místnost byla ohromující!... Od ručně šitých desek starších knih po papyrasy a rukopisy na volské kůži a po dávné, už nečitelné knihy – ta knihovna byla pokladem světové moudrosti, skutečným triumfem geniální lidské Mysli!!! Byla to bezpochyby nejceněnější knihovna, kterou kdy člověk spatřil! Vždyť pro skutečné inkvizitory musely všechny ty knihy být nejčistší **HEREZÍ, ZA KTEROU BYLI LIDÉ UPALOVÁNI** a která byla kategorií **ZAKÁZÁNA** jako nejstrašnější hřích proti církvi!... Jak to, že tady, pod střechou papeže, se ocitly všechny tyto cenné knihy, které byly ve jménu „vykoupení a očištění duše“ do poslední stránky páleny na hromádách?!.. Znamená to, že všechno, co říkali „otcové-inkvizitoři“, vše co dělali, bylo jenom hroznou lží? A tato krutá lež byla uložena hluboko a pevně v prostých a otevřených, naivních a věřících srdcích!... Musíte vzít v úvahu, že jsem byla tenkrát přesvědčena o čistotě víry církve!... Jako každá víra, ať vypadala jakkoli

krutá, představovala pro mne vždy projev čisté duše a víru člověka v cosi čisté a ušlechtilé, k čemu ve jménu spasení jeho duše mířila... Nikdy jsem nebyla „věřící“, protože jsem neochvějně věřila ve Vědění... Ale vždy jsem respektovala víru jiných, protože podle mého měl každý právo volby, kam bude směřovat svůj osud, a cizí vůle nesměla nikoho násilím cpát na určitou životní cestu. Teď jsem jasně pochopila svoji chybu... Církev lhala, zabíjela a znásilňovala, nezabývala se takovou maličkostí jako raněná znetvořená lidská duše... Přestože jsem byla ohromena tímto poznáním, bylo na čase vrátit se do současnosti, která pro mne bohužel zrovna nebyla moc nadějná.

Samotný Otec církve Giovanni Pietro Karaffa mne miloval!... Ó bohové! Jak jsem ho za to nenáviděla!!! A jak strašně ho budu nenávidět, až nade mnou zakrátko vynese svůj ortel!

Nemohla jsem toho člověka pochopit. Dokud jsem ho nepotkala, mohla jsem v každém číst jak v otevřené knize. On byl dokonale nepředvídatelný, nebylo možno postřehnout nejmenší změny jeho úmyslů, po kterých mohly přijít nepředstavitelně hrozné následky. Nevěděla jsem, co si mohu dovolit a jak dlouho mě miní strpět. Můj život úplně závisel na tomto fanatickém a krutém papeži, ale věděla jsem přesně jedno – nejsem schopna lhát. To znamenalo, že mi už moc života nezbyvá.

Opět jsem se zmýlila.

Následující den mne odvedli dolů do jakéhosi chmurného kamenného sálu, který se vůbec nehodil k ostatním částem velkolepého paláce. Karaffa seděl ve vysokém dřevěném křesle na konci toho podivného sálu, zahloubaně a zachmuřeně zamyšlen, což se mohlo v mžiku obrátit v zosobněné zlo... Zůstala jsem stát uprostřed a neměla v úmyslu jít blíž, protože jsem nevěděla, co ode mne očekává. Najednou jsem pocítila, jak celé mé tělo zachvátil živočišný strach. Vždyť jsem se ho nebála, aspoň ne tolik! Bylo to předzvěstí něčeho velmi zlého, co zmrazí moji unavenou duši. A nijak jsem nemohla uhodnout čeho.

„Jak jste si užila četbu, Izidoro? Doufám, že jste prožila příjemný den?“

Oslovil mne jménem jako by naznačoval, že formálnosti už nepotřebujeme...

„Děkuji, Vaše Svatosti, máte opravdu neuvěřitelnou knihovnu,“ řekla jsem pokud možno klidně. „Myslím, že by vám ji záviděl i velký Medici. Ale chtěla bych se vás s dovolením něco zeptat.“

Karaffa kývnul.

„Jak se dostala ta čistá HERIZE do vašeho svatého božího domu?.. A jak tam může stále zůstat?“

„Nebud'te tak naivní, madonno!“ povýšeně se usmál Karaffa. „Když chcete zvítězit nad nepřítelem, musíte ho pochopit, a proto ho musíte poznat. Abyste ho

poznala, musíte ho hned zpočátku dobře studovat. Jinak je vítězství daleko...“

„Vaše Svatost četla všechny ty knihy?.. Ale na to by nestačil celý lidský život!“

„To záleží na délce života, Izidoro. A na způsobu čtení, ne? Však vy toho taky hodně umíte, není-liž pravda?“ Karaffovy pronikavé oči zbystřily, jako by se mi chtěl podívat do duše. A možná i podíval... Věděl o mně mnoho věcí, které mohli znát jen nejbližší lidé. Rozhodla jsem se ho zeptat:

„Víte o mně věci, které nevěděla ani moje matka, ať odpočívá v pokoji! Jak tomu mám rozumět, Vaše Svatosti?“

„Stále nechcete pohlédnout pravdě do očí, Izidoro. Zjistil jsem si o vás vše, co jsem chtěl. Vás to polekalo? Pod mojí střechou byl jeden z vašich učitelů a vše mi pověděl. Ale tenkrát jsem vás neznal tak jako dnes.“

A vtom se mi zjevil... byl to opravdu můj učitel, nejlepší a nejmoudřejší ze všech, kteří mne učili. Visel na háku v nějakém strašném sklepe, celý pokrytý vlastní krví...A umíral...

„Jak jste mohl udělat něco takového!? To je strašné!!!... Čím se podle vás provinil?“

Srdce mi pukalo, nemohlo té hrůze uvěřit. Na chvíli jsem přestala být ve střehu... a prohrála jsem!... Je jasné, že Karaffu nezvolili papežem náhodou... Byl skutečným mistrem v mučení, temným geniem, který veděl jak „ukolébat“ můj strach.

Od prvního dne, kdy jsem padla do jeho spárů, jsem tajně hýčkala naději, že mám pořád jakousi, i když maličkou, šanci! Myslela jsem jako slepé kotě, které ještě nezvládlo otevřít oči... A Karaffa se svým klidným, vybraným chováním, krásou komnat, kde jsem byla ubytována, ohromující knihovnou, kterou mi včera večer ukázal, působil trpělivě jako kapka za kapkou, den za dnem na moji víru v tuto maličkou „šanci“... A dosáhl úspěchu – já jsem uvěřila... a prohrála.

„Ó, má drahá Izidoro! Vždyť jste tak chytrá! Snad ještě nedoufáte ve „spravedlivý rozsudek“, když tento rozsudek vynesu já sám?!“

Toto už byl skutečný Karaffa. Fanatický inkvizitor, který neočekávaně získal neomezenou moc. Možná, že o tuto moc usiloval po celé ty roky? I když pro mne už nemělo smysl, co on chtěl. Najednou jsem jasně pochopila, že se mohu kteroukoli vteřinu ocitnou na místě mého milého učitele a viset na tom hrozném háku... pokud by se tak Karaffovi zachtělo.

„Ale co Bůh? To se nebojíte ani Jeho?“

„Copak, Izidoro!“ Istivě se usmál Karaffa. „Bůh mi vše promine, vše, co se děje k Jeho slávě!“

To bylo šílené. A moje křehká naděje byla otřesena, začala umírat.

„Přemýšlela jste o mém návrhu, madonno? Doufám, že jste měla dostatek času, abyste si ujasnila svoje postavení? A já vám nebudu muset zasadit další

úder?“

Ztuhlo mi srdce – jaký bude tento „další úder“? Ale musela jsem odpovědět a nechtěla jsem mu ukázat, jak moc se bojím.

„Pokud se nemýlím, nabízel jste mi své přátelství? Ale přátelství za moc nestojí, pokud se vynucuje zastrašováním. Nechci takové přátelství, které mi nahání strach. Nebojím se bolesti, mnohem horší je bolest duše.“

„Jak jste naivní, drahá Izidoro!“ zasmál se Karaffa. „Je to jak s knihami, existuje utrpení a UTRPENÍ. A já vám důrazně doporučuji nezkoušet druhou možnost!“

„Vy nejste přítel, Giovanni. Vůbec nechápete význam toho slova. Plně si uvědomuji, že se nácházím cele ve vašich krutých rukách a nezáleží mi na tom, co se bude dál dít...“

Poprvé jsem ho nazvala jménem, abych ho rozzlobila. Byla jsem opravdu naivním dítětem, co se týkalo zla, a neuměla jsem si představit, čeho všeho je ještě schopen tento zákeřný a bohužel velmi chytrý člověk.

„Co se dá dělat, už jste se rozhodla, madonno. Žehrejte jen na sebe.“

Jeho sluha mne hrubě vzal v podpaží a strčil k úzké chodbě. Myslela jsem, že to je konec, že mne Karaffa dá v tento okamžik katům...

Sestoupili jsme hluboko do podzemí, prošli jsme množstvím malých, těžkých dveří, za kterými se ozýval křik a steny, což mne ještě víc utvrdilo v tom, že určitě přišel i můj čas. Nevěděla jsem, kolik mučení jsem schopna vydržet a jak jsem asi silná. Nikdo mne nikdy nevystavil fyzické bolesti, a tak jsem nemohla odhadnout, jak jsem odolná. Celý svůj krátký život jsem žila obklopena láskou rodiny, přátel a nikdy mne nenapadlo, jak zlý a krutý bude můj osud... Já, stejně jako mnoho jiných vědem a vedunů, jsem nemohla spatřit svůj vlastní osud. Bylo nám to odepřeno, abychom se nesnažili změnit svůj život. A možná ještě proto, že jsme jako všichni ostatní museli prožít to, co nám bylo souzeno, a nesměli jsme si přát odejít dříve při spatření hrůz, které nás čekají.

Přišel den, kdy jsem neměla na vybranou. Přesněji – volba byla a já si vybrala. Teď zbylo jen vydržet to, co mě čeká, obstát a nezlomit se.

Karaffa nakonec zastavil před jedněmi dveřmi a vešli jsme. Polila mne ledová zmrazující hrůza! Bylo to skutečné peklo, pokud mohlo existovat už na zemi! To nepředstavitelné zvěrstvo nemohl normální člověk pochopit... Skoro se mi zastavilo srdce.

Celá místnost byla zbrocena lidskou krví...Lidé viseli, seděli, leželi na příšerných mučicích „nástrojích“, jejichž funkci jsem si ani neuměla představit. Několik klidných lidí umazaných od krve pomalu konalo svoji „práci“ bez toho, aby cítili nějakou lítost, hryzání svědomí nebo jakýkoli, třeba slaboučký, lidský cit. V místnosti to páchlo spáleným masem, krví a smrtí. Polomrtví lidé sténali. Plakali, křičeli... a někteří už ani křičet nemohli. Jen chroptěli, nereagovali na

mučení, jako loutky, které osud milostivě zbavil schopnosti cokoli cítit...

Vybuchla ve mně obrovská zlost! Na okamžik jsem zapomněla, že brzy budu jednou z nich... Veškerá má zuřivost vytryskla, ...a mučírna přestala existovat... zůstaly jen stěny zalité krví a strašné mučící nástroje... všichni lidé – kati a jejich oběti – beze stopy zmizeli.

Karaffa zblednul jako smrt a upřeně se na mne díval, probodával mne svými pronikavými černými očima, ze kterých číselo zloba, zavržení a údiv a jakési divoké neznámé vytržení... Zachovával hrobové mlčení. Celý jeho vnitřní boj zrcadlila pouze tvář. Sám byl nehybný jako socha... Docházel k nějakému rozhodnutí.

Cítila jsem prudký žal nad všemi, kteří odešli na „druhou stranu“, tak zvěsky a naprosto nevinně umučeni. Ale byla jsem si absolutně jistá, že můj neočekávaný příchod byl pro ně vysvobozením z příšerných nelidských muk. Viděla jsem, jak jejich čisté světlé duše odcházejí do jiného života, a v mém zkroušeném srdci byl jen usedavý pláč. Bylo to poprvé za dlouhou dobu mé čarodějné činnosti, co jsem někomu vzala drahocenný lidský život... Mohla jsem jen doufat, že tam, v tom jiném čistém laskavém světě najdou klid.

Karaffa se s bolestí díval na mou tvář, jako by chtěl pochopit, co mne přimělo k tomuto kroku, přestože jsem věděla, že na nejmenší pokyn jeho posvěcené ruky zaujmu místo „odešlých“ a možná za to budu draze platit.

Ale nelitovala jsem... já jsem jákala! S mojí pomocí se několika lidem podařilo utéct z jeho špinavých pracek. A skutečně mu moje tvář něco prozradila, protože mne v příštím okamžiku Karaffa chytil křečovitě za ruku a strčil do dalších dveří.

„Tak co, doufám, že se vám to líbilo, madonno!“ a prudce mne strčil dovnitř...

A tam... přibitý na stěně jak na kříži visel můj milovaný Girolammo... Můj laskavý a hodný muž... Na světě nebyla žádná hrůza ani bolest, kterou bych v tu chvíli nepocítila ve svém srdci!... Nemohla jsem uvěřit svým očím. Moje duše se bránila tomu uvěřit a já jsem si bezmocně zakrývala oči.

„Copak, milá Izidoro! Dívejte se přece na naše malé divadlo!“ řekl s děsivou laskavostí Karaffa. „Obávám se, že se budete muset dívat až do konce!“...

Co to jen vymyslela ta nelítostná a nevypočitatelná „svatá“ bestie! Bála se, že se nezlomím, a rozhodl se mne lámat utrpením mých milovaných!... Anna!!! ...Bohové!... Anna!... V mém utrápeném srdci vzplanula krev! Další mohla být moje malá dceruška!

Snažila jsem se trochu sebrat, aby Karaffa nepocítil zadostiučinění ze svého příšerného vítězství. A taky aby si nemyslel, že se mu podařilo mne jen malinko zlomit a nezačal používat tuto „úspěšnou“ metodu na další členy mé rodiny...

„Uvědomte si, Vaše Svatosti, co děláte!“ zvolala jsem v hrůze... „Vždyť

vy víte, že můj muž nikdy proti církvi nic neudělal! Jak je to možné!? Jak můžete nechat platit nevinné za chyby, které nikdy neudělali?!”

Dobře jsem věděla, že to byl zbytečný rozhovor, který mi nic nepřinese, a Karaffa to věděl také...

„Copak, adonno? Váš muž je pro nás velmi důležitý!“ usmál se jízlivě „velký inkvizitor“. „Nemůžete popřít, že váš milovaný Girolammo provozoval velmi nebezpečnou činnost, která se jmenuje anatomie?... Nepatří snad k této hříšné činnosti taková věc jako pitvání se v mrtvých lidských tělech?“

„Ale vždyť to je věda, Vaše Svatosti!! Je to nové odvětví medicíny! Pomáhá budoucím lékařům lépe pochopit lidské tělo, aby mohli snadněji léčit nemocné. To už církev zakazuje i lékaře?!...“

„Lékaři od Boha nepotřebují podobné satanské praktiky!“ rozhněvaně vykřikl Karaffa. „Člověk zemře, pokud je to Boží vůle, vaší děsiví lékaři by se měli raději starat o jeho hříšnou duši!“

„No o duše, jak vidím, se velmi úsilovně „stará“ církev!... Myslím, že zanedlouho nebudou mít lékaři koho léčit,“ nevydržela jsem mlčet.

Věděla jsem, že moje odpovědi ho rozzuřily, ale nemohla jsem se ovládnout. Moje raněná duše křičela... Věděla jsem, že i když se budu snažit být pokorná, mého ubohého Girolamma nezachráním. Karaffa s ním měl nějaký vlastní příšerný záměr a nechystal se ho opustit a připravit se o tak velké zadostiučinění...

„Sedněte si, Izidoro, tím, že stojíte, pravdu nenajdete! Teď vám ukážu, že názory inkvizice nejsou pohádky... probíhá válka. A naše milá církev se musí bránit. A já, jak víte, jsem nejvěrnější z jejích synů.“

Udiveně jsem se na něj podívala. Měla jsem dojem, že se už skutečně úplně zbláznil.

„Jakou válku máte na mysli, Vaše Svatosti?“

„Tu, která kolem nás neustále probíhá!!!“ znenadání zakřičel papež zuřivě. „Tu, která zbavuje Zemi takových jako vy! Hereze nesmí existovat! Dokud budu živ, budu ji ničit v jakékoli formě. Ať jsou to knihy, obrazy, nebo živí lidé!“...

„No, pokud se týká knih, o tom jsem si s vaší svatou pomocí udělala zcela opačný názor. Jen se nějak neshoduje s vaším „svatým posláním“, o kterém mluvíte, Vaše Svatosti.“

Nevěděla jsem co říct, jak ho zaujmout, jak ho zastavit, jen aby se nezačal, jak to sám nazval, strašný „spektákl“! Ale „velký inkvizitor“ dobře věděl, že jsem bezmocná, že v hrůze z budoucnosti se snažím protahovat čas. Byl excelentním psychologem a nenechal mne pokračovat v mé naivní hře.

„Začněte!“ kývl na jednoho z katů a uvelebil se v křesle... Zavřela jsem oči.

Ucítila jsem zápach spáleného masa, Girolammo děsivě zakřičel.

„Už jsem vám řekl, abyste otevřela oči, Izidoro!“ šíleně zařval trýznitel.

„Vychutnejte si zničení hereze stejně jako já! To je poslání každého dobrého křesťana. Pravda, zapomněl jsem, s kým mám tu čest. Vy přece nejste křesťanka, ale VĚDMA!“

„Vaše Svatosti, vy jistě ovládáte perfektně latinu... V tom případě musíte vědět, že „HAERESIS“ v latině znamená „VOLBA“ nebo „ALTERNATIVA“. Jak můžete zaměňovat tyto dva neslučitelné významy? Přece není možné, abyste někomu upíral právo svobodné volby! Nebo aspoň malinkou možnost volby?“ vykřikla jsem prudce. „Člověk musí mít právo věřit v to, co přitahuje jeho duši. Nemůžete ZABRÁNIT člověku věřit, protože víra je projevem srdce a nejde vynutit násilím!“

Karaffa na mne minutu udiveně zíral, jako by měl před sebou nějaké neznámé zvíře... Potom ze sebe setřásl úžas a tiše řekl:

„Jste mnohem nebezpečnější, než jsem si myslel, madonno. Jste nejenom velmi krásná, ale i velmi chytrá. Vy nemusíte být za těmito zdmi... nebo nemusíte být vůbec“ znovu se obrátil na kata: „Pokračujte!“

Girolamův křik pronikal do nejmenšího koutku mé umírající duše a působil tam mučivou bolest, rval ji na kusy... Nevěděla jsem, jak dlouho ho chce Karaffa mučit, než ho zabije. Čas se táhl nekonečně pomalu, tisíckrát jsem umřela, ale přesto jsem stále byla naživu. Stále jsem vnímala... Hrozná muka střídala ještě hroznější. Stále to nebralo konce... Od pálení ohněm přešli k lámání kostí. Když s tím skončili, začali zohyzďovat tělo. Girolammo pomalu umíral. A nikdo mu nevysvětlil proč, nikdo neuznal za vhodné mu cokoli říct. Prostě ho pomalu a metodicky vraždili před mýma očima, aby mne přinutili udělat to, co po mně chtěla nově zvolená hlava svaté křesťanské církve. Snažila jsem se v myšlenkách (telepaticky) mluvit s Girolammem, protože jsem věděla, že mu už nebudu moci cokoli říct. Chtěla jsem se rozloučit, ale neslyšel mne. Byl daleko, zachraňoval svoji duši před nelidskou bolestí, já mu nemohla pomoci. Posílala jsem mu svou lásku, snažila jsem se ho do ní zahalit a ulehčit mu nesnesitelná muka. Ale Girolammo na mě hleděl zrakem zkaleným bolestí a jen tenoučká nitka ho ještě spojovala s tímto krutým, milovaným a unikajícím mu světem.

Karaffa se rozběsil. Nemohl pochopit, proč jsem zůstala klidná, i když bezpečně věděl, že svého muže velmi miluji. „Osvícený“ papež žhnul touhou mne zničit... Ale ne fyzicky. Chtěl zdeptat moji duši, aby mohl moje srdce a vědomosti plně podřídit svým strašným a nepředvídatelným přáním. Když Karaffa viděl, že já a Girolammo ze sebe navzájem nespouštíme oči, nevydržel a křiknul na kata, aby mému muži vypálil jeho nádherné oči...

Já a Stella jsme strnuly... Bylo to příliš příšerné, než aby to naše dětská srdce, ať se zdála jakkoli zkalená, mohla přijmout. Nelidskost a hrůza líčených událostí nás přibila na místě a nedovolila nám ani dýchat. To se přeci na Zemi

nemohlo stát!!! Prostě nemohlo! Ale nekonečný smutek ve zlatých Izidořiných očích křičel, že ano, mohlo! A jak! Bezmocně jsme očekávaly pokračování a nechtěly už vyprávění přerušovat nějakými hloupými otázkami.

Na kratičký okamžik moje duše padla na kolena a prosila o milost... Karaffa to ucítil a udiveně se do mne vpil žhnoucímá očima, nemohl uvěřit ve svoje vítězství. Najednou pochopil, že jsem se rychle vzpamatovala... obrovským úsilím jsem sesbírala všechnu svou nenávist a podívala se mu přímo do očí... Karaffa zavrával pod silným mentálním úderem. Na okamžik se v jeho černých očích objevil úlek. Ale zmizel stejně rychle, jak se objevil. Byl výjimečně silným člověkem s železnou vůlí, kterým by byl každý nadšen, kdyby ovšem nebyl do takové míry děsivý...

Moje srdce spaloval oheň strašné předtuchy... Najednou na Karaffovo znamení kat klidně jako řezník uštědřil bezmocné oběti přímo do srdce ránu... Můj milovaný muž, můj něžný Girolammo přestal existovat... Jeho dobrá duše odsud ulétla tam, kde je věčný klid a světlo a žádné utpení. Ale věděla jsem, že na mne bude čekat i tam, dokud nepřijdu.

Nebesa se roztrhla a padaly z nich přivaly nelidského utrpení. V mojí duši se vzedmula žhavá nenávist a bourala zábrany a chtěla vyvřít na povrch... Najednou jsem zaklonila hlavu a vyrazila divoký křik raněného zvířete a vzpínala k nebesům ruce. A z mých zářících dlaní vnikla přímo do Karaffy „magie smrti“, kterou mne kdysi naučila moje zesnulá matka. Magie proudila, omotávala jeho hubené tělo oblakem namodralé záře. Svíce ve sklepe zhasly, hustá temnota pohtila náš život, jen Karaffa světélkoval přízračným bílomodrým světlem. Na zlomek vteřiny jsem v jeho zlobou rozšířených očích uviděla mihotat se svoji smrt... Jemu se nic nestalo! Bylo to absolutně neuvěřitelné! Úder magie smrti by kterýkoli obyčejný člověk nepřežil ani o vteřinu! A Karaffa byl živ a zdrav bez ohledu na úder zpopelňující jeho život. Jen kolem jeho ochranného obalu se teď vinuli hádci našedlých blesků... Nemohla jsem uvěřit svým očím.

„Ale! Madonna Izidora přešla do útoku!“ ozval se v temnotě jeho posměšný hlas. „No co, konečně to začíná být zajímavější. Nebojte se, drahá Izidoro, spolu prožijeme ještě mnoho zábavných minut! To vám mohu slíbit!“

Zmizelý kat se vrátil a přinesl do sklepa rozžatou svíci. Na stěně viselo zkrvavené tělo mrtvého Girolamma... Moje rozbolavělá duše zavyla, když jsem znova uviděla tu příšernou scénu. Ale za nic na světě bych neukázala Karaffovi svoje slzy! Za nic! Byl bestií milující pach krve... a toto byla pro mne velmi drahá krev. Za žádnou cenu jsem této šelmě nechtěla poskytnout potěšení vidět mne oplakávat mého milovaného Girolamma. Věděla jsem, že na to budu mít dost času, až zmizí.

„Uklid' to!“ Karaffa příkře křikl na kata a ukázal na mrtvé tělo.

„Počkejte!!! Copak nemám právo se s ním rozloučit?!“ vzlykla jsem bolestně. „V tom mi nemůže zabránit ani církev! Přesněji, právě církev mi musí poskytnout tuto milost! Copak ona nenabádá k milosrdenství? I když od Svatého Otce, jak jsem pochopila, se ho nedočkám!“

„Pro vás církev nic nemusí, Izidoro. Jste vědma (kolduňa), proto se na vás její milosrdenství nevztahuje!“ naprosto klidně odpověděl Karaffa. „Vašemu muži už váš pláč nepomůže! Raději se snažte být sdílnější a nevystavovat sebe a jiné takovému utrpení.“

Odešel, jako by se nic nestalo, jako by neukončil něčí drahocenný život, s duší klidnou a spokojenou... Pokud vůbec nějakou duši měl.

Dali mě nazpět do mého pokoje a ani jsem nemohla dát zemřelému muži poslední sbohem.

Srdce se mi topilo v opuštěnosti a stesku, současně jsem se chytala naděje, že Girolammo byl prvním a posledním z mé nešťastné rodiny, kterého tento vyvrhel v papežské sutaně nechal mučit a kterého tak prostě a bez zábran připravil o život. Věděla jsem, že smrt mého otce a tím méně smrt Anny určitě nepřežiju. Ještě víc mne však lekalo pochopení... a Karaffa to věděl... lámala jsem si hlavu nad plány, vymýšlela jeden fantastičtější než druhý. Ale naděje na záchranu, třeba jen na krátko, abych se mohla pokusit pomoci svým blízkým, mizela jak dým.

Uběhl týden a Karaffa se neobjevil. Možná potřeboval čas, stejně jako já, aby si promyslel svůj příští tah. Nebo se musel zabývat nějakými svými povinnostmi. I když sotva. Ano, byl římským papežem... ale současně byl i příliš velkým hazardním hráčem, než aby opustil rozehranou partii, kterou mohl vyhrát. A hra se mnou „na kočku a myš“ mu podle mého působila nesmírné potěšení.

Proto jsem se ze všech sil snažila uklidnit a najít ve své utrápené hlavě sebemenší nápad, soustředit se na tuto nerovnou bitvu, ve které jsem ve skutečnosti nemohla zvítězit... Ale stejně jsem se nevzdávala, protože, pokud se člověk vzdá, je to horší než smrt. Dokud jsem byla naživu, mohla jsem bojovat, přestože moje duše pomalu umírala... Musela jsem se jakž takž vzpamatovat, abych mohla zničit tu smrtelně nebezpečnou zmiji, kterou Karaffa byl. Už jsem neměla žádné zábrany to udělat, pokud se mi naskytne příležitost. Ale jak to udělat jsem neměla nejmenší tušení. Po té hořké zkušenosti jsem věděla, že obvyklým způsobem to nepůjde. To znamená hledat něco jiného, ale bohužel jsem nevěděla co.

Celou dobu jsem přemýšlela o Girolammovi... Vždy byl mým klidným bezpečným přístavem, ve kterém jsem se cítila šťastná a jistá... Ale teď už nebyl... a náhradu jsem neměla. Girolammo byl nejvěrnější a nejlaskavější muž na světě, s ním jsem ztratila velkou část svého světa, zůstala jen pustina a chlad.

Můj život zaplavoval smutek, stesk a nenávist... Myslela jsem na pomstu a zapomínala, jak jsem proti Karaffovi bezmocná. Hoře mne zaslepovalo, propadala jsem se do hlubiny zoufalství, ze které jsem se mohla vyhrabat, jen pokud ho porazím.

Karaffa se vrátil do mého života asi za dva týdny časného slunečného rána, sebevědomý a svěží vešel do komnaty a radostně řekl:

„Mám pro vás překvapení, madonno Izidoro! Myslím, že se vám bude moc líbit!“

Zalil mne studený pot, znala jsem ta jeho „překvapení“, dobře nekončila.

Jako by mi četl myšlenky, dodal:

„Opravdu příjemné překvapení, slibuji. Hned to sama uvidíte!“

Dveře se otevřely. V nich se objevila vysoká štíhlá dívka a polekaně se ohlížela... Nemohla jsem se pohnout překvapením a radostí... Byla to moje dcera, moje malá Anna! Pravda, říkat jí malá, bylo už sporné, protože za ty dva roky velmi vyrostla a vyspěla, stala se ještě krásnější a líbeznější...

Moje srdce se k ní s výkřikem vrhlo, div mi nevyletělo z hrudi!.. Ale zarazila jsem se. Nevěděla jsem, co si tentokrát vymyslel ten nepředvídatelný Karaffa. Proto jsem musela zůstat klidná, což bylo téměř nad lidské síly. Jen strach před nenapravitelnou chybou držel na uzdě mé emoce vzbouřené jak uragán. Štěstí, hrůza, divoká radost i strach ze ztráty mne současně rvaly na kusy! Karafa se spokojeně usmíval vyvolané reakci, až jsem se otrásla. Nesměla jsem si ani představovat, co se bude dít dál... Věděla jsem, že se stane něco příšerného, přání ochránit Annu může být tak silné, že zabrání protivit se Karaffovi... a já jsem se panicky bála, že nebudu schopná ho tentokrát odmítnout.

K mému velkému údivu jeho překvapení se ukázalo být skutečným překvapením.

„Ráda vidíte dceru, madonno Uzidoro?“ široce se usmíval Karaffa.

„Vše záleží na tom, co bude následovat, Vaše Svatosti,“ odpověděla jsem opatrně. „Ale opravdu jsem nevýslovně ráda!“

„Nu což, potěšte se ze setkání, dávám vám hodinu. Nikdo vás nebude rušit. Pak pro ni přijdu. Odjede do kláštera. Myslím, že to je nejlepší místo pro dívku s takovým nadáním, jako má vaše dcera.“

„Klášter?! Ale ona nikdy nebyla věřící, Vaše Svatosti, je rodilá vědma a nic na světě ji nemůže změnit. Je tím, čím je, a nikdy se nemůže změnit. I když ji zničíte, pořád zůstane vědmou! Stejně jako já i moje matka. Nemůžete z ní udělat věřící!“

„Jak jste naivní, madonno Izidoro!“ upřímně se zasmál Karaffa. „Nikdo se nesnaží z ní udělat věřící. Myslím, že může posloužit naší svaté církvi právě tím, kým je. A možná ještě víc, mám s vaší dcerou dalekosáhlé plány...“

„Co máte na mysli, Vaše Svatosti? A nač ten klášter?“ zašeptala jsem přes

sevržené rty.

Otrásla jsem se. Nemohla jsem si to srovnat v hlavě, nic jsem nechápala, jen jsem cítila, že Karaffa mluví pravdu. Byla jsem strachy polomrtvá, jaké „dalekosáhlé plány“ mohl mít tento strašlivý člověk s mojí ubohou dcerkou?!

„Uklidněte se, Izidoro, a přestaňte ode mne pořád očekávat něco hrůzného! Podívejte se do budoucnosti (do osudu), jestli to umíte... Jde o to, že klášter, o kterém mluvím, je velmi zvláštní... Venku o něm neví živá duše... Je to klášter určený pro vědmy a veduny. A stojí tam už tisíc let. Několikrát jsem tam byl. Tam jsem studoval... Ale bohužel jsem nenašel, co jsem hledal. Vyhnali mne...“ Karaffa se na okamžik zamyslel a k mému údivu najednou zesmutněl.

„Ale jsem přesvědčen, že Anna se jim zalíbí. A také věřím, že budou mít ještě čemu naučit vaši nadanou dceru, Izidoro.“

„Snad nemluvíte o Meteoru (viz pozn.1), Vaše Svatostii?“ zeptala jsem se, přestože jsem již znala odpověď.

Karaffa údivem vykulil oči, ani ve snu neočekával, že jsem o něm slyšela.

„Vy jej znáte? Byla jste tam?“

„Ne, byl tam můj otec, Vaše Svatosti. Ale on pak mnohému naučil mne (později jsem hoře litovala svých slov). Čemu tam chcete naučit moji dceru, Vaše Svatosti? A proč? Vždyť pro to, že je vědma, už máte dostatek důkazů. Až se vám zachce, tak ji stejně později dáte upálit, jako všechny ostatní, ne?!“

Karaffa se opět usmál.

„Proč jste se upnula k té hloupé myšlence, madonno? Nechystám se vaší milé dcerce nijak ublížit! Ještě nám může velmi posloužit. Velice dlouho jsem hledal vědmu, která je ještě dítě, aby se mohla naučit všemu, co znají mniši v Meteoru. Aby mi potom pomáhala v hledání koldunů a vědem, takových, jako sama kdysi byla. Jen v tom případě už bude vědmou od Boha.“

Karaffa se nezbláznil, on už šilencem byl... Jinak nebylo možno pochopit, co teď řekl! Bylo to absurdní a mne to ještě víc vyděsilo.

„Promiňte, jestli jsem to dobře nepochopila, Vaše Svatosti... Ale copak mohou být vědmy od Boha?!“

„Ale samozřejmě, Izidoro!“ zasmál se srdečně Karaffa mé „nevědomosti“. „Pokud bude svoje znalosti a umění používat ve jménu církve, bude řízena Boží vůlí a bude jednat v Jeho jménu! Copak to nechápete?“

Ne, nechápala jsem to!... A to říkal člověk s naprosto pokřiveným chápáním, který navíc pevně věřil tomu, co říkal!... Byl ve svém šílenství neobyčejně nebezpečným a navíc měl neomezenou moc. Jeho fanatismus překračoval všechny hranice a někdo ho musel zastavit!

„Pokud víte, jak nás přinutit ke službě církvi, tak proč nás upalujete?“ odvážíla jsem se zeptat. „Vždyť to, co umíme, nelze získat za žádné peníze. Proč si toho neceníte? Proč nás stále ničíte? Jestliže jste se chtěl něco naučit, proč jste nás o to nepožádal?“

„Protože je nemožné zkoušet měnit to, co už myslí, Madonno. Nemohu změnit vás ani vám podobné... Mohu vás jen vyděsit. Nebo zabít. Ale tím nedosáhnou toho, o čem už tak dlouho sním. Anna je ještě úplně malá, ji mohu ještě naučit milovat Hospodina, aniž bych ji při tom připravil o její Dar. S vámi je to už nemožné, i kdybyste mne ujišťovala o své víře v Něj, já vám už neuvěřím.“

„Máte úplnou pravdu, Vaše Svatosti,“ řekla jsem klidně.

Karaffa vstal a chystal se k odchodu.

„Ještě jednu otázku a velmi vás prosím o odpověď... pokud můžete. Vaše Ochrana (záštita) pochází z toho kláštera?“

„Stejně jako vaše mladost, Izidoro...“ usmál se Karaffa. „Vrátím se za hodinu.“

To znamenalo, že mám pravdu, svou neobvyklou „neprostupnou“ ochranu (záštitu) získal přímo tam, v Meteoru!!! Ale proč ji tenkrát nezískal můj otec?! Že by tam byl Karaffa mnohem později? Vtom mne zasáhla jedna myšlenka!... Mladost!!! Po tom toužil Karaffa a nedostal! Skutečně věděl o tom, jak dlouho žijí a jak odcházejí (ze života) skuteční vedunové a vědmy. A nepříčetně toužil toto získat pro sebe..., aby stihl upálit vzpouzející se „neposlušnou“ polovinu současné Evropy a potom mohl vládnout nad zbytkem jako „svatý spasitel“, který milostivě sestoupil na „hříšnou“ zemi, aby spasil naše „hříšné“ duše.

Popravdě jsme mohli žít dlouho. Velmi dlouho... a „odcházel“ jsme, když jsme skutečně přestávali žít, nebo jsme usoudili, že už opravdu nikomu nemůžeme pomoci. Tajemství dlouhověkosti se předávalo z rodičů na děti, potom na vnuky a tak dál, dokud zůstávalo v rodině aspoň jedno dítě nadané Darem, které ho mohlo převzít. Ale nesmrtelnost se nepředávala každému vedunovi nebo vědmě. Bylo nutno mít zvláštní vlastnosti, které bohužel neměli všichni obDaření potomci. Záviselo to na síle ducha, čistotě srdce, pružnosti těla a hlavně na úrovni rozvití jejich duše... a mnohém dalším. Myslím, že to tak bylo správně, protože tomu, kdo se chtěl naučit všemu, co jsme uměli my, skuteční vedunové, jeden lidský život nestačil. A pro ty, kteří nechtěli znát všechno (tak mnoho), nebyl dlouhý život potřebný. Proto byl takový přísný výběr správný. A Karaffa ho chtěl, sám sebe považoval za způsobilého...

Zježily se mi vlasy při představě, co by mohl na Zemi natropit tento zlý člověk, pokud by byl dlouhověký!...

Tyto domněnky jsem mohla odložit na později. Ted' – byla tu Anna!.. Všechno ostatní bylo vedlejší. Otočila jsem se – stála a nespouštěla ze mne své obrovské zářící oči!... V okamžiku jsem zapomněla na Karaffu, na klášter a na vše ostatní na světě!.. Moje ubohá dceruška se vrhla do mé rozevřené náruče a stále opakovala jediné slovo: „Mámo, maminko, maminko...“

Hladila jsem ji po jejích dlouhých hedvábných vlasech, cítila jejich novou neznámou vůni a tiskla k sobě její křehké tělíčko, chtěla jsem v ten okamžik

umřít, jen abych nemusela přerušit tuto kouzelnou chvíli...

Anna se současně ke mně tiskla a svírala mne tenkýma ručkama, jako by se chtěla ve mně rozpustit a schovat se před tím světem, který se náhle stal tak cizím a neznámým a který pro ni byl dřív tak dobrý, zářivý a bezpečný.

Čím jsme si zasloužily tu hrůzu?!... Copak jsme provedli, že jsme si zasloužili všechnu tu bolest?... Odpovědi jsme neznali... Protože žádná neexistovala.

Málem jsem omdlívala strachem o svého ubohého drobečka!... Přestože byla ještě malá, byla silnou a jiskřivou osobností. Nikdy nepřistoupila na kompromis a nikdy se nevzdala, bojovala do konce bez ohledu na následky. A ničeho se nebála...

„Něčeho se bát znamená připouštět si možnost porážky. Nedovol strachu vstoupit do tvého srdce, dítě.“ Anna dobře pochopila poučení svého otce...

Teď, když jsem ji měla před sebou, jsem ji musela naučit opačnému: „Netrvej na svém za každou cenu“, protože teď na tom závisel její život. To nikdy nebyla moje životní zásada, naučila jsem se to právě teď, při vzpomínce na hrůzný Karaffův sklep a smrt jejího drahého otce... Anna byla poslední vědmou naší rodiny a musela přežít za každou cenu, aby mohla přivést na svět potomky, kteří by pokračovali v tom, co tak úzkostlivě chránila naše rodina po mnoho století. Anna musela přežít. Za každou cenu... kromě zrady.

„Maminko, prosím, nenechávej mě s ním!... Je velmi špatný člověk! Já ho VIDÍM. Je strašný!“

„Ty... co?! Ty ho můžeš VIDĚT?!“ Anna postrašeně kývla. Byla jsem tak ohromená, že jsem ji svým výrazem vydělala. „A můžeš se dostat přes jeho obranu (záštitu)?“

„Anna znovu přisvědčila. Zůstala jsem ohromeně stát. Jak to mohla udělat??? Ale to teď nebylo důležité. Důležité bylo, že aspoň jeden z nás ho mohl VIDĚT. A to dávalo možnost nad ním zvítězit.“

„Můžeš se podívat do jeho budoucnosti? Můžeš?! Řekni mi, slunce moje, zničíme ho?!... Řekni mi to, Aničko!“

Třásla jsem se vzrušením – toužila jsem slyšet, že Karaffa umře, chtěla jsem ho vidět poraženého!!! Ó, jak jsem po tom toužila!... Kolik dní a nocí jsem vymýšlela fantastické plány, jeden šílenější než druhý, jen abych očistila Zemi od té krvelačné bestie!... Ale nic mne nenapadlo, nemohla jsem číst jeho černou duši. A teď to konečně přišlo, moje malá mohla VIDĚT Karaffu! Objevila se naděje. Mohly jsme ho zničit ve dvojici, když spojíme své vědmí síly!

Ale radovala jsem se předčasně... Anna lehko přečetla moje radostné myšlenky a smutně potřásla hlavou:

„My ho neporazíme, maminko... To on nás všechny zničí. Mnoho nám podobných. Před ním nebude záchrany. Promiň, maminko... po hubených tvářičkách se jí koulely hořké slzy.“

„Ale no tak, moje malá, to přece není tvoje vina, že vidíš něco jiného, než bychom si přály! Uklidni se, slunce moje. Přece se nevzdáme, že?“

Anna přikývla.

„Poslouchej mne, děvenko...“ jemně jsem uchopila dcerku za křehké ramínko a co možná nejlaskavěji zašeptala: „Ty musíš být velmi silná, nezapomeň! Nemáme jinou volbu – my všichni budeme bojovat, ale už jinými silami. Ty půjdeš do toho kláštera. Pokud se nemýlím, žijí tam úžasní lidé. Jsou takoví, jako jsme my. Ale ještě mnohem silnější. Bude ti s nimi dobře. A já zatím vymyslím, jak tomu člověku utéct. Tomu papeži... Slibuji, že něco vymyslím. Přece mi věříš, ne?“

Malá zase přikývla. Její kouzelné veliké oči se topily v potocích slz... Ale Anna plakala mlčky... hořkými, těžkými, dospělými slzami. Byla velmi smutná. A velmi opuštěná. A já jsem s ní nemohla zůstat, abych ji uklidnila...

Země mi zmizela pod nohama, upadla jsem na kolena, objala svou drahou dcerku a hledala v ní klid. Byla krůpěj živé vody, po které toužila moje duše zmučená osaměním a bolestí! Teď zase Anna hladila moji unavenou hlavu svou malou ručkou, něco mi tichounce šeptala a hýčkala mne. Opravdu, byly jsme velmi smutná dvojice, snažící se vzájemně podepřít aspoň na okamžik ve svém těžkém údělu.

„Viděla jsem otce... viděla jsem, jak umíral... bylo to tak smutné, mami. On nás všechny zničí, ten děsný člověk... Co jsme mu udělali, maminko? Co od nás chce?“

Anna byla nedětsky vážná, mně se chtělo ji uklidnit, říct, že to není pravda (skutečnost), všechno bude v pořádku, říct jí, že ji zachráním! Ale byla by to lež a obě jsme to věděly.

„Nevím, drahoušku... myslím, že jsme se mu náhodou dostali do cesty a on je z těch, kdo smetou všechno co mu překáží... A navíc, zdá se mi, že my víme a umíme to, za co papež ochotně obětuje všechny, včetně své nesmrtelné duše, jen aby to dostal.“

„A co to chce, maminko?“ obrátila na mne Anna své uplakané oči.

„Nesmrtelnost, drahoušku... Jen nesmrtelnost. Ale bohužel nechápe, že se nedá získat jenom proto, že to chce. Člověku se jí dostane, jen pokud si ji zaslouží, jen když VÍ, co není dáno druhým, a využívá toho ve prospěch ostatních lidí. Pokud se Země jeho zásluhou stane lepším místem.“

„A k čemu mu to bude, maminko? Vždyť nesmrtelnost je – když člověk musí žít velmi dlouho? To je přeci moc složité (těžké), ne? I za svůj krátký život uděláme tolik chyb, které se pak snažíme napravit nebo vykoupit, ale nejde to... Proč si ON myslí, že jemu bude dovoleno nakupit jich ještě mnohem více?“

Anna mne překvapovala!... Kdy se moje malá dcerka naučila myslet tak dospěle?... Pravda, život k ní nebyl vždy přívětivý a snadný, ale tím spíš Anna vyžrávala velmi rychle, což mne těšilo a zároveň děsilo... Radovala jsem se, že

je každým dnem silnější, a současně se bála, že dospěje příliš brzo a stane se úplně samostatnou a nezávislou. A pro mne už bude těžké na ni působit a opravit ji, pokud udělá chybu. Vždy brala velmi vážně své povinnosti vědmy, celým srdcem milovala život a lidi a byla velmi hrdá na to, že jednou jim bude moci pomáhat stát se šťastnějšími a jejich duším být čistší a krásnější.

Až teď se Anna setkala se skutečným Zlem..., které jí bezohledně vpadlo do dosud křehkého života, zničilo vše milovaného otce, mne uvěznilo a hrozilo zničením jí samé... A já jsem si nebyla jistá, jestli bude mít dost sil k osamocenému boji, pokud v rukou Karaffy zahyne celá rodina...

Vyměřený čas uletěl velmi rychle. Na prahu stál usmívající se Karaffa...

Naposledy jsem objala svou milovanou dcerku, věděla jsem, že ji velmi dlouho neuvidím. A možná ji neuvidím už nikdy... Anna odjede do neznáma a mohla jsem jen doufat, že Karaffa ji skutečně chce vyučit pro své šílené plány, protože v tom případě by jí aspoň na čas nic nehrozilo. Dokud bude v Meteoru.

„Potěšilo vás setkání, madonno?“ zeptal se Karaffa s hranou srdečností.

„Děkuji vám, Vaše Svatosti. Ano, velmi. Ale dala bych přednost tomu sama učit a vychovávat svoji dceru, jak bývá zvykem v normálním světě, a ne svěřit ji neznámým jen proto, že vy s ní máte nějaké své plány. Nezdá se vám, že je to už dost bolesti na jednu rodinu?“

„Záleží na tom, o jakou rodinu jde, Izidoro!“ usmál se Karaffa. „Znovu – je rodina a RODINA. A vaše bohužel patří do té druhé kategorie. Jste příliš silní a cenní, abyste si jen tak žili a nezaplatili za svoje schopnosti. Nezapomeňte, moje „velká vědmo“, že všechno v tomto životě má svoji cenu, za vše se musí platit bez ohledu na to, jestli se vám to líbí nebo ne. A vy bohužel musíte zaplatit velmi drahο. Ale nebudeme dnes mluvit o špatných věcech! Zažila jste přeci nádherný okamžik, ne? Nashledanou, madonno. Slibuji, že to bude velice brzo.“

Zatrnulo mi... Jak dobře jsem znala tato slova!... Jak často mne tato hořká pravda provázela v mém kratičkém životě, nemohla jsem uvěřit, že ji ještě od někoho uslyším. Skutečně, bylo jisté, že všichni zaplatí, ale ne všichni dobrovolně. A ještě nikdy ta cena nebyla tak vysoká...

Stella se na mne udiveně podívala, když si všimla mého velkého překvapení. Ale pokynula jsem jí, že je všechno v pořádku, a po krátké odmlce Izidora pokračovala ve vyprávění.

Karaffa odešel i s mojí maličkou. Okolní svět potemněl a moje rozbolavělé srdce plnil kapku po kapce černočerný smutek. Budoucnost byla hrozivá. Nebyla v ní žádná naděje, nebylo možno doufat v to, že po této těžké době bude zase líp.

Velmi dobře jsem věděla, že nebude... pro nás to nebude „pohádka se šťastným koncem“...

Ani jsem si nevšimla, že se sešeřilo, stále jsem seděla u okna, pozorovala holuby na střeše a přehrabovala se ve svých smutných myšlenkách. Úniku nebylo. Karaffa režíroval toto „představení“ a jen ON rozhodoval, kdy se přetrhne číkoliv život. Neměla jsem sílu odolávat jeho nástrahám, i když bych je teď mohla s Anninou pomocí předvídat. Budoucnost mne děsila a nutila ještě úporněji hledat byt' jen malou skulinku k úniku z této pasti, v níž uvízly naše životy.

Najednou se přímo přede mnou vzduch zatetelil zelenkavým jiskřením. Zpozorněla jsem v očekávání nového Karaffova „překvapení“ Ale nic špatného se nestalo. Zelená energie houstla, vlnila se a formovala v lidskou bytost. Za několik sekund přede mnou stál velmi hezký mladý člověk... byl oděn do bílé krásné tuniky a opásán červeným širokým opaskem. Šedé oči neznámého zářily dobrotou a budily ve mně důvěru, přestože jsem ho neznala. A já jsem uvěřila... Když to pocítil, řekl:

„Zdravím tě, Izidoro! Jmenuji se Sever. Vím, že si mne nepamatuješ.“

„Kdo jsi, Severe?... A proč bych si tě měla pamatovat? Už jsme se někdy potkali?“

Překvapení bylo matoucí – buď se snažíš vzpomenout na něco, co se nikdy nestalo... ale cítíš, že to odněkud dobře znáš.

„Bylas ještě příliš malá, než aby sis mne mohla pamatovat. Tvůj otec mne k vám jednou přivedl, já jsem z Meteory...“

„Ale já jsem tam nikdy nebyla! Chceš říct, že mi to nikdy neřekl?“ vyhrkla jsem udiveně.

Neznámý se usmál a ten úsměv mne najednou uklidnil a zahřál, jako bych najednou našla dávno ztraceného starého přítele. Věřila jsem mu všechno, co řekl.

„Musíš utéct, Izidoro! On tě zničí. Ty mu nemůžeš odolat, je silnější. Přesněji, silnější je to, co dostal, bylo to dávno.“

„Máš na mysli něco jiného než jeho Ochranu? Kdo jen mu to mohl dát?“

Šedé oči potemněly smutkem.

„My jsme mu nic nedali. Dal mu to náš Host. On nebyl odsud, ukázalo se bohužel, že je ČERNÝ“

„Ale vždyť VIDÍTE!!! Jak jste to mohli dopustit?! Jak jste ho mohli přijmout do svého „zasvěceného kruhu“?...“

„On našel nás. Stejně jak nás našel Karaffa. Neodmítali jsme ty, kteří nás byli schopni najít. Obyčejně to nebyli „nebezpeční“... Udělali jsme chybu.“

„A víte, jakou strašnou cenu platí lidé za vaši „chybu“? Víte, kolik životů odešlo do nebytí v nesnesitelných mukách a kolik ještě odejde?... Odpověz, Severe!“

Byla jsem rozzuřená – oni to všechno nazývali jenom chybou!!! Záhadný „dárek“ Karaffovi byl „chybou“, která ho učinila neporazitelným! A bezmocní

lidé za to museli platit! Můj ubohý muž a možná i moje drahá holčička za to musí zaplatit!... A oni to považují jenom za CHYBU???

„Prosím tě, nezlob se Izidoro. Těm už nepomůžeš... To se stalo už dřív. Vždyť nejsme bohové, ale lidé... Taký máme právo se zmýlit. Chápu tvou bolest a hořkost... Moje rodina taky zahynula následkem něčí chyby. Mnohem menší, než je tato. Prostě tentokrát padl čísi „dárek“ do velmi nebezpečných rukou. Zkusíme to nějak napravit. Ale teď to nejde. Musíš utéct. Nemáš právo zahynout.“

„Ne, Severe, mylíš se! Mám právo na cokoli, co mi pomůže zbavit Zemi toho netvora!“ vykřikla jsem rozrušeně.

„Nepomůže. Bohužel, nic ti nepomůže, Izidoro. Uteč. Pomohu ti vrátit se domů... Už jsi tady prožila celou svou Sudbu, ty se MŮŽEŠ VRÁTIT DOMŮ.“

„Kde je můj Domov?“ zeptala jsem se udiveně.

„Je to daleko. V souhvězdí Orion je hvězda s kouzelným jménem Asta. To je tvůj Domov, Izidoro. Stejně jako můj.“

Zírala jsem na něj neschopna uvěřit, tím méně pochopit takovou podivnou věc. Nemohla jsem to ve své rozpálené hlavě přiřadit k žádné známé realitě a zdálo se mi, že začínám šilet stejně jako Karaffa... Ale Sever byl reálný a už jsem neměla pochybnosti o jeho pravdomluvnosti. Když jsem se trochu vzpamatovala, zeptala jsem se ho:

„Jak se stalo, že vás Karaffa našel? Má snad Dar?“

„Ne, Dar nemá. Má Rozum (inteligenci), který umí velkolepě používat, a s jeho pomocí nás našel. Četl o nás v nějakém starém letopisu, který získal kdoví kde. Ale je velmi vzdělaný, věř mi. Má nějaký ohromující zdroj, ze kterého čerpá své vědomosti, ale já nevím (ne vedaju), jak k němu přišel a kde ho má, abych ho mohl zneškodnit.“

„O, neboj se! Za to já o něm vím (vedaju) moc dobře! Znáám jeho „zdroj“!... Je to jeho podivná knihovna, do které ukládá nejstarší rukopisy v nescíslném množství. Myslím, že kvůli nim chce Karaffa dlouhý život.“ Zaplavil mne hluboký smutek a chtělo se mi usedavě plakat jako dítě. „Jak ho zničíme, Severe? On nemá právo žít na Zemi! Je to příšera, která odnese ještě miliony životů, jestli ho nezastavíme! Co máme udělat?“

„Ty nic, Izidoro. Ty musíš utéct. My najdeme způsob, jak se ho zbavit. Potřebujeme jen víc času.“

„A zatím budou umírat nevinní lidé! Ne, Severe, uteču, jen pokud nebudu mít jinou volbu. Dokud on existuje, budu bojovat. I když není naděje na vítězství. Přivezou k vám moji dceru, ochraňuj ji. Já ji nemohu chránit...“

Jeho zářící postava se stávala průzračnou a začala mizet.

„Ještě se vrátím, Izidoro,“ zaševelil ještě laskavý hlas.

„Promiň, Severe...“,“ zašeptala jsem.

„Ale jak to?“ vykřikla Stella. „Ty ses ani nezeptala, ze které planety pocházíš?!.. Tebe to snad nezajímalo?!..“

Popravdě, měla jsem na jazyku to samé! Její bytost přišla z vesmíru (z vnějšku) a ji to vůbec nezajímalo! Do jisté míry ji chápu, byla to pro ni příšerná doba a měla smrtelný strach o své milované, které si přála zachránit. A Domov, ten bylo možné najít později, až nebude mít jinou možnost než útek...

„Ne, drahoušku, ne že by mne to nezajímalo, nezeptala jsem se proto, že to nebylo tak důležité jako to, že umírali úžasní lidé. A umírali v příšerných mukách, která měl na svědomí jeden jediný člověk. Ten neměl právo existovat na naší Zemi. To bylo nejdůležitější. Všechno ostatní se dalo odložit.“

Stella se začervenala studem za svůj brept a tichounce zašeptala:

„Prosím tě, promiň, Izidoro...“

Izidora se zase ponořila do své minulosti a pokračovala ve svém úžasném příběhu...

Sotva Sever zmizel, zavolala jsem v duchu svého otce, ale z nějakého důvodu neodpovídal. To mne trochu zarazilo, ale neočekávala jsem nic špatného a zkusila to znova, ale marně...

Řekla jsem si, že nebudu jítřit svou představivost a nechám otce chvíli na pokoji, a oddala jsem se sladkobolným vzpomínkám na nedávnou Anninu návštěvu.

Dosud jsem si pamatovala vůni jejího křehkého těla, měkkost jejích hustých černých vlasů a neobyčejnou smělost (odvahu) s jakou brala má úžasná dvanáctiletá dcerka svůj zlý osud. Byla jsem na ni nevýslovně hrdá! Anna byla bojovnicí a věřila jsem, že kdyby na to přišlo, bude bojovat do konce, do posledního dechu.

Ještě jsem nevěděla, jestli se mi podaří ji zachránit, ale umínila jsem si, že udělám vše, co bude v mých silách, abych ji dostala ze zatnutých pracek krutého papeže.

Karaffa se vrátil po několika dnech, něčím velmi nazlobený a úsečný. Jen mi ukázal rukou, abych šla s ním. A já jsem šla.

Prošli jsme několika chodbami a ocitli se v malé kabinetu, který (jak jsem se dozvěděla později) byl jeho doupětem a velmi zřídka někoho pozval.

Karaffa mi mlčky pokynul k židli a usadil se proti mně. Jeho mlčení bylo zlověstné a nevěstilo nic dobrého, jak jsem už věděla z vlastních trpkých zkušeností. Po setkání s Annou a po neočekávaném setkání se Severem jsem neomluvitelně oslabila svou obvyklou ostražitost a na následující úder jsem nebyla připravená...

„Nemám čas na zdvořilosti, Izidoro. Budete odpovídat na moje otázky, nebo to někdo těžce odnese. Tak vám radím odpovídat!“

Karaffa byl zlý a podrážděný, odporovat mu v tomto rozpoložení by bylo

čisté šílenství.

„Budu se snažit, Vaše Svatosti. Co chcete vědět?“

„Vaše MLÁDÍ, Izidoro? Jak jste k němu přišla? Vždyť vám je třicet osm let a vypadáte na dvacet a neměníte se. Kdo vám dal vaše mládí? Odpovězte!“

Nemohla jsem pochopit, co Karaffu tak rozzuřilo. Za celou dlouhou dobu, co se známe, nikdy nekřičel a jen zřídka nad sebou ztrácel kontrolu. Teď ke mně mluvil rozběsněný člověk, který se neovládal a který byl schopen všeho.

„Odpovězte, madonno! Nebo vás potká další velmi nepříjemné překvapení.“

Z takové představy mi vstávaly vlasy na hlavě... Věděla jsem, že se nemohu vyhnout odpovědi. Něco Karaffu velice rozzlobilo a nesnažil se to tajit. Na hru nepřistoupí a výmluvy nepřijme. Musela jsem odpovědět a doufala jsem, že přijme polopravdu...

„Jsem z rodiny vědem, Svatosti, v současnosti jsem nejsilnější z nich. Mládí jsem zdělila, nežádala jsem o ně. Stejně jako moje matka, babička a celá linie vědem v mém rodu. Musel byste být jedním z nás, Vaše Svatosti, abyste je taky měl. A ještě mít potřebné kvality, být toho hoden.“

„Mlč, Izidoro! Znal jsem lidi, kteří sami dosáhli nesmrtelnosti! Nenarodili se s ní. To znamená, že existuje cesta, jak jí dosáhnout. A vy mi ji ukážete, to mi věřte!“

Měl absolutní pravdu... cesty byly. Ale nechtěla jsem mu je odhalit ani za nic. Za nic na světě.

„Promiňte, Vaše Svatosti, ale nemohu vám dát to, co sama nemám. Je to nemožné, já to neumím. Ale myslím, že váš Bůh by vám daroval věčný život na naší hříšné zemi, pokud by usoudil, že si ho zasloužíte, nemám pravdu?“

Karaffa zrudl a žhnul zlem jak útočící zmije:

„Myslel jsem, že to umíte, Izidoro! No co, nedá mi moc námahy vás zlomit, až uvidíte, co jsem pro vás připravil...“

Chňapl mne za ruku a vlekl do svého děsivého sklepa. Nestihla jsem se ani trochu vylekat a už jsme byli u známých železných dveří, za kterými nedávno krutě zahynul můj nešťastný umučený muž, můj drahý Girolammo. Najednou mne přepadla strašná předtucha, zmrazující duši a mozek – otec!!! Proto neodpovídal na má opakovaná volání! Určitě ho chytil a mučil v tom sklepe předě mnou, který byl prosycený bestialitou, cizí krví a bolestí pro jakýkoli důvod!

„Ne, jenom to ne! Prosím, jen to ne!“ křičela jak zvíře moje raněná duše. Ale já už jsem věděla, co se stalo... „Pomozte mi někdo!!! Pomozte!!“... Ale nikdo mne neslyšel...a nepomáhal...

Těžké dveře se otevřely. Přímou na mne hleděly šedé oči plné nekonečné nelidské bolesti... Uprostřed známé místnosti páchnoucí krví seděl na železném ostnatém křesle můj krvácející milovaný otec...

Byla to hrozná rána!.. Divoce jsem vykřikla „Ne!“ a ztratila jsem vědomí.

**Poznámka: nepleťte si prosím s řeckým komplexem klášterů Meteora. Meteora znamená řecky „visící ve vzduchu“, což plně charakterizuje udivující vzhled klášterů, které jak růžové houby visí na nejvyšších vrších podivných hor. První klášter byl postaven přibližně před 900 lety. Od 12. do 16. století jich vyrostlo 24. Do současnosti se dochovalo jen šest klášterů, které dosud dráždí obrazotvornost turistů.*

Turisté však nevědí jeden detail. V Meteore existuje ještě jeden klášter, kam se zvědavci nepouštějí. Byl postaven (a byl vzorem pro ostatní) jedním fanatikem, který studoval ve skutečné Meteore a byl z ní vyhnán. Zanevřel na celý svět a rozhodl se postavit si vlastní Meteoru a přijímat tam stejně postižené jako on a vést tam osamělý život. Jak se mu to podařilo není známo. Ale od těch dob se v jeho Meteorě scházejí jednou v roce v určitý den k tajným schůzkám zednáři a stále to pokračuje.

Kláštery: Grand (velký) Meteoron, Russano, Agios Nikolas, Agia Trios, Agias Stefanos, Varlaam se nacházejí nedaleko od sebe.

Fotografie: <http://www.levashov.info/About-Svet/about-17.html> (dole na stránce).

37. Izidora – 3. Meteora

Probudila jsem se v děsivém studeném sklepe, silně prostoupeném pachem krve a smrti...

Oněmělé tělo nevnímalo a tupě bolelo, ani v nejmenším si nepřálo „procitnout“... A Duše se s lehkostí ptáčka vznášela v jasném světě vzpomínek, vyvolávajíc z paměti milované tváře ze dnů plných štěstí, kdy do našeho života ještě nenahlédal smutek a kdy v něm nebylo místa pro zármutek a bolest... V onom překrásném „opuštěném“ světě ještě žil můj báječný manžel Girolamo... zaplavoval mě zvonivý smích malé Anny... tam se na mne po ránu laskavě usmívala moje milá, něžná maminka... Tam mne trpělivě učil moudrosti Života můj dobrý otec... Tento svět byl šťastný, slunečný a má rozervaná duše odlétala pryč, dál a dál... aby se nikdy nevrátila zpět...

Jenže zlá realita mne, kdoví proč, neopouštěla... Nelítostně dorážela na můj horečnatě pracující mozek, násilně se dožadovala návratu „domů“. Pozemský svět volal o pomoc... Karaffa žil... A dokud on dýchal – nemohlo být v našem světě radosti a světla.

Byl čas vrátit se domů...

Zhluboka jsem se nadechla a konečně ucítila své ztuhlé fyzické tělo – do

něhož se neochotně, kousek po kousku, navracel život... Zbývalo pouze sebrat odvalu...

V místnosti, kde jsem se nacházela, vládlo tíživé, ohlušující ticho. Seděla jsem v hrubém dřevěném křesle, bez pohybu, se zavřenýma očima, snažíc se „přítomným“ (pokud tam takoví byli) nedat najevo, že jsem procitla. Vše jsem velmi dobře cítila a slyšela a napjatě jsem se „rozhlížela“, snažíc se zjistit, co se kolem děje.

Potichoučku přicházejíc k sobě, začínala jsem si vzpomínat na minulost a najednou jsem velmi jasně uviděla, CO bylo skutečným důvodem pro mou náhlou a hlubokou extázi!..

Ledová hrůza ostře zachvátila znehybnělé srdce, aniž by mu umožnila plně se probudit!..

Otec!.. Můj ubohý dobrý otec je ZDE!!! V tomto strašlivém krvavém sklepení – děsivém doupěti určeném smrti... Následoval Girolama... Umíral. Karaffova zlověstná past se zaklapla, pohlcujíc jeho čistou Duši...

Bála jsem se uvidět nejhorší, ale přesto jsem sebrala unikající odvalu a pozvedla hlavu...

První, co jsem uviděla přímo před sebou, byly černé Karaffovy oči planoucí hlubokým zájmem... Otec v mučírně nebyl.

Karaffa stál, zkoumavý zrak soustředěně zabodnutý do mé tváře, jako by se snažil přijít na to, co se skutečně odehrává v mé utrpením zmrzačené duši... Jeho inteligentní, štíhlý obličej k mému velkému překvapení vyjadřoval upřímné nadšení(!), které se mi ale zřejmě nechystal ukazovat... Když upozoroval, že jsem se probudila, Karaffa okamžitě „nasadil“ svou lhostejnou masku a s úsměvem „laskavě“ pronesl:

„Copak, Izidoro! Pročpak všechny děsíte? Nikdy jsem si nemyslel, že můžete být tak nervózní!..“ a potom, nevydržev, dodal: „Jak jste krásná, madonno!!!.. I když se nacházíte v tak hlubokém bezvědomí...“

Hleděla jsem na něj neschopna cokoli odpovédět a v mém poraněném srdci se šířil divoký poplach... Kde byl otec? Co s ním Karaffa učinil?! Byl vůbec ještě naživu? Sama jsem to nedokázala vidět, jakmile mi realitu zastřely emoce, schopnost vidět mne opouštěla. Ale Karaffy jsem se ptát nechtěla, stejně jako jsem si nepřála poskytnout mu sebemenší potěšení. Stejně – něco změnit už nebylo možné. A byla jsem si jistá, že Karaffa si neodepře radost mne o tom, co se ještě mělo stát, informovat. Proto jsem dávala přednost vyčkávání.

Karaffa již byl zase sám sebou – sebejistým a „pichlavým“... Po jeho nedávné „uchvácenosti“ a „soucitu“ nezbylo ani stopy. Myslím, že to byl nejpodivnější, nejnevypočitatelnější člověk na světě. Jeho nálada se dramaticky měnila během několika sekund a po nejlichotivějším komplimentu mohla následovat nejkratší cesta do rukou kata. Byl výjimečný ve své nepředvídatelnosti a velmi dobře to věděl...

„Madonno Izidoro, cožpak jste zapomněla mluvit? Promiňte, ale vědmy vašeho „rozletu“ musejí být silnější! Nakolik jsem pochopil, vy jste jejich – Bojovník? Jak jste se tedy mohla tak snadno chytit na prosté „lidské“ emoce?.. Vaším rozumem je srdce, Izidoro, a to je pro tak silnou vědmu nepřijatelné!.. Cožpak vy sami, nadaní Darem, neříkáte: „Buď sám a zachovávej odstup, dokud probíhá válka. Nepouštěj své srdce na „bitevní pole“ – jinak tě zničí“. Není to vaším příkázáním, Izidoro?

„Máte naprostou pravdu, Svatosti. Ale to ještě neznamená, že s ním plně souhlasím. Láska k člověku nebo lidstvu může někdy na „bitevním poli“ vykonat zázraky, nemyslíte? I když, odpusťte mi mou naivitu, úplně jsem zapomněla, že takové pocity jsou vám sotva známe... Ale jak velmi dobře si pamatujete naše příkázání, Vaše Svatosti! Doufáte, že se ještě někdy vrátíte do Meteory?.. Vždyť ten, kdo vám poskytl svůj „dárek“, už tam dávno není. Meteora ho vyhnala tak, jako vyhnala i vás... Není to tak, Svatosti?

Karaffa smrtelně pobledl. Všechna jeho obvyklá arogance se najednou začala vytrácet a on náhle vypadal vnitřně bezbranný a „obnažený“. Zdálo se, že zoufale hledá slova, a nemůže je najít. Čas se zastavil. Nebezpečná chvíle – něco se každým okamžikem muselo stát... Každou buňkou svého těla jsem cítila, jak v něm zuří bouře „černého“ hněvu smíšeného se strachem, který by u Karaffy sotva kdo očekával. Čeho se mohl obávat tento všemocný, zlý člověk?..

„Odkud to víte, Izidoro? Kdo vám to mohl povědět?!“

„Jsou „přátelé“ a PŘÁTELÉ, jak rád říkáte, Vaše Svatosti!..“ odpověděla jsem, záměrně ho popichujíc. „Právě tito PŘÁTELÉ mi pověděli vše, co jsem o vás chtěla vědět. Pouze pro získání poznatků, které nás zajímají, používáme jiné metody než vy – mé druhy nebylo třeba mučit, sami mi s radostí vše řekli... A věřte, je to tak mnohem příjemnější! Pokud vás ovšem neokouzluje samotné mučení, samozřejmě... Zdálo se mi, milujete pach krve, Svatosti?..“

Jak jsem přicházela víc a víc k sobě, cítila jsem, jak se postupně navrací i můj bojový duch. Nebylo co ztratit... Nesnažila jsem se být příjemná – Karaffu to ale neznepokojovalo. Toužil po jediném – získat odpovědi na své otázky. Na ostatním nezáleželo. Snad kromě jediného – mého plného podrobení se mu... Ale velmi dobře věděl, že to se nestane. Takže jsem neměla potřebu být zdvořilou. A abych byla upřímná, způsobovalo mi to opravdovou radost...

„Vás nezajímá, co se stalo s vaším otcem, Izidoro? Vždyť ho tolik milujete!“

„Milujete!!!“... neřekl – „milovala“! To znamená, že otec zatím žije! Snažila jsem se nedat najevo svou radost a jak neklidněji jsem mohla, odvětila jsem:

„Stejně ho zabijete! A stane-li se to dříve nebo později, už nemá žádnou hodnotu, Svatosti...“

„Jak se myslíte, drahá Izidoro!.. Pro každého, kdo se dostane do sklepení

inkvizice, to má veliký význam! Ani nemáte představu, jak veliký...”

Karaffa už byl zase „Karaffou“, důmyslným mučitelem, který, aby dosáhl svého cíle, byl připraven s velkou radostí přihlížet nejkrutějšímu mučení, nejhorší bolesti druhých...

Se zájmem hazardního hráče se teď snažil objevit alespoň nějakou skulinu v mé bolestí zmučené mysli, ať už jí bude strach, hněv nebo dokonce láska – to pro něj nemělo žádný význam... Prostě chtěl udeřit, a který z mých pocitů mu pro to otevře „dveře“ – už bylo druhořadé...

Ale já jsem se nepoddávala... Zjevně mi pomáhala má věhlasná „trpělivost“, která bavila všechny kolem ještě v době, kdy jsem byla dítětem. Otec mi kdysi vyprávěl, že jsem byla nejtrpělivějším dítětem, jaké s matkou kdy viděli a které nebylo možno téměř ničím rozzlobit. Když ostatní v nějaké věci úplně ztratili trpělivost, já jsem říkala: „Nic se neděje, všechno bude dobré, je potřeba jenom chvíličku počkat“... Věřila jsem v pozitivní i tehdy, když v to již nikdo jiný nevěřil. A právě tuto mou vlastnost Karaffa, při všech svých velkých vědomostech, zřejmě neznal. Proto nesnášel můj podivný klid, který neměl žádnou oporu v současnosti, ale který byl dán právě mou nevyčerpatelnou trpělivostí. Zkrátka, nemohla jsem dopustit, aby, konaje nám takové nelidské zlo, si ještě i vychutnával naši hlubokou, skutečnou bolest.

I když, abych byla naprosto upřímná, některé skutečnosti v Karaffově jednání jsem si stále ještě nedokázala pořádně vysvětlit...

Na jedné straně – zdálo se, že byl skutečně nadšen mými neobvyklými „talenty“ a také ho vždy uchvacovala má „proslavená“ přirozená krása, což prozrazoval žár v jeho očích pokaždé, kdykoli jsme se setkali. Ale současně Karaffu z nějakého důvodu dokázala velmi rozčarovat jakákoli nedokonalost, kterou ve mně náhodně objevil, a opravdu ho rozzuřila jakákoli má slabost nebo také sebemenší chybička, kterou se mi čas od času stejně jako kterémukoli jinému člověku podařilo udělat... Někdy se mi dokonce zdálo, že jsem nechtěně porušila nějaký, jím samým a pro sebe vytvořený, neexistující ideál...

Kdybych ho tak dobře neznala, možná bych byla nakloněna uvěřit, že tento nepochopitelný a zlý člověk mne svým velmi osobitým způsobem miluje...

Ale jakmile můj vyčerpaný zmučený mozek dospěl k takovému závěru, okamžitě jsem si připomínala, že se pořád jedná o Karaffu! Karaffu, který nemá uvnitř žádné čisté nebo opravdové city!.. Tím víc takové jako Láska. Když už, jeho cit se spíše podobá citu vlastníka, který si našel drahou hračku a přeje si znát, co je uvnitř. A pokud na hračce objeví sebemenší chybu – je téměř okamžitě připraven vrhnout ji přímo do ohně...

„Umí vaše duše opustit tělo během života, Izidoro?“ přerušil mé smutné myšlenky další neobvyklou otázkou.

„Samozřejmě, Vaše Svatosti! Je to to nejjednodušší, co může udělat každý vedun. Proč vás to zajímá?“

„Váš otec to používá, aby se vyhnul bolesti...“ pronesl Karaffa zamyšleně. „Běžné mučení proto u něj nemá smysl. Ale já najdu způsob, jak jej přimět mluvit, i když to bude trvat déle, než se čekalo. On ví velmi mnoho, Izidoro. Myslím, že ještě mnohem víc, než si dovedete představit. Neodhalil vám ani polovinu!... Nechtěla byste znát zbytek?!“

„Proč, Vaše Svatosti?!..“ snažila jsem se skrýt svou radost ze slyšeného a pronesla jsem tak klidně, jak jen bylo možné: „Pokud mi něco neodhalil, znamená to, že pro mne ještě nenastal čas to znát. Předčasné poznání je velmi nebezpečné, Vaše Svatosti – může stejně dobře pomoci jako zabíjet. Proto je třeba velká obezřetnost. Myslím, že to musíte vědět, vždyť i vy jste se nějaký čas učil tam, v Meteore?“

„Nesmysl!!! Já – jsem připraven na všechno! Tak dávno už jsem připraven, Izidoro! Tito blázni prostě nevidí, že potřebuji jen Poznání (Znalosti), a dokážu mnohem víc než ostatní! Možná i víc než oni sami!..“

Karaffa byl děsivý ve své „ŽÁDOSTIVOSTI“ a já jsem pochopila, že pro to, aby získal potřebné znalosti, smete JAKÉKOLI překážky stojící mu v cestě... Ať už to budu já, můj otec nebo dokonce malá Anna, on dosáhne zamýšleného, „vytluče“ to z nás, neohlížeje se na nic. Očividně i dříve se domáhal všeho, na co se zaměřil jeho nenasytný mozek, včetně své současné vlasti a návštěvy Meteory a pravděpodobně mnohých, mnohých dalších, což jsem raději ani nechtěla znát, abych definitivně neztratila naději ve vítězství nad ním. Karaffa byl opravdu nebezpečný pro lidstvo!.. Jeho svrchovaná „víra“ ve vlastní „genialitu“ převyšovala jakékoli obvyklé normy nejvyššího existujícího sebevědomí a děsila svou neúprosností, když se věc dotýkala něčeho jím „vytouženého“...

Abych ho trochu zchladila, najednou jsem začala „tát“ přímo před jeho „svatým“ pohledem a během okamžiku jsem úplně zmizela... Byl to dětský trik nejjednoduššího „závanu“, jak jsme nazývali okamžitý přesun z jednoho místa na druhé (teleportaci), ale na Karaffu to muselo zapůsobit „osvěžujícím“ způsobem. Nemýlila jsem se... Když jsem se za minutu vrátila nazpátek, jeho ohromená tvář vyjadřovala naprostý zmatek, který, jsem si jista, se podařilo zahlédnout jen nemnohým. Nevydržela jsem déle tento zábavný obrázek a z duše se rozesmála.

„Známe mnoho triků, Vaše Svatosti, ale jsou to jen triky. POZNÁNÍ – je něco zcela jiného. Je to – zbraň a je velmi důležité, do jakých rukou se dostane...“

Ale Karaffa mne neposlouchal. Byl jako malé dítě otřesen tím, co právě uviděl, a hned to chtěl pro sebe!.. Byla to nová, neznámá hračka, kterou musel mít hned teď!!! Nemeškaje ani minutu!

Na druhou stranu však byl také velmi inteligentním člověkem, a přes touhu po něčem téměř vždy dovedl uvažovat. Doslova v okamžiku jeho pohled začat

temnět, rozšiřující se černé oči na mne zíraly s němou, ale velmi naléhavou otázkou a já jsem s uspokojením uviděla, že začal chápat skutečný význam jemu ukázaného malého „triku“...

„Znamená to, že jste po celou dobu mohla jednoduše „uniknout“?!.. Proč jste neodešla, Izidoro?!“ téměř nedýchaje, zašeptal Karaffa.

V jeho výrazu hořela jakási divoká, neskutečná naděje, očividně spojená se mnou... Ale podle způsobu, jakým jsem odpovídala, pochopil, že se zmýlil. A „železný“ Karaffa k mému velkému překvapení náhle ochabl!!! Na okamžik jsem si dokonce myslela, že se uvnitř něj cosi přetrhlo, jako by našel a hned zase ztratil něco pro něj opravdu životně důležitého, a možná do jisté míry i drahého...

„Vidíte, život není vždy tak jednoduchý, jak se nám zdá... nebo jak bychom jej chtěli vidět, Vaše Svatosti. To nejjednodušší se nám někdy zdá nejlepším a nejreálnějším. Ale bohužel, ne vždy je to pravdou. Ano, dávno jsem mohla uniknout. Ale co by se tím změnilo?.. Vy byste našel další „obdařené Darem“, ne tak silné jako já, ze kterých byste se také pokusil „vytlouct“ znalosti, které vás zajímají. A tito chudáci by neměli žádnou naději se vám postavit.“

„A vy myslíte, že ji máte?..“ otázal se Karaffa s jakýmsi bolestným soustředěním.

„Bez naděje je člověk mrtvý, Vaše Svatosti, nu a jak vidíte, já pořád ještě žiji. A dokud budu naživu – do poslední minuty mne uvnitř bude hrát naděje... Takové už jsme my – vědmy – zvláštní lidé, vidíte.“

„Myslím, že pro dnešek už bylo rozhovorů dost!“ zvolal nečekaně zle Karaffa. A aniž by mi dal čas se vystrašit, dodal: „Vás odvedou do vaší komnaty. Na brzkou shledanou, madonno!“

„A co můj otec, Vaše Svatosti? Chci být přítomna u toho, co se s ním stane. Bez ohledu na to, jak hrozné by to bylo...“

„Neobávajte se, drahá Izidoro, bez vás by to nebylo ani zdaleka tak „zábavné“! Slibuji, uvidíte všechno, a já jsem velmi rád, že jste takové přání projevila.“

Hezky se usmál, už se obrátil ke dveřím, ale najednou si na něco vzpomněl a zastavil se: „Řekněte, Izidoro, když „mizíte“, hraje nějakou roli, odkud se to děje?..“

„Nikoli, Vaše Svatosti. Vždyť přece neprocházím zdmi. Jednoduše se „rozpouštím“ na jednom místě, abych se ve stejnou chvíli na jiném objevila, pokud vám takové vysvětlení dá alespoň nějakou představu. Vše je velmi jednoduché, když víte, jak to udělat...“

Karaffa mne ještě okamžik hltal svýma černýma očima, potom se otočil na podpatku a rychle vyšel z komnaty.

Velmi dobře jsem chápala, proč položil poslední otázku... Ve stejné minutě, kdy uviděl, jak se mohu zvednout a jednoduše zmizet, si lámal svou pyšnou

hlavu, jak by mne pevněji někam „připoutal“. Ale svou odpovědí jsem ho připravila o klid a má duše se upřímně radovala z tohoto malého vítězství, protože jsem s jistotou věděla, že od toho okamžiku Karaffa nebude spát, jak se bude snažit vymyslet, kde by mne spolehlivěji ukryl.

Konečně, byly to jen zábavné okamžiky, odvádějící pozornost od strašné reality, ale pomáhaly mi se v Karaffově přítomnosti na okamžik uvolnit a neukazovat, jak hluboce a bolestivě mne ranilo to, co se stalo. Nesmírně jsem si přála najít východisko z naší beznadějné situace, přála jsem si to ze všech sil své zmučené duše! Jenže samotná touha zvítězit nad Karaffou nestačila. Musela jsem pochopit, co jej činilo tak silným, jaký to byl „dar“, který obdržel v Meteore a který jsem nemohla vidět. K tomu jsem ovšem potřebovala otce. Ten ale neodpovídal. Proto jsem se rozhodla zkusit, zda neodpoví Sever...

Ale ani on se mnou z nějakého důvodu nechtěl navázat kontakt. A tak jsem se rozhodla vyzkoušet něco, co jsem ukázala Karaffovi – projít „závanem“ do Meteory... Jenže tentokrát jsem neměla ponětí, kde se požadovaný klášter nachází... Byl to risk; pokud jsem neznala svůj „bod zhmotnění“, nemohla jsem se nikde „shromáždit“. To by znamenalo smrt. Ale stálo za to se o to pokusit, jestliže mám naději získat v Meteore alespoň nějakou odpověď. Proto, snažíc se příliš nemyslet na důsledky, jsem vykročila...

Naladěna na Severa, v duchu jsem si přikázala objevit se tam, kde se v daném okamžiku mohl nacházet. Ještě nikdy jsem nešla takto naslepo a velkou důvěru to mému pokusu samozřejmě nepřidávalo... Jenže kromě vítězství nad Karaffou nebylo nic důležitějšího. A proto stálo za to riskovat...

Objevila jsem se na okraji velmi strmé skalní stěny, která se „vznášela“ nad zemí jako obrovská pohádková loď... Okolo byly pouze hory, veliké i malé, zelenající se i holé skály, kdesi v dálce přecházející v kvetoucí louky. Hora, na níž jsem stála, byla nejvyšší a jediná, na jejímž vrcholu se místy držel sníh... Hrdě se tyčila nad ostatními jako třpytivý bílý ledovec, jehož základy v sobě skrývají neodhalené tajemství...

Čistý svěží vzduch až bral dech! Jiskřící a lesknoucí se v paprscích horského slunce pronikal hluboko do plic. Dýchalo se tak lehce a svobodně, jako by se do těla nevléval vzduch, ale úžasná životodárná síla. Chtělo se dýchat ji věčně!..

Svět se zdál krásným a slunečným! Jako by nikde nebylo smrti a zla, jako by nikde nestrádali lidé, jako by na zemi nežil strašlivý člověk jménem Karaffa...

Cítila jsem se jako ptáček připravený rozepnout svá lehká křídla a vznést se vysoko-vysoko do nebe, kde by se mne již žádné zlo nemohlo dotknout!..

Ale život se neúprosně vracel na zemi, tvrdou realitou připomínající důvody, pro které jsem sem přišla. Rozhlédla jsem se kolem – přímo za mémi zády se, hlazena větry, třpytící se ve slunci, tyčila sivá skála. A na ní... jako

rozptýlené bílé hvězdičky se pohupovaly rozkošné, veliké, nevídané květiny!.. Hrdě vystavující slunečním paprskům své bílé, jako voskové, ostře zakončené okvětní lístky se podobaly čistým chladným hvězdám, omylem spadlým z nebe na tuto šedivou, jednolitou skálu... Neschopna odtrhnout oči od jejich chladné, podivuhodné krásy, spustila jsem se na blízký kámen, nadšeně obdivujíc fascinující hru světél a stínů na oslnivě bílých, dokonalých květinách... Má duše blaženě odpočívala, žádostivě nasávajíc nádherný klid tohoto světlého, čarovného okamžiku... Okolo se vznášelo kouzelné, hluboké a laskavé ticho...

Stopy Bohů!!! Vzpomněla jsem si najednou! Tak se nazývaly ty nádherné květiny! Podle prastaré legendy, kterou mi velmi dávno vyprávěla má milovaná babička, Bohové přicházející na Zemi žili vysoko v horách, daleko od hlučících davů a lidských neřestí. V dlouhých hodinách přemítání o vznešeném a věčném se před lidmi halili závojem „moudrosti“ a výlučnosti... Lidé nevěděli, jak je najít. Pouze pár šťastlivcům se poštěstilo JE uvidět, ale tyto „šťastlivce“ už nikdy nikdo nespátlil a nebylo koho se zeptat na cestu k hrdým Bohům... Až jednou umírající voják, poražený, ale odhodlaný nevydat se nepřátelům živý, vystoupil vysoko do hor.

Život ho opouštěl, vytékaje posledními kapkami chladnoucí krve... Nablízku nebylo nikoho, aby se s nešťastným vojákem rozloučil, aby slzami smáčel jeho poslední cestu... Najednou však jeho pohled zachytil podivnou, nevídanou božskou krásu!.. Obklopovaly jej neposkvrněné, sněhobílé, podivuhodné květiny... Jejich kouzelná bělost zaplavovala duši, navracela uniklou sílu. Volala zpátky k životu... Nemaje sílu se pohnout, voják vnímal jejich chladné světlo a jeho osamělé srdce se otevíralo lásce. Najednou, přímo před jeho očima, se hluboké rány začaly uzavírat. Život se k němu navracel, silněji a intenzivněji nežli při narození. Pomalu vstal... přímo před ním se objevil vysoký Stařec...

„To ty jsi mne navrátil životu, Bože?“ zeptal se užaslý voják.

„Kdo jsi, člověče? A proč mne nazýváš Bohem?“ podivil se stařec.

„Kdo jiný by mohl učinit něco podobného?“ zašeptal muž. „A žiješ tu téměř v oblacích, v nebi... To znamená, že jsi Bůh.“

„Nejsem Bůh, jsem jeho POTOMEK... Pojď dál do našeho příbytku. S čistým srdcem a čistým úmyslem jsi přišel prosit o život... Proto ses vrátil. Raduj se.“

„Kdo mě tedy navrátil, Staře?“

„Oni, předkové (rodní), „stopy Bohů“...“ potřásl hlavou a ukázal na podivné květiny Stařec.

Od těch dob se šířila legenda o Květinách Bohů. Říká se, že vždy rostou u jejich obydlí, aby příchozím ukázaly cestu...

Ztracená v myšlenkách jsem si zpočátku nepovšimla, co vidím všude kolem... Moje podivuhodné čarovné květiny rostly pouze kolem úzké, temné

průrvy, zející ve skále jako téměř neviditelný „přírodní“ vstup!!! Náhle zbystřený instinkt mě vedl právě tam...

Nikoho jsem neviděla, nikdo mi nepřicházel vstříc. Přicházejíc bez pozvání, jsem se cítila nepříjemně, ale odhodlala jsem se a přistoupila k průrvě. Opět se nic nestalo... Žádná zvláštní ochrana ani žádná další překvapení tam na mne nečekaly. Všechno bylo klidné a majestátní jako na počátku věků... Ovšem proti komu by se zde také bylo potřeba chránit? Pouze před takovými obdařenými Darem, jakými byli i samotní hospodáři?.. Najednou jsem se zachvěla – vždyť by se mohl objevit ještě jeden takový „Karaffa“, který by byl do určité míry obdařený Darem, a stejně snadno by je „objevil“?!..

Opatrně jsem vstoupila do jeskyně. Ale ani zde se nic neobyčejného nestalo, až na to, že vzduch se stal jaksi jemným a „radostným“ – vonělo to tu jarem a bylinkami, jako bych se nacházela na svěží lesní mýtině a ne uvnitř holé jeskyně... Když jsem popošla několik metrů, ucítila jsem, že vše se stává světlejším, i když by se zdálo, že tomu musí být naopak. Světlo proudilo odněkud shora a zde dole se rozlévalo do velmi měkkého „šerosvitu“. V mé hlavě tiše a nevťiravě zazněla zvláštní, uklidňující melodie. Nikdy dříve jsem nic podobného neslyšela... Neobvyklá kombinace zvuků činila celý okolní svět lehkým, radostným a bezpečným...

V podivné jeskyni byl klid a velmi útulně... Jediné, co mě poněkud znepokojovalo – byl sílící pocit cizího pozorovatele. Ale nebylo to nepříjemné. Spíše jako – starostlivý dohled rodiče nad nedospělým dítětem...

Chodba, kterou jsem procházela, se začala rozšiřovat, přecházejíc v obrovský vysoký kamenný sál, na jehož okrajích se nacházely jednoduché kamenné sedačky, podobné dlouhým lavicím, vytesané kýmsi přímo ze skály. A uprostřed tohoto podivného sálu stál kamenný podstavec, na kterém „planul“ všemi barvami duhy veliký diamantový krystal... Jiskřil a třpytil se oslepujícími různobarevnými záblesky a podobal se tak maličkému slunci, které kdosi z nějakého důvodu skryl v jeskyni.

Přistoupila jsem blíž a krystal zazářil jasněji. Bylo to velmi krásné, ale nebylo v tom nic mystického. Krystal byl hmotný, jen neuvěřitelně veliký a krásný. Pouze jsem nemohla pochopit, proč tento od pohledu obyčejný „kámen“ reagoval na přiblížení člověka? Možná, že jej nějakým způsobem „rozsvěcovalo“ lidské tělo?

„Máš naprostou pravdu, Izidoro...“ zaslechla jsem najednou čísi laskavý hlas. „Nikoli pro nic za nic si tě Otcové tolik cení!“

Trhla jsem sebou leknutím, otočila se a radostně vykřikla – stál tam Sever! Byl stále přátelský a vřelý, pouze trošku posmutnělý. Jako přívětivé slunce, které najednou zastře náhodný mrak...

„Dobrý den, Severe! Odpusť, že jsem přišla bez pozvání. Volala jsem tě, ale nepřicházel jsi... Proto jsem se rozhodla vyhledat tě sama. Vysvětli mi, co

znamenaají tvá slova? V čem mám pravdu?“

Došel až ke krystalu – který se rozzářil ještě jasněji. Světlo doslova oslepovalo, nedovolujíc na něj hledět.

„Máš pravdu ohledně tohoto „zázraku“... Objevili jsme jej velmi dávno, před mnoha sty lety. A nyní koná dobrou službu – je ochranou proti „nevidoucím“, proti těm, kteří sem zabloudili náhodou.“ Sever se usmál. „Proti těm, kteří „touží, ale nemohou“...a dodal: „Jako Karaffa. Ale toto není tvůj sál, Izidoro. Pojd' se mnou. Ukážu ti tvou Meteoru.“

Postoupili jsme hlouběji do sálu, procházejíce kolem jakési ohromné bílé desky s vytesanými nápisy.

„Tohle se nepodobá runám. Co je to, Severe?“ nevydržela jsem to.

Opět se přátelsky pousmál: „Jsou to runy, pouze velmi staré. Tvůj otec neměl čas tě je naučit... Ale pokud budeš chtít, já tě naučím. Stačí přijít k nám, Izidoro,“ zopakoval, co jsem již jednou slyšela.

„Ne!“ odsekla jsem. „Proto jsem sem nepřišla, víš to, Severe. Přišla jsem pro pomoc. Pouze vy mi můžete pomoci zneškodnit Karaffu. Vždyť to, co koná, se děje i vaší vinou. Pomozte mi!“

Sever ještě více zesmutněl... Už předem jsem věděla, co odpoví, ale neměla jsem v úmyslu se vzdát. Na vahách ležely miliony dobrých životů a já jsem nemohla tak jednoduše odmítnout za ně bojovat.

„Už jsem ti to vysvětlil, Izidoro...“

„Tak mi to vysvětlí znovu!“ přerušila jsem ho zostra. „Vysvětlí mi, jak je možné pokojně sedět s rukama v klíně, když lidské životy hasnou jeden za druhým z tvé viny?! Vysvětlí mi, jak takový bídák jako Karaffa může existovat, a nikdo z vás nemá ani chuť pokusit se ho zničit?! Vysvětlí, jak ty sám můžeš žít, když se vedle tebe děje něco takového?..“

Horoucí hněv ve mně bublal a snažil se vytrysknout ven. Téměř jsem křičela, pokoušejíc se proniknout do jeho duše, ale cítila jsem, že se ztrácím. Nebylo cesty zpět. Nevěděla jsem, zda se mi ještě někdy podaří se sem dostat, a před odchodem jsem musela vyzkoušet všechny možnosti.

„Podívej se, Severe! Po celé Evropě hoří tví bratři a sestry jako živé pochodně! Skutečně můžeš v jejich křiku klidně spát??? Nenavštěvují tě krvavé noční můry?!“

Jeho klidný obličej pokrivila grimasa bolesti: „Nevyslovuj takové věci, Izidoro! Už jsem ti vysvětlil – my nesmíme zasahovat, nebylo nám dáno takové právo... Jsme – strážci. My pouze chráníme POZNÁNÍ.“

„A nezdá se ti, že když budete dále čekat, nebude už nikoho, pro koho byste vaše znalosti ochraňovali?!“ hořce jsem se rozplakala.

„Země není dosud připravena, Izidoro. Už jsem ti to říkal...“

„Možná nebude připravena nikdy... A jednoho dne, za nějakých tisíc let, až na ni pohlédneš ze svých „výšin“, spatříš pouze holou pláň, možná porostlou

krásnými květinami, protože v ten čas už na Zemi nebudou lidé, kteří by je trhali... Uvažuj, Severe, takovou budoucnost bys přál Zemi?!“

Ale Sever byl chráněn svou vírou v to, co říkal, jako neproniknutelnou zdí... Zdálo se, že všichni pevně věřili, že měli pravdu. Kdo kdy vštípil tuto víru do jejich duší tak hluboce, že si ji nesli přes staletí, aniž by otevřeli svá srdce a někoho do nich vpustili?... Ani já jsem jí nedokázala proniknout bez ohledu na to, jak moc jsem se snažila.

„Je nás málo, Izidoro. Pokud se budeme vměšovat, není vyloučeno, že také zahyneme... Potom bude i pro slabého člověka, nemluvě o takovém jako je Karaffa, velmi snadné využívat všeho, co jsme ochraňovali. Vláda nad vším živým spočine v našich rukou. Kdysi dávno už to tak bylo... Velmi dávno. Svět tehdy téměř zahynul. Proto – omlouváme se, ale nebudeme se vměšovat, Izidoro, nemáme na to právo... Naši Velcí Předkové ustanovili, abychom ochraňovali prastaré POZNÁNÍ. To je, proč jsme zde. Proč žijeme. Nezachránili jsme ani Krista kdysi... I když bychom mohli. Vždyť jsme ho všichni velmi milovali.“

„Chceš říct, že někdo z vás znal Krista?!.. Vždyť to bylo tak dávno!.. Ani vy nemůžete žít tak dlouho!“

„Proč – dávno, Izidoro?“ upřímně se podívil Sever. „Bylo to jen před několika sty lety! Víš že žijeme mnohem déle. Stejně jako bys mohla i ty, kdybys chtěla...“

„Několik století?!“

Sever přikývnul.

„Ale co legenda?!. Vždyť podle ní už od jeho smrti uplynulo patnáct set let?!.“

„K tomu právě „legenda“ slouží...“ pokrčil rameny Sever. „Vždyť pokud by byla Skutečností, nemusela by žít ve „fantazijích“ Pavla, Matouše, Petra a jim podobných, vzniklých na zakázku?.. Přičemž tito „svatí“ lidé živého Krista nikdy ani nespatri! A on je nikdy neučil. Historie se opakuje, Izidoro... Tak bylo a tak bude vždy, dokud lidé nakonec nezačnou samostatně myslet. Dokud za ně přemýšlí Temné mysli – na Zemi vždy bude převažovat hlavně boj...“

Sever umkl, jako by se rozhodoval, zda pokračovat. Po krátké úvaze se znovu rozhovořil... „„Přemýšlející Temní“ věnují lidstvu čas od času nového Boha, vybírajíce jej vždy z těch nejlepších, nejsvětějších a nejčistších... ale pokaždé z těch, kteří se už nenacházejí v Kruhu Živých. Mrtvého je o mnoho lehčí „obléci“ lživou „historií jeho Života“ a vypustit ji do světa, aby přinášela lidstvu pouze to, co je „podporováno“ „Přemýšlejícími Temnými“ a co nutí lidi, aby se ještě hlouběji ponořili do nevědomosti Mysli. Stále silněji zaplétají jejich Duše do strachu z nevyhnutelné smrti a nasazují okovy jejich svobodnému a hrdému Životu...“

„Kdo jsou ti – Přemýšlející Temní, Severe?“ nevydržela jsem to.

„Je to Temný Kruh, do něhož vstupují „šedí“ volchvové, „černí“ mágové,

úplatní duchové a mnozí tomu podobní. Jednoduše – je to pozemské (ale nejen pozemské) sdružení „temných“ sil.“

„A vy s nimi nebojujete?! Mluvíš o tom tak klidně, jako by se tě to netýkalo!.. Vždyť ty také žiješ na Zemi, Severe!“

V jeho očích se objevila smrtelná úzkost, jak jsem se náhodou dotkla něčeho velmi smutného a nesnesitelně bolestivého.

„Bojovali jsme, Izidoro!.. A jak jsme bojovali! Bylo to dávno... Já, stejně jako ty dnes, jsem byl příliš naivním a myslel, že stačí lidem ukázat, kde je pravda a kde lež, a oni hned budou spěchat do útoku za „správnou věc“. To všechno jsou jen „sny o budoucnosti“, Izidoro... Člověk je bytost snadno zranitelná... Příliš snadno podléhá lichotkám a chamtivosti. A jsou i další „lidské nectnosti“... Lidé myslí v první řadě na své potřeby a výhody a teprve potom – na „ostatní“ žijící. Ti, kdo jsou silnější – touží vládnout. Slabí hledají silné obhájce, přičemž se naprosto nazajímají o jejich „čistotu a vnitřní pevnost“. A tak to jde celá staletí. To je důvod, proč v každé válce nejprve hynou ti nejsvětější a nejlepší. „Zbývající“ se přidávají k „vítězi“... Je to jako začarovaný kruh. Země není připravena myslet, Izidoro. Víím, nesouhlasíš, protože ty sama jsi příliš čistá a světlá. Ale není v silách jediného člověka svrhnout obecné ZLO, ani tak silného, jako jsi ty. Pozemské zlo je příliš velké a nespoutané. Snažili jsme se jednou... a ztratili ty nejlepší. Právě proto budeme čekat, dokud nepříjde pravý čas. Je nás příliš málo, Izidoro.“

„Ale proč jste se tehdy nesnažili bojovat dál? Ve válce, která nevyžaduje vaše životy? Máte takové zbraně! Proč dovolujete znesvětit takové jako Ježíš? Proč lidem nepovíte pravdu?..“

„Protože jí nikdo nebude naslouchat, Izidoro... Lidé dávají přednost krásné a pokojné lži, vzdalující duši pravdě... Nepřejí si myslet. Podívej se na historky o „životě bohů“ a mesiášů vytvořené „temnými“, jak se, až na detaily, podobají jedna druhé, počínaje jejich narozením až do samé smrti. Je to proto, aby člověka neobtěžovaly „novoty“, aby ho vždy obklopovalo „staré a známé“. Kdysi, když jsem byl takovým jako ty – přesvědčeným, opravdovým Bojovníkem – tyto „historky“ mne ohromovaly otevřenou lží a nevelkou košatostí myslí jejich „tvůrců“. Považoval jsem to za velikou chybu „temných“... Ale nyní jsem už dávno pochopil, že šlo z jejich strany o záměr. Bylo to opravdu geniální... Přemýšlející Temní až příliš dobře znají přirozenost „obeznámeného“ člověka, a proto jsou si zcela jisti, že Člověk vždy ochotně půjde za tím, kdo se podobá někomu jemu již **známému**, ale bude se silně bránit a těžko přijme toho, kdo se pro něj bude jevit jako **nový** a bude jej nutit přemýšlet. To je důvod, proč lidé pořád ještě slepě jdou za „podobnými“ Bohy, Izidoro. Bez pochybností a bez přemýšlení, aniž by se obtěžovali položit si alespoň jednu jedinou otázku...“

Sklonila jsem hlavu – měl naprostou pravdu. U lidí byl pořád ještě příliš

silný „instinkt tlupy“, který snadno řídil jejich poddajné duše...

„Vždyť každý z těch, které lidé nazývali Bohy, měl svůj vlastní jedinečný Život, který by nádherně zdobil Pravdivou Kroniku Lidstva, pokud by o nich lidé věděli,“ smutně pokračoval Sever. „Pověz mi, Izidoro, zda kdokoli na Zemi četl zápisky samotného Krista?.. Vždyť byl výborným Učitelem, který kromě toho také překrásně psal! A zanechal mnohem více, než by si dokázali představit „Přemýšlející Temní“, vytvářející jeho falešnou historii...“

Severovy oči se staly velmi temnými a hlubokými, na okamžik odrážející celou pozemskou hořkost a bolest... Bylo jasné, že o tom mluvit nechtěl, po minutě mlčení ale pokračoval.

„Žil zde třináct roků... A už tehdy napsal zprávu o svém životě, protože věděl, jak velmi lživě ji překrutí. Už tehdy znal svou budoucnost. A již tehdy trpěl. Mnohé jsme ho naučili...“ Sever si najednou vzpomněl na něco příjemného a usmál se jako dítě... „Vždy v něm planula oslnivě jasná Životní Síla, jako slunce... A nádherné vnitřní Světlo. Ohromoval nás svou nekonečnou touhou VĚDĚT! Znat VŠECHNO, co jsme znali my... Nikdy jsem neviděl takovou šílenou touhu!.. Snad s výjimkou ještě jednoho, stejně posedlého...“

Jeho úsměv se stal překvapivě milým a prosvětleným.

„Tou dobou u nás žila dívenka – Magdalena... Čistá a jemná jako ranní svit. A neobyčejně nadaná! Byla nejsilnější ze všech, které jsem v té době na Zemi znal, kromě našich nejlepších volchvů a Krista. Ještě za pobytu u nás se stala Ježíšovou vědunou... jeho jedinou Velikou Láskou a později – jeho ženou a přítelem, sdílejícím s ním každý okamžik jeho života, dokud pobýval na této Zemi... Nu a on, učící se a rostoucí mezi námi, se stal velmi silným vedunem a opravdovým Bojovníkem! Tehdy přišel čas, aby se s námi rozloučil... Nastal čas splnit Úkol, pro který jej Otcové povolali na Zemi. A tak nás opustil. Marie Magdalena šla s ním... Náš klášter se stal pustým a studeným bez těchto podivuhodných, nyní už zcela odrostlých dětí. Velmi nám scházely jejich šťastné úsměvy, jejich hřejivý smích... Jejich nanasytná touha po poznání, pevná Síla Ducha a Světlo jejich čistých Duší... Tyto děti byly jako slunce, bez něhož bledl náš chladný, rovnoměrně plynoucí život. Meteora byla bez nich smutná a prázdná... Věděli jsme, že se už nikdy nevrátí a nikdo z nás je více neuvidí... Ježíš se stal neochvějným bojovníkem. Bojoval se zlem stejně zaníceně jako ty, Izidoro. Ale nedostávalo se mu sil.“ Při těch slovech jakoby Sever celý povadl... „Volal na pomoc svého Otce, celé hodiny s ním v mysli rozmlouval. Ale Otec byl hluchý k jeho žádostem. Nemohl, neměl právo zradit to, čemu sloužil. A musel za to obětovat svého syna, kterého upřímně a oddaně miloval.“ V Severových očích se, k mému velkému překvapení, zaleskly slzy... „Po odmítnutí svého Otce Ježíš, stejně jako ty, Izidoro, požádal o pomoc nás všechny... Ale my jsme také odmítli... Neměli jsme žádné právo. Nabádali jsme ho, aby odešel. Ale on zůstal, ačkoli velmi dobře věděl, co ho čeká. Bojoval až

do poslední chvíle... Bojoval za Dobro, za Zemi a také za lidi, kteří ho popravili. Bojoval za Světlo. Za což ho lidé „z vděčnosti“ po jeho smrti očerňovali, učinivše jej falešným a bezmocným Bohem... I když právě bezmocným Ježíš nikdy nebyl... Byl bojovníkem až do morku kostí už tehdy, když jako dítě přišel k nám. Vyzýval k boji, ničil „temnotu“ všude tam, kde na ni na své trnitě cestě narazil.“

Sever umlkl a já jsem myslela, že vyprávění je u konce. V jeho smutných šedých očích se chvěla tak hluboká, obnažená bolest, že jsem si konečně uvědomila, jak těžké muselo být dále žít a přitom odmítat pomoc milovaným, světlým a krásným lidem, vidět je, jak jdou na jistou smrt, a vědět, jak snadné by bylo je zachránit, pouze natáhnout ruku...

Ježíš Radomír vyhání pěnězoměnce z chrámu

„Člověk – celá jeho bytost má slabou vůli, Izidoro...“ náhle se znovu tiše rozhovořil Sever. „A nenasatnosti a závisti je v něm bohužel více, než dokáže zvládnout. Lidé ještě stále nechtějí následovat čisté a Světlé – zraňuje to jejich „hrdost“ a pobuřuje je to tím, jak se taková bytost odlišuje od „běžného“ člověka v jejich pojetí. Přemýšlející Temní to velmi dobře znají a využívají, pokaždé snadno přesvědčí lidi, aby nejprve svrhli a zničili „nové“ Bohy, naplňující tak palčivou touhu po pádu krásného a světlého. A potom, dostatečně zhanobené lži, navracejí tyto nové „bohy“ davu jako Velké Mučedníky, zabité „omylem“... Tak ze zaníceného Bojovníka Krista zůstal v lidské paměti jen bázlivý Bůh,

vyzývající nastavit i levou tvář, udeří-li ho kdo v pravou.... A z jeho velké Lásky – zůstal jen ubohý výsměch... Překrásná čistá dívka byla změněna v Kristem „omilostněnou“ „padlou“ ženu vytaženou z bláta... Lidé jsou stále hloupí a zlí, Izidoro... Neobětuj se pro ně! Vždyť i poté, co ukřižovali Krista, nedokázali najít klid a jen dále ničí Jeho Jméno. Neobětuj se za ně, Izidoro!“

„Podle tebe jsou VŠICHNI lidé hloupí a zlí?.. Ale na Zemi je i velmi mnoho překrásných lidí, Severe! A ne všichni potřebují „svrhnutého“ Boha! Podívej se na mne – copak nevidíš? Potřebovala bych živého Krista, stejně jako jeho nádherná Láska – Magdalena...“

Sever se usmál.

„To proto, že jsi Iz-i-do-ra... Modlíš se k jiným bohům. Tvými bohy jsou – Dobro a Láska, Světlo, Poznání a Čistá prvotní Síla. Jsou to Bohové Moudrosti, k nimž se „modlíme“ my. Lidé je nepoznají, dokud budou potřebovat někoho, komu si mohou postěžovat, když se cítí špatně; koho mohou obviňovat, když je potká neštěstí; koho mohou žádat, když něco chtějí; někoho, kdo jim může odpouštět, když „zhřeší“... To je to, co lidé potřebují... Uplyne ještě hodně času, než přestanou vyžadovat Boha, který by za ně vše vyřešil a ještě více – vše odpustil... Lidé ještě nejsou připraveni činit něco sami.“

„Ukaž mi, Severe...“ poprosila jsem šepem, „ukaz mi, jaký byl.“

Okolní vzduch se zachvěl měkkými vlnami, perlil a houstl, jako by se otvíraly tajemné neviditelné dveře. A vtom jsem je uviděla!.. Ve velké kamenné jeskyni dvě krásné plavé děti seděly u malé přírodní fontánky a o něčem besedovaly. Svět kolem nich se zdál šťastný a slunečný, prozářený tichou radostí jejich úžasných duší. Chlapec byl hrdý, vysoký a velmi štíhlý na svých třináct let. Bouřila v něm obrovská vnitřní síla, ale zároveň byl i jemný a velmi milý. Díval se na svět vesele a ... velmi moudře, jako by mu uvnitř bylo nejméně sto let. Co chvíli jeho zářivé modré oči zaplály ocelově šedým zábleskem, ale hned zase zazářily veselím a potěšením ze své okouzlující usměvavé spolubesednice... Dívka byla opravdu neobyčejně hezká. Připomínala čistého anděla, který právě sestoupil z nebes. K hrudi tiskla starou tlustou knihu, kterou očividně nechtěla pustit. Zvlněné, velmi dlouhé zlaté vlasy, měla svázané modrou stuhou, pěkně odrážející barvu jejích směřících se nebesky modrých očí. Malé dolíčky na růžových líčkách ji činily roztomilou a zábavnou jako čisté květnové ráno... Děti byly oblečené do dlouhých, sněhově bílých oděvů, přepásaných zlatými opasky, a tvořily krásný pár, který jako by vystoupil z nějakého starého obrázku... Nádherně se k sobě hodily, vzájemně se doplňovaly a vytvářely jeden celek, který není možné rozdělit... Takový byl Ježíš a Magdalena, budoucí Spasitel lidstva a jeho jediná a velká budoucí Láska.

„Vždyť jsou úplně jiní!“ vykřikla jsem upřímným překvapením. „Vůbec ne takoví, jak se obvykle malují! Copak oni nejsou Judejci (Židé)?!“

„Nikdy jimi nebyli,“ pokrčil rameny Sever. „Ježíš byl synem Bílého

volchva a věduny Marie. Oni jej zrodili, aby na Zemi byla přivedena jeho neobyčejná Duše.“

Ohromeně jsem hleděla na Severa...

„Ale co Židovka Marie a Josef?! Co Nazaret?..“

„Žádná Židovka Marie nikdy nebyla, Izidoro, ani Josef. Byla Vvěduna Marie, která těsně před jeho narozením přišla do Meteory, aby se narodil zde, mezi volchvy a vědunami. Ale opozdila se... Ježíš se narodil o týden dříve, za rozbřesku (HA 3APE, *foneticky* „na zare“ - pozn.), v malém domku na břehu řeky. Jeho narození provázela Jasná Jitřní Hvězda. Naši volchvové k němu pospíchali, aby ho spatřili a ochránili. A jeho Učitel a Otec se přišel poklonit neobyčejné duši svého novorozeného syna. Volchvové ho povolali na Zemi, aby byla zastavena „nákaza“, která zde již dávno jako pavouk splétala své černé sítě. Právě volchvové vyslali Krista k Judejcům. Ale samotný Ježíš nikdy Židem nebyl. Volchvové doufali, že bude mít dost sil k zastavení „černého“ Zla, rozšířeného po Zemi. Ale Ježíš prohrál, když podcenil „velké slabiny“ člověka... Země nebyla připravena na Jeho příchod, stejně jako není připravena na příchod VĚDOUCÍCH, Izidoro. A my nejsme připraveni jí pomoci. Až přijde ten správný čas – otevřeme Dveře. Potom možná na Zemi zvítězí Světlo. Ale to nenastane ještě velmi dlouho... Odpusť.“

Vvěduna Marie a volchv Jan v očekávání Bílého volchva při narození

Radomíra

„To znamená, že budete jednoduše pokojně pozorovat, jak zabíjejí ty nejlepší?!“ vybuchla jsem. „Vždyť je to také váš svět, Severe! Jak jej můžete tak snadno nechat zahynout? Jak je to jednoduché – zvednout se a odejít. Nebo prostě jenom ČEKAT. Jestlipak tě ale taková zrada nebude pronásledovat po všechen tvůj zbývající dlouhý život?.. Cožpak můžeš žít někde v bezpečí, aniž bys přemýšlel o všech těch mrtvých?!.. Já nevěřím v krásnou budoucnost založenou na něčí smrti, Severe! Je to děsivé. Svět už nikdy nebude stejný, pokud mu nepomůžeme teď hned! Prosím, pomoz mi, Severe...“

Byla jsem připravena padnout na kolena, pokud by to mohlo nějak pomoci. Ale viděla jsem, že se tím nic nezmění... Tito lidé žili ve své Pravdě, velmi neosobní a cizí. Nedokázala jsem pochopit, že jim nebylo stydno stát stranou, když nejlepší a nejnadanější děti Země hořely po tisících, proklínajíce svůj Dar a umírajíce ve strašných mukách.... Vzdala jsem se – nemohla jsem bojovat samotná. On měl pravdu – neměla jsem dost sil.

„Jak je možno přijmout něco takového, Severe!.. Jak můžeme dovolit „temnotě“ ovládnout naši překrásnou Zemi?.. Cožpak tví Velcí Učitelé nevidí, co se děje? Jak po tom všem ještě věřit v něco světlého?!“

„Země bude velmi dlouho a krutě trpět, Izidoro... Dokud se nedostane na samý okraj zániku. A vždy za ni budou umírat především ti nejlepší. Potom přijde čas volby... Pouze lidé sami budou moci rozhodnout, mají-li dost sil, aby přežili. My jim jen ukážeme cestu.“

„Ty věříš, že bude ještě komu ji ukazovat, Severe? Možná těm, kteří zůstanou, už nebude pomoci...“

„Ó ne, Izidoro! Člověk je velmi silný ve své schopnosti přežít. Ani si neumíš představit, jak moc je silný! Opravdový člověk se nikdy nevzdá... I kdyby zůstal jediný. Tak tomu bylo vždy. A vždy tomu tak bude. Na Zemi je velmi mocná síla Lásky i síla Boje, přestože to lidé zatím ještě pořád nechápou. Ale vždy se zde najde někdo, kdo povede ostatní. Důležité je, aby tento Vůdce nebyl „černý“... Od okamžiku narození člověk hledá cíl svého života. Záleží pouze na něm, najde-li jej sám, nebo se ukáže být tím, komu tento cíl bude dán. Lidé se musí naučit myslet, Izidoro. Dosud bohužel za mnohé přemýšlí jiní. Pokud to bude trvat, Země bude neustále ztrácet své nejlepší syny a dcery, kteří budou platit za jejich nevědomost. To je důvod, proč ti nebudu pomáhat, Izidoro. Nikdo z nás nebude. Ještě nepřišel čas vsadit vše na jedinou kartu. Pokud zahyneme nyní, bojující za hrstku Osvícených, později už nebude, kdo by toto poznání předal... Vidím, že jsem tě nepřesvědčil.“ Severovy rty zvlínil lehký úsměv. „Nebyla bys to ani ty, kdybych tě přesvědčil... Ale prosím tě pouze o jediné – uteč, Izidoro! Toto není tvůj čas a není to tvůj svět!“

Pochopila jsem, že zde jsem prohrála. Nyní vše záviselo pouze na mém svědomí – budu-li souhlasit s útekem, nebo zda budu bojovat s vědomím, že na

vítězství není žádná naděje...

„Inu co, Severe, budu se držet svého názoru... Nejsem tak moudrá jako ty a tví Velcí předkové ... ale přemýšlím, zda skutečně byli tak „Velkými“ – mohli byste nám pomoci a oni by vám odpustili. A pokud ne – potom možná nejsou zas až tak „velcí“!..“

Hořkost promlouvala mými ústy... Nedokázala jsem se smířit s myšlenkou, že nebylo od koho dočkat se pomoci... A to i přesto, že přímo zde byli lidé, kteří měli moc pomoci, jenom natáhnout ruku. Jenže nechtěli. „Obhajovali“ se vysokými cíli, zakazujícími vměšování... Oni byli MOUDŘÍ... Nu a já jsem zase poslouchala své srdce. Chtěla jsem zachránit své milované, chtěla jsem pomoci ostatním neztrácet jim drahé lidi. Toužila jsem zničit Zlo... Možná, že z pohledu „moudrých“ jsem nebyla ničím víc nežli nevyzrálým „dítětem“. Ale i kdybych prožila tisíc let, nikdy bych nedokázala klidně přihlížet, jak čísi krutou rukou hyne nevinný, překrásný člověk!..

„Přeješ si vidět skutečnou Meteoru, Izidoro? S největší pravděpodobností se taková možnost nebude už nikdy opakovat,“ pronesl Sever smutně.

„Smím se zeptat, co znamená to slovo – meteora?“

„Je to už dávno, co tak byla nazvána... Kdysi to znělo trochu jinak. Znamenalo to – MY-TE-U-RA, což znamenalo – v blízkosti světla a poznání, ochraňující je a žijící jimi. Ale potom nás začalo hledat příliš mnoho „nevědomých“. A jméno se změnilo. Mnozí neslyšeli jeho skutečný zvuk a nechápali, že vstupující sem, přicházejí do styku s VÍROU. U samotných dveří, počínaje jménem a pochopením jeho významu... Vím, není to tvůj jazyk a je pro tebe opravdu těžké jej pochopit, Izidoro. I když tvé jméno se vztahuje k něčemu podobnému...“

„Zapomněl jsi, že jazyk pro mne není důležitý, Severe. Cítím ho a vidím,“ usmála jsem se.

„Odpusť mi, vidoucí... Zapomněl jsem – kdo jsi. Přeješ si uvidět to, co je dáno pouze vidoucím, Izidoro? Další možnost nebudeš mít, protože se sem už nevrátíš.“

Přikývla jsem. Snažila jsem se zadržet horké slzy, připravené rozlít se po tvářích. Veškerá naděje být s nimi, získat jejich mocnou, přátelskou podporu, umírala. Zůstala jsem sama. Aniž bych se dozvěděla něco pro mne velmi důležitého... A téměř bezbranná proti silnému a strašnému člověku s děsivým jménem – Karaffa...

Ale bylo rozhodnuto a já jsem neměla v úmyslu ustoupit. Zač by jinak stál náš Život, kdybychom zradili sami sebe? Najednou jsem byla úplně klidná – vše nakonec zapadlo na svá místa, dělat si větší naděje nemělo smysl. Mohla jsem se spolehnout jen sama na sebe. Právě proto stálo za to pokračovat. A jak to vše skončí – přinutila jsem se na to nemyslet.

Šli jsme vysokou kamennou chodbou, která se s přibývajícím délkou stále

více rozšiřovala. Bylo tam světlo a příjemně, pouze vůně jarních trav se zdála mnohem silnější. Najednou přímo před námi zazářila zlatá světelná „stěna“, na níž zářila jedna jediná velká runa... Okamžitě jsem pochopila – byla to zábrana proti „nezasvěceným“. Podobala se husté mihotající se oponě, vytvořené z nějaké mně neznámé, zlatě se třpytící substance, skrze níž by se mi pravděpodobně nepodařilo projít. Sever vztáhl ruku, lehce se jí dotkl dlaní a zlatá „stěna“ v tu ránu zmizela, odkrývající průchod do podivuhodné místnosti.... Najednou jsem měla zvláštní pocit, že je to pro mne zcela známý svět, ve kterém jsem vždy žila... Pocit, že nás někdo neznámý pozoruje, zesílil. Ale ani to nebylo nepřátelské, spíše se to podobalo dotyku starého dobrého přítele, kdysi dávno ztraceného a nyní opět znovu nalezeného... Ve vzdáleném rohu místnosti zářila třpytící se malinká přírodní fontánka. Voda v ní byla tak průzračná, že byla vidět pouze v duhových záblescích světla, odrážejících se na jejích chvějících se kapkách. Jak jsem hleděla na tento podivuhodný pramen, ke svému překvapení jsem náhle pocítila palčivou žízeň. Aniž bych požádala Severa, mohu-li se napít, ihned jsem dostala odpověď:

„Jistě, Izidoro, ochutnej! Je to voda Života, pijeme ji, když se nám nedostává sil, když se naše břemeno stává příliš těžkým. Ochutnej!“

Sklonila jsem se, abych rukama nabrala zázračnou vodu, a pocítila jsem neuvěřitelnou úlevu, aniž bych se jí vůbec ještě dotkla!.. Zdálo se, že všechny mé problémy, všechny hořkosti, najednou kamsi ustoupily, cítila jsem se klidná a šťastná... Bylo to neuvěřitelné!.. Zmateně jsem se obrátila na Severa – usmíval se. Vypadalo to, že obdobné pocity měli zřejmě všichni, kdo se podobnému zázraku přiblížili poprvé. Nabrala jsem vodu do dlaní – třpytila se jako malinké brilianty, jako ranní rosa na trávě prozářené sluncem... Opatrně, tak abych nevytila ani jedinou drahocennou kapku, jsem udělala malý doušek – celým tělem se mi začala šířit neopakovatelná lehkost!.. Jako kdyby se někdo smíloval a mávnutím kouzelného proutku ze mne sňal celých patnáct let! Cítila jsem se lehká jako ptáček, stoupající vysoko k nebi... Hlava se mi vyčistila a projasnila, jako bych se právě teď narodila.

„Co je to?!“ zašeptala jsem užasle.

„Už jsem ti řekl,“ pousmál se Sever. „Živá Voda... Pomáhá vstřebávat znalosti, snímá únavu, navrácí světlo. Pijí ji všichni, kdo se zde nacházejí. Byla zde vždy, nakolik si pamatují.“

Postrčil mne dále. A tu jsem naráz pochopila, co mi předtím připadalo tak zvláštní... Komnata neměla konec!.. Na první pohled se zdála maličkou, ale prodlužovala se spolu s tím, jak jsme se jí pohybovali!.. Bylo to neuvěřitelné! Podívala jsem se znovu na Severa, ale jenom přikývl, jakoby říkal: „Ničemu se nediv, všechno je v pořádku.“ Přestala jsem se tedy podívat... Najednou přímo ze stěny místnosti „vystoupil“ člověk... Polekala jsem se, ale okamžitě jsem se pokusila dát dohromady, abych neukázala žádné překvapení, protože pro

všechny ostatní zde žijící to viditelně bylo zcela běžné. Člověk krácel přímo k nám a hlubokým zvučným hlasem pronesl:

„Bud' zdráva, Izidoro! Jsem volchv Istěn. Vím, je ti těžko... Ale ty sama sis zvolila cestu. Pojd'te se mnou – ukážu ti to, nač si nedokážeš vzpomenout.“

Postupovali jsme dál. Následovala jsem podivného člověka, ze kterého vycházela neuvěřitelná síla, a horečně uvažovala, jak by to bylo lehké a snadné, kdyby mi chtěl pomoci! Jenže bohužel také nechtěl... Šla jsem hluboce zadumaná, takže jsem ani nezpozorovala, jak jsem se ocitla na úžasném místě, zcela vyplněném úzkými policemi, na nichž spočívalo neuvěřitelné množství neobvyklých zlatých tabulek a velmi starých „svitků“, podobných starým manuskriptům uloženým v domě mého otce s tím rozdílem, že ty zdejší byly zhotoveny z nějakého neznámého tenčího materiálu. Destičky a svitky byly různé – malé i obrovské, krátké i velmi dlouhé jako velikost člověka. Bylo jich tu neuvěřitelné množství...

„Toto je POZNÁNÍ, Izidoro. Přesněji, jeho velmi malá část. Můžeš z něj čerpat, chceš-li. Neuškodí, dokonce ti možná pomůže ve tvém hledání. Vyzkoušej to, moje milá...“

Istěn se laskavě usmíval a mně se najednou zazdalo, jako bych ho znala odedávna. Vycházelo z něj podivuhodné teplo a klid, kterých se mi tak nedostávalo ve všech těch hrozných dnech, kdy jsem bojovala s Karaffou. Očividně to velmi dobře cítil, protože se na mne díval s hlubokým smutkem, jako by věděl, jaký zlý osud mne čeká za zdmi Meteory. A zároveň mne přitom oplakával.... Přistoupila jsem k jednomu z nekonečných regálů, až po vrch zaplněnému polokruhovými zlatými destičkami, abych se podívala, jak navrhl Istěn... Ale sotva jsem přiblížila ruku, jako by se na mne doslova vyvalil příval ohromujících vizí!!! Neobyčejné obrazy, nepodobné ničemu dříve viděnému, zazářily v mém zmučeném mozku, střídaje jeden druhý s neuvěřitelnou rychlostí... Některé z nich z nějakého důvodu přetrvávaly, jiné se ztrácely okamžitě následovány novými. Co to bylo?!.. Život jakých dávno mrtvých lidí? Našich Velkých předků? Vize se střídaly, letící šílenou rychlostí. Jejich proud nekončil, unášel mne do nějakých podivuhodných zemí a světů, nedával mi možnost vydechnout. Najednou jedna vize zazářila jasněji než ostatní a přede mnou se objevilo nádherné město... vzdušné a průzračné, vytvořené jakoby z Bílého Světla.

„Co je to???“ zašeptala jsem tiše, tajíc dech. „Může to být vůbec opravdové?..“

„To je Svaté Město (Святой Град, *foneticky Svjatoj Grad – pozn.*), moje milá. Město našich Bohů. Už dávno neexistuje...“ tiše promluvil Istěn. „Odtud jsme kdysi všichni přišli... Pouze na Zemi si na něj nikdo nepamatuje.“ Potom náhle dodal: „Opatrně, moje milá, bude ti těžko. Není potřeba se více dívat.“

Ale já jsem chtěla víc!.. Jakási spalující touha stravovala mozek! Neznámý

svět lákal a fascinoval svou starobylostí!.. Chtěla jsem se do něj ponořit hlouběji, neomezeně z něj čerpat, neztrácejíc ani okamžik, ani jedinou z drahocenných minut... kterých, jak jsem chápala, mi zde zůstávalo velmi, velmi málo... Každá další tabulka přede mnou otevírala tisíce úchvatných obrazů, které byly překvapivě jasné a nyní z nějakého důvodu i srozumitelné, jako bych k nim najednou našla jakýsi dávno ztracený magický klíč. Čas letěl, ale nevnímala jsem ho... Chtěla jsem víc a víc. Děsilo mne, že právě nyní mne určitě někdo přeruší, že bude na čase opustit tento úžasný archiv, že se mi už nikdy nepodaří pochopit... Bylo to velmi smutné a bolestné, ale jiné cesty bohužel nebylo. Vybrala jsem si svou cestu sama a nehodlala jsem se jí vzdát. I když to bylo nesmírně těžké...

„To je všechno, má milá. Nemohu ti ukázat víc. Jsi – „odpadlice“, další cesta sem je pro tebe uzavřena. Ale je mi to líto, Izidoro... Máš veliký Dar! Mohla bys snadno obsáhnout všechno toto POZNÁNÍ... Pokud bys chtěla. Ne každému bylo tolik dáno... Tvá přirozenost po tom touží. Ale ty sis vybrala jinou cestu, proto musíš nyní odejít. Mé myšlenky budou s tebou, dítě Světla. Jdi s VÍROU, kéž ti pomůže. Sbohem, Izidoro...“

Komnata zmizela... Ocitli jsme se v jiném kamenném sále, taktéž zaplněném mnoha svítky, ale vypadaly už jinak, možná nebyly tak staré jako ty předchozí. Najednou jsem se cítila velmi smutně... Toužila jsem poznat tato cizí „tajemství“, spatřit jejich skryté bohatsví, ale odešla jsem... abych se sem už nikdy nevrátila.

„Uvažuj, Izidoro!“ promluvil tiše Sever, jako by vycítil mé rozpoložení. „Ještě jsi nás neopustila, zůstaň.“

Jen jsem zavrtěla hlavou...

Náhle mou pozornost přitáhl již známý, ale pořád zvláštní jev – podle toho, jak jsme se pohybovali, komnata se i zde prodlužovala. Ovšem pokud jsem v předcházejícím sále neviděla ani duši, potom zde, jakmile jsem se rozhlédla, jsem uviděla množství lidí – mladých, starých, mužů i žen. Byly zde také děti!.. Všechny něco velmi pečlivě studovaly, zcela ponořeny do sebe... Nově příchozím nevěnovali žádnou pozornost.

„Kdo jsou všichni ti lidé, Severe?“ špitla jsem.

„Jsou to věduně a veduni, Izidoro. Tvůj otec byl kdysi jedním z nich... Učíme je.“

Mé srdce zabořilo... Chtělo se mi zavýt jako vlku žalem nad sebou, nad svým krátkým ztraceným životem!.. Toužila jsem všechno odhodit, sednout si spolu s nimi, s těmi šťastnými vědmami a veduny, abych rozumem i srdcem pojala všechnu hlubinu zázračného, jim tak štědře otevřeného, velkého POZNÁNÍ! Horké slzy byly připraveny vytrysknout proudem, ale z posledních sil jsem se je pokoušela zadržet. Slzy byly „zakázaným přepychem“, na který jsem neměla žádný nárok, pokud jsem sama sebe považovala za Bojovníka.

Bojovníci si nestěžují. Bojují a vítězí a pokud zemřou – pak určitě ne se slzami v očích... Cítila jsem se velmi unavená. Osamělostí a bolestí... Neustálým strachem o příbuzné... Nekonečným bojem, v němž jsem neměla ani malou naději na vítězství. Velmi jsem potřebovala doušek osvěžujícího vzduchu a tím vzduchem pro mne byla moje dcerka Anna. Proč jsem ji ale nikde neviděla, i když jsem věděla, že se nachází zde, v tomto nádherném a zvláštním „uzavřeném“ světě.

Sever stál vedle mne a v jeho šedých očích se tajil hluboký zármutek. Chtěla jsem se zeptat – uvidím-li ho někdy? Ale nedostávalo se mi sil. Nechtěla jsem se rozloučit. Nechtěla jsem odejít. Život zde byl tak moudrý a poklidný, všechno se zdálo tak jednoduché a dobré!.. Ale tam, v mém krutém a nedokonalém světě, umírali dobří lidé. Byl čas k návratu, abych se pokusila alespoň někoho zachránit... Toto byl opravdu můj svět, bez ohledu na to, jakým byl. A můj otec, který tam zůstal, možná hrozně trpěl, neschopný uniknout ze spárů Karaffy, kterého jsem se já rozhodla zničit, i kdybych se pro to musela vzdát svého krátkého a dobrého života...

„Mohu vidět Annu?“ zeptala jsem se s nadějí v duši Severa.

„Odpusť, Izidoro, ale Anna prochází „očištěním“ od světského nánosu... Před tím, než vejde do tohoto sálu, odkud jsi právě vyšla. Nemůže k tobě teď přijít...“

„Ale proč na mně nebylo třeba nic „očišťovat“?“ podivila jsem se. „Vždyť Anna je ještě dítě, dosud na ní neulpělo příliš světského „bláta“, není tomu tak?“

„Bude do sebe muset mnoho pojmout, aby pochopila celou nekonečnost... A ty se sem již nikdy nevrátíš. Ty nemusíš nic „starého“ zapomínat, Izidoro... Je mi líto.“

„Znamená to, že už svou dceru nikdy víc neuvidím?..“ zeptala jsem se šeptem.

„Uvidíš. Pomohu ti. A nyní, chceš se rozloučit s volchvy, Izidoro? Je to tvá jedinečná šance, nepropásni ji.“

Samozřejmě, chtěla jsem je vidět. Vládce celého tohoto Moudrého Světa! Otec mi o nich tolik vyprávěl a tak dlouho jsem o nich snila! Jen jsem si tehdy nedokázala představit, nakolik bude naše setkání pro mne smutné...

Sever zvedl ruku, skála se zachvěla a zmizela. Ocitli jsme se ve velmi vysokém kruhovém sále, který vypadal zároveň jako les, louka, pohádkový zámek nebo jednoduše „nic“... I když jsem se snažila, nemohla jsem uvidět jeho stěny. Vzduch se chvěl a třpytil tisíci zářícími „kapkami“, podobnými lidským slzám... Přemáhajíc vzrušení jsem se nadechla... „Deštivý“ vzduch byl podivuhodně svěží, čistý a lehký! Proudila z něj životodárná síla, vším tělem se rozlévaly tenké živé nitky „zlatého“ tepla. Ten pocit byl úžasný!..

„Pojď dál, Izidoro, Otcové tě očekávají,“ zašeptal Sever.

Udělala jsem další krok – chvějící se vzduch se „rozhrnul“... Přímou přede

mnou stáli volchvové...

„Přišla jsem se rozloučit, vědoucí. Pokoj vám...“ pronesla jsem tiše, aniž bych věděla, jak je vlastně oslovit.

Nikdy v životě jsem necítila takovou všeobjímající Velikou SÍLU!.. Nepohnuli se, ale zdálo se, že celý tento sál se vlní hřejivými vlnami jakési pro mě neviditelné síly... To byl skutečný ŽIVOT!!! Nevěděla jsem, jakými jinými slovy by se to ještě dalo popsat. Zachvěla jsem se!.. Chtěla jsem se toho dotknout!.. Pojmout do sebe... Nebo jen padnout na kolena!.. Emoce mě zaplavily neuvěřitelnou silou, horké slzy mi stékaly po tvářích...

„Bud' zdráva, Izidoro,“ hřejivě zazněl hlas jednoho z nich. Soucítíme s tebou. Jsi dcerou volchva, budeš sdílet jeho cestu... Síla tě neopustí. Jdi s VÍROU, sestro...”

Má duše k nim chtěla zakřičet hlasem umírajícího ptáka!.. Drala se k nim, lámajíc se o krutou sudbu... Ale věděla jsem, že je příliš pozdě – odpouštěli mi... a litovali mne. Nikdy dříve jsem „neslyšela“, jak hluboký je význam těchto krásných slov. Nyní mne radost z jejich podivuhodného nového zvuku zaplavila a naplnila...

V těchto slovech se nacházel jak tichý prosvětlený smutek, tak i ostrá bolest ze ztráty, krása života, který jsem musela prožít, i obrovská vlna Lásky, přicházející odkudsi zdaleka, zaplavující mou duši i tělo... Obávala jsem se, že nedokážu odejít... Kolem mne stáli vysocí starci a mladí muži, oblečení v oslnivě bílých šatech, podobných dlouhým tunikám. Některé byly opásané červeným pásem, jiné dvě širokým vzorkovaným opaskem, vyšíváním zlatem a stříbrem.

„Oh, podívej!“ přerušila nečekaně krásný okamžik má netrpělivá kamarádka Stella. „Vždyť oni se velmi podobají tvým „hvězdným přátelům“, jak jsi mi je ukazovala!.. Podívej, skutečně jsou to oni, co myslíš?! Nu, pověz!!!“

Po pravdě, už tehdy, když jsme uviděly Svaté Město, se mi zdálo velmi povědomým. A také mne napadaly podobné myšlenky, jen co jsem uviděla volchvy. Ale okamžitě jsem je zaplašila, protože jsem v sobě nechtěla živit přehnané „růžové naděje“... Netrpělivě jsem Stelle pokynula rukou, jako bych chtěla říct, že si o tom promluvíme později, až zůstaneme samy. Věděla jsem, že se Stella zlobí, protože jako vždycky chtěla odpověď na svou otázku dostat okamžitě. Jenže v danou chvíli to podle mého nebylo zdaleka tak důležité jako Izidořin podivuhodný příběh a já jsem myšlenkou poprosila Stellu, aby byla trpělivá. Provinile jsem se usmála na Izidoru a ona, odpovídajíc nádherným úsměvem, pokračovala...

Můj pohled upoutal vysoký silný stařec, mající určitou podobnost s mým milovaným otcem, strádajícím v Karařově žaláři. Najednou jsem pochopila – byl to vladyka/vládcce... Velký Bílý Volchv. Jeho podivuhodné, pronikavé,

mocné šedé oči na mne hleděly s hlubokým zármutkem a vřelostí, jako by mi říkal poslední „Sbohem!“...

„Pojď, Dítě Světla, dáváme ti sbohem...“

„Najednou od něj vyšlo podivné bílé Světlo, obklopující vše měkkou září, které mne uzavřelo v laskavém objetí. Pronikalo do nejhlubších zákoutí mé bolesti trýzněné Duše... Pronikalo každou buňkou, přinášelo dobro a mír, „odplavovalo“ bolest, zármutek i všechnu lety nashromážděnou hořkost. Vznášela jsem se v kouzelné záři, zapomínala na všechno „pozemské trápení“, na všechno „zlé a falešné“, pociťujíc pouze nádherný dotyk Věčného Bytí... V duchu jsem prosila – aby to nikdy neskončilo... Ale vrtkavou vůlí osudu vše překrásné vždy končí rychleji, než bychom si přáli...“

„Dali jsme ti Dar VÍRY, pomůže ti, Dítě... Naslouchej jí... A buď sbohem, Izidoro...“

Nestačila jsem ani odpovědět, když se volchvové „rozzářili“ podivným Světlem a... zmizeli. Zůstali jsme se Severem sami... Smutně jsem se rozhlédla kolem – jeskyně zůstávala stejně tajemnou a třpytivou, pouze už v ní nebylo to čisté, hřejivé světlo, pronikající až do duše...

„To byl Ježíšův otec, že ano?“ zeptala jsem se opatrně.

„Ten, na jehož duši leží jako vina smrt jeho děda, otce, syna i vnuků...“ •

„?!...“

„Ano, Izidoro. On je ten, kdo nese hořké břemeno bolesti... Nedovedeš si představit, jak je veliká...“ smutně odpověděl Sever.

„Možná by ji dnes nepocítoval tak trpce, kdyby se svého času slitoval nad umírajícími dobrými lidmi, umírajícími z krutosti a nevědomosti?... Pokud by odpověděl na volání svého podivuhodného a světlého Syna, namísto aby jej vydal k mučení zlým katům? Pokud by nyní nepokračoval jen v „pozorování“, jak Karaffovi „svatí“ poskokové na náměstích upalují veduny a vědmy?... Oč je lepší nežli Karaffa, pokud takovému Zlu neodporuje, Severe?! Vždyť pokud je v jeho silách pomoci, ale nechce, celá tato pozemská hrůza bude navěky ležet právě na něm! A nebude důležitá ani příčina, ani žádné vysvětlení, když je v sázce překrásný lidský život!.. Nikdy to nedokážu pochopit, Severe. Já „neuteču“, dokud se zde budou zabíjet dobří lidé, dokud se bude ničit můj pozemský Domov. Takový je můj osud. A proto – sbohem...“

„Sbohem, Izidoro. Pokoj tvé Duši... Sbohem.“

Opět jsem se ocitla ve „své“ komnatě, ve svém nebezpečném a nemilosrdném bytí... A vše, co se právě odehrálo, se zdálo být pouze podivuhodným snem, který se mi v tomto životě již nikdy více nebude zdát... Nebo krásnou pohádkou, ve které pravděpodobně někoho čekal „šťastný konec“. Ale ne mne... Litovala jsem svého neúspěšného života, ale byla jsem velmi hrdá

• V originále: „Так же, как дед и прадед его сына и внуков, смерть которых тоже лежит виной на его душе...“ (Otrocký překlad: „Právě tak, jako děd a praděd jeho syna a vnuků, jejichž smrt také leží jako vina na jeho duši.“) - pozn. překl.

na svou statečnou holčičku, která bude schopna jednou pochopit tento veliký Zázrak... pokud ji Karaffa nezničí ještě předtím, než se bude moci sama bránit.

Dveře se hlučně otevřely – na prahu stál rozzuřený Karaffa.

„Kdepak jste se to „toulala“, madonno Izidoro?“ zeptal se strojeně sladkým hlasem můj trýznitel.

„Chtěla jsem navštívit svou dceru, Vaše Svatosti. Ale nemohla jsem...“

Byla jsem úplně lhostejná k tomu, co si o tom myslel. Má duše ještě prodlévala vysoko, v nádherném Bílém Městě, které mi ukazoval Istěn, a vše ostatní se zdálo být vzdáleným a bezvýznamným. Karaffa mne však bohužel dlouho unikat do snu nenechal...

„Vpustili vás do Meteory, madonno Izidoro?“ zeptal se jak nejklidněji dokázal.

Věděla jsem však, že uvnitř duše přímo „plane“, jak si přeje rychle dostat odpověď, a rozhodla jsem se ho napínat, dokud mi neprozradí, kde se nyní nachází můj otec.

„Záleží na tom, Vaše Svatosti? Vždyť máte ve své moci mého otce, můžete se ho zeptat na vše, nač já neodpovím. Nebo jste ho ještě dostatečně nevyslýchali?“

„Nedoporučuji vám mluvit se mnou tímto tónem, Izidoro. Jeho osud bude záviset především na tom, jak se rozhodnete chovat. Proto se snažte být zdvořilá.“

Snažila jsem se změnit téma, které se stalo nebezpečným, a proto jsem se zeptala: „A jak byste se zachoval vy, pokud by se zde namísto mého nacházel váš otec, Svatosti?..“

„Pokud by můj otec byl HERETIKEM, upálil bych ho na hranici!“ odpověděl Karaffa úplně klidně.

Jakou jenom duši to měl tento „svatý“ člověk?!.. A měl ji vůbec?.. Jak měl smýšlet o jiných, když o svém vlastním otci mohl říkat takové věci?..

„Ano, byla jsem v Meteore, Vaše Svatosti, a je mi velmi líto, že se tam už nikdy víc nevrátím...“ odpověděla jsem po pravdě.

„Bezpochyby vás odtamtud také vyhostili, Izidoro?“ překvapeně se zasmál Karaffa.

„Nikoli, Svatosti, zvali mne, abych zůstala. Odešla jsem z vlastní vůle...“

„To nemůže být pravda! Neexistuje takový člověk, který by tam netoužil zůstat, Izidoro!“

„Pročpak ne? Co třeba můj otec, Svatosti?“

„Tomu nevěřím. Myslím, že mu nebylo dovoleno zůstat a musel odejít. Možná, že se jeho čas završil. Nebo jeho Dar nebyl dostatečně silný.“

Zdálo se mi, že klade otázky, aby všemi prostředky utvrdil sebe sama v tom, v co se mu velmi chtělo věřit.

„Ne všichni lidé milují pouze sami sebe...“ promluvila jsem smutně.

„Existuje cosi důležitějšího, čím může člověk vládnout, nežli síla. Na světě existuje také Láska...“

„Láska nevládne světu, Izidoro, a já mu chci vládnout!“

„V lidské moci je všechno... dokud to nezačne zkoušet,“ neudržela jsem se a „popíchla“ ho.

A s myšlenkou na to, co jsem se chtěla bezpodmínečně dozvědět, jsem se zeptala: „Povězte, Vaše Svatosti, znáte pravdu o Ježíšovi a Magdaleně?“

„Myslíte to, že žili v Meteore?“

Přikývla jsem.

„Ale samozřejmě! To bylo první, co mne zajímalo!“

„Jak je něco takového možné?!“ zeptala jsem se ohromeně. „A o tom, že nebyli Židé, jste také věděl?“

Karaffa opět přisvědčil.

„Ale vždyť o tom nikde nemluvíte? Vždyť o tom nikdo neví? A co PRAVDA, Vaše Svatosti?!..“

„Nesnažte se mě rozesmát, Izidoro!..“ upřímně se bavil Karaffa. „Vy jste opravdu jako dítě! Kdo potřebuje tu vaši „pravdu“?.. Dav, který ji nikdy ani nehledal?!.. Ne, má drahá, Pravdu potřebuje jen hrstka uvažujících, ale dav musí jednoduše „věřit“, nu a čemu – to už není nijak důležité. Hlavní je, aby lidé poslouchali. A co se jim přitom předkládá – je druhořadé. PRAVDA je nebezpečná, Izidoro. Tam, kde se odhaluje Pravda – objevují se pochybnosti, a tam, kde vznikají pochybnosti – začíná válka... Já vedu svůj BOJ, Izidoro, a znamená pro mne opravdové potěšení! Svět byl vždy postaven na lži, víte... Hlavní je, aby tato lež byla dostatečně atraktivní, aby za sebou dokázala vléct „spřízněné“ mysli... A věřte mi, pokud při tom vy začnete dokazovat davu skutečnou Pravdu, vyvracející jejich „víru“, ten stejný dav vás roztrhá na kusy...“

„Je možné, že tak inteligentní člověk jako Vaše Svatost může tak zrazovat sebe sama?.. Vždyť upalujete nevinné ve jménu stejně pošpiněného a nevinného Boha? Jak můžete tak nestydatě lhát, Vaše Svatosti?!..“

„Oh, nedělejte si starosti, milá Izidoro!..“ usmál se Karaffa. „Mé svědomí je v naprostém klidu! Nevytvořil jsem tohoto boha, nebudu ani organizovat jeho pád. Ale zato budu tím, kdo očistí Zemi od neřesti a kacířství! A věřte mi, Izidoro, v den, kdy já „odejdu“ – na této hříšné Zemi už nebude koho více upalovat!“

Udělalo se mi špatně... Nebyla jsem schopna poslouchat takové blouznění! Proto jsem se rychle snažila dostat pryč od tématu, které se mu zjevně líbilo.

„A jak to, že jste hlavou nejsvětější křesťanské církve? Nezdá se vám, že vaší povinností by bylo odhalit lidem pravdu o Ježíši Kristu?..“

„Právě proto, že jsem jeho „zástupcem na Zemi“, budu i nadále mlčet, Izidoro! Právě proto...“

Hleděla jsem na něj široce rozevřenýma očima a nemohla jsem uvěřit, že opravdu toto vše slyším... A bylo to tu opět – Karaffa byl extrémně nebezpečný ve svém šílenství – a zároveň přitom kdesi existoval lék, který by dokázal pomoci.

„Konec planých rozhovorů!“ vykřikl najednou „svatý otec“, doslova si mna ruce. „Pojďte se mnou, má drahá, myslím, že tentokrát se mi podaří vás překvapit!..“

Kdyby jen věděl, jak dobře se mu to dařilo!.. Mé srdce zabořilo v očekávání něčeho velmi nedobrého. Ale nebylo na výběr – bylo potřeba jít...

Pokračování...